

Lisa Kleypas

A Wallflower Christmas

piatkus

Entice

Cây đình hương Giáng Sinh

Lisa Kleypas

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Chapter 2](#)

[Chapter 3](#)

[Chapter 4](#)

[Chapter 5](#)

[Chapter 6](#)

[Chapter 7](#)

[Chapter 8](#)

[Chapter 9](#)

[Chapter 10](#)

[Chapter 11](#)

[Chapter 12](#)

[Chapter 13](#)

[Chapter 14](#)

[EPILOGUE](#)

Giới thiệu nội dung :

Doanh nhân giàu có Rafe Bowman đến London để cưới Lady Natalie, một cô dâu quý tộc theo ý của cha mình, nếu anh muốn nhận được tài sản thừa kế. Nhưng có hai việc rắc rối xảy ra : sự phản đối của Hannah, chị họ của Lady Natalie . . . và niềm đam mê không cưỡng lại được và không nên có của Rafe dành cho Hannah...

Đôi dòng về tác phẩm:

Tác phẩm gồm 1 PROLOGUE, 14 chương truyện và 1 EPILOGUE.

Truyện được chuyển ngữ với lòng yêu mến dành cho tác giả *Lisa Kleypas* và tình yêu dành cho series Wallflower nổi tiếng của bà, cũng như mong muốn cùng chia sẻ với mọi người niềm hạnh phúc của những cặp tình nhân.

Xin chân thành cảm ơn sự giúp đỡ của các bạn cachua14 (*chapter 7, 13*), chloentnguyen (*chapter 8,12*), phapsuxanh (*chapter 9*), cũng như sự ủng hộ của mọi người trong TVE & VLD đã động viên, khích lệ, giúp tác phẩm sớm được hoàn thành.

Trong quá trình dịch sẽ có một số sai sót, rất mong nhận được ý kiến đóng góp của mọi người.

PROLOGUE

Ngày xưa, xưa thật là xưa, có bốn cô tiểu thư trẻ luôn nép vào một bên ở mọi buổi khiêu vũ, dạ hội, tiệc tùng trong Lễ hội mùa tại London. Chờ đợi ngày này qua tháng nọ trên một hàng ghế, các cánh-hoa-dán-tường cuối cùng đã đi đến một cuộc thảo luận. Họ nhận ra rằng mặc dù họ cùng cạnh tranh một nhóm các quý ông, nhưng có nhiều điều đạt được khi kết bạn với nhau, hơn là xem như đối thủ. Và thậm chí còn hơn thế nữa, họ rất thích nhau. Họ quyết định cùng hợp tác để bắt những ông chồng, bắt đầu với người lớn nhất, Annabelle, xuống dần đến người nhỏ nhất, Daisy.

Annabelle không phải nghi ngờ gì, là cánh-hoa-dán-tường xinh đẹp nhất, nhưng nàng gần như không có một xu dính túi, đặt nàng vào tình thế bất lợi khủng khiếp. Mặc dù hầu hết các quý ông chưa vợ ở London hy vọng cưới một người vợ có khuôn mặt xinh đẹp, họ thường chọn người có món hồi môn đáng kể.

Evie có một sự quyến rũ lạ thường, với mái tóc đỏ rực như lửa và khá nhiều tàn nhang. Ai cũng biết là ngày nào đó, nàng sẽ được thừa kế gia sản từ cha nàng. Tuy nhiên, cha nàng chỉ là một cựu-võ-sĩ-tầm thường, sở hữu câu lạc bộ đánh bạc, và một lý lịch tai tiếng như thế là một chướng ngại vật khó khăn để một quý cô trẻ tuổi vượt qua. Tệ hơn thế, Evie bên lên kinh khủng và có tật nói lắp. Bất cứ người đàn ông nào cố gắng nói chuyện với nàng, sau này sẽ mô tả cuộc chạm trán đó là một cực hình.

Lillian và Daisy là hai chị em từ New York. Gia đình họ, nhà Bowmans, thì lạ lùng, tầm thường, giàu không thể tưởng, đã tạo nên gia sản với những công ty sản xuất xà phòng. Họ không có dòng dõi tốt, không biết cách cư xử, không người bảo trợ trong giới quý tộc. Lillian là một người bạn có tình cảm rất mãnh liệt, nhưng đồng thời rất cứng cỏi và cao ngạo. Và Daisy là một cô nàng mơ mộng, thường xuyên phiền muộn rằng cuộc sống thực tế chưa bao giờ thú vị bằng những quyển tiểu thuyết mà nàng đọc một cách ngẫu nhiên.

Và những cánh-hoa-dán-tường từng người một lần lượt giúp đỡ lẫn nhau vượt qua những nguy hiểm ở xã hội London, và an ủi, ủng hộ lẫn nhau trong những mối nguy hiểm thật sự, đau khổ, và những phút giây hạnh phúc, mỗi người bọn họ đều tìm được những ông chồng, và không còn ai nhắc đến họ là những cánh-hoa-dán-tường nữa rồi.

Trong mỗi mùa lễ hội, tuy thế, không thiếu những cánh-hoa-dán-tường mới. (Sau đó, như bây giờ, luôn có những cô gái bị bỏ qua và lờ đi bởi những quý ông, những người thật sự nên được tìm hiểu nhiều hơn.)

Nhưng vào một ngày lễ Giáng Sinh khi Rafe Bowman, anh trai lớn của Lillian và Daisy, đến Anh quốc, thì cuộc sống của một cánh-hoa-dán-tường không còn có thể như trước nữa...

Chapter 1

LONDON 1845

“Có tin chính thức rồi đây,” Lady Westcliff, đặt lá thư từ người anh trai xuống và nói đầy mãn nguyện. “Rafe sẽ đến London chính xác là trong hai tuần nữa. Và trên con thuyền cao tốc là Con Lốc Xoáy, mình nghĩ là chạy hết tốc lực cho cuộc hôn nhân sắp đến của anh mình.”

Nàng liếc xuống nhìn Annabelle và Evie, cả hai đang ngồi trên sàn phòng khách, làm việc trên một vòng tròn to lớn bằng vải nhung đỏ. Họ đã tập trung tại ngôi nhà của Lillian tại London, Marsden Terrace, để uống trà buổi chiều và cùng trò chuyện. Ngay lúc đó thì Annabelle và Evie đang may một tấm thảm trang trí (*tree skirt, nhưng em không biết phải gọi là cái gì >o<*), hay đúng hơn là đang cố gắng cứu chữa công trình mà Lillian đã nỗ lực tạo ra trước đó. Evie đang cắt một mảnh của dải ruy băng thêu kim tuyến được may lệch hẳn về một phía, trong khi Annabelle thì bận rộn cắt một góc mới của mảnh vải và ghim nó lại. Người duy nhất vắng mặt là cô em gái Daisy của Lillian, hiện đang sống ở Bristol với người chồng mới cưới. Annabelle mong muốn được gặp Daisy và tìm hiểu xem cuộc sống hôn nhân có phù hợp với cô hay không. May mắn là tất cả sẽ ở cùng nhau sớm thôi, vào ngày lễ Giáng sinh tại Hampshire.

“Cậu có nghĩ là anh cậu sẽ gặp khó khăn gì để thuyết phục Lady Natalie cưới anh ấy không?” Annabelle hỏi, cau mày khi cô bắt gặp một vết bẩn lớn sẫm màu trên mảnh vải.

“Ồ, Không có đâu,” Lillian hớn hờ. “Anh ấy đẹp trai này, quyến rũ này, và rất giàu. Lady Natalie còn có thể không vừa ý cái gì nữa chứ, ngoại trừ việc anh ấy là một người Mỹ?”

“Này, Daisy nói anh ta là tên phóng đảng. và vài phụ nữ trẻ có thể-”

“Làm gì có chuyện đó!” Lillian kêu lên. “Rafe không phải là tên phóng đảng. Ôi, anh ấy có ăn chơi trác táng ít nhiều gì đó, nhưng làm sao một người đàn ông máu đỏ không có chứ?”

Annabelle nhìn cô nghi ngờ. Mặc dù cô em Daisy của Lillian đại khái là một người lãng mạn và mơ mộng, cô có một cái nhìn thực tế rõ ràng làm cho những xét đoán của cô khá đáng để tin cậy. Nếu Daisy đã nói người anh trai lớn là kẻ phóng đảng, thì phải có những bằng chứng đáng tin để hỗ trợ lời xác nhận đó.

“Anh ta có uống rượu và đánh bạc không?” Annabelle hỏi Lillian.

Cau mày thận trọng. “Tùy dịp.”

“Anh ta có cư xử thô lỗ hay không thích hợp không?”

“Anh ấy là Bowman. Chúng mình không biết khá hơn đâu.”

“Anh ta có theo đuổi phụ nữ?”

“Đương nhiên.”

“Anh ta có từng chung thủy với một phụ nữ? Anh ta có từng yêu chưa?”

Lillian nhăn mặt nhìn cô. “ Cái đó mình không thấy.”

Annabelle nhướn mày nhìn Evie. “ Cậu nghĩ sao, Evie?”

“ Phóng đăng,” câu trả lời ngắn gọn.

“Ồ, được rồi,” Lillian càu nhàu. “ Mình cho là anh ấy phóng đăng. Nhưng chuyện đó sẽ không gây trở ngại cho việc tìm hiểu Lady Natalie của anh ấy đâu. Một vài phụ nữ thích kẻ phóng đăng đấy nhé. Nhìn Evie kìa.”

Evie tiếp tục bèn bẻ cắt ngang qua dải ruy băng thêu kim tuyến, môi nàng cong lên một nụ cười. “Mình không th- thích tất cả những kẻ phóng đăng,” nàng nói, ánh mắt tập trung vào công việc. “Chỉ một.”

Evie, người dịu dàng và ăn nói nhỏ nhẹ nhất trong tất cả bọn họ, không giống chút nào với người nắm bắt được trái tim của Lord St.Vincent khét tiếng mà không phải nghi ngờ gì, là một tên phóng đăng. Mặc dù Evie, với đôi mắt xanh biếc to tròn và mái tóc đỏ rực rỡ, sở hữu một vẻ đẹp hiếm có và lạ thường, cô bền lên quá mức chịu đựng. Và còn bị nói lấp. Nhưng Evie cũng tồn tại một sức mạnh tiềm ẩn và tinh thần dũng cảm có vẻ như đã quyến rũ chồng cô hoàn toàn.

“ Và tên cụ-phóng-đăng-một-thời đó rõ ràng là tôn sùng cậu vượt qua mọi lí lẽ,” Annabelle nói. Cô dừng lại, quan sát Evie một cách chăm chú trước khi nhẹ nhàng hỏi, “ St. Vincent có vui về đứa trẻ không, bạn thân yêu?”

“Ôi, có chứ, anh ấy-.” Evie đột nhiên ngừng lại và tròn mắt nhìn Annabelle ngạc nhiên. “ Làm sao cậu biết?”

Annabelle nhe răng cười “ Mình chú ý thấy những chiếc áo mới của cậu đều có những nếp gấp ở cả trước và sau để có thể giấu được khi cơ thể cậu to ra. Bị tố giác ngay tức thì đấy, cưng à.”

“Cậu đang mang thai?” Lillian hỏi, ré lên một tiếng reo tinh nghịch vui sướng. Cô phóng mình ra khỏi ghế và sụp xuống cạnh Evie, giơ hai cánh tay ôm lấy cô. “ Thật là một tin tuyệt vời ! Cậu thấy thế nào hả? Có buồn nôn chưa?”

“Chỉ khi mình thấy những việc cậu đã làm với tấm thảm trang trí,” Evie nói, cười lớn trước sự hồ hởi của bạn.

Đôi khi thật khó để nhớ rằng Lillian là vợ một bá tước. bản chất tự nhiên không gò bó của cô tuyệt đối không hề nhạt bớt bởi địa vị nổi bật mới trong xã hội.

“ Ôi, cậu không nên ngồi dưới sàn,” Lillian kêu lên. “ Đây, đưa mình cây kéo, và mình sẽ xử lý cái vật phải gió này-”

“ Không,” Evie và Annabelle đồng thanh nói.

“Lillian yêu thương,” Annabelle kiên quyết tiếp tục, “ Cậu không được đến gần bất kỳ nơi nào gần chiếc tấm thảm trang trí này. Những thứ mà cậu làm với kim và chỉ có thể xem là một hành vi của tội ác đó.”

“Mình đã cố gắng,” Lillian phản đối với nụ cười méo xệch, ngồi lại lên gót chân. “Mình bắt đầu với ý định tốt đấy chứ, nhưng sau đó mình thấy mệt mỗi khi cứ phải làm những mũi khâu nhỏ, và mình bắt đầu nhanh tay lên. Nhưng chúng ta phải có một tấm thảm trang trí, một cái thật to. Bằng không thì sẽ không có gì để hứng các giọt sáp chảy xuống khi những cây nến trên cây được thắp lên.”

“Cậu vui lòng nói chi mình nghe vết bẩn này từ đâu vậy?” Annabelle chỉ vào vết bẩn sạm màu xấu xí trên miếng vải nhung.

Nụ cười của Lillian trở nên bền lên. “Mình nghĩ chúng ta có thể sắp xếp chỗ đó xuống phía sau. Mình làm đổ một ly rượu lên nó.”

“Cậu uống rượu khi đang khâu vá hả?” Annabelle hỏi, ngẫm nghĩ điều đó giải thích khá nhiều. “Mình nghĩ nó sẽ giúp mình thư giãn. Khâu vá làm mình căng thẳng.”

Annabelle nhìn cô cười trêu chọc. “Tại sao?”

“Nó làm mình nhớ đến tất cả những lần mẹ mình sẽ đứng lên khi mình đang khâu. Và bất cứ khi nào mình làm lỗi, mẹ khẽ đốt ngón tay mình với một cây thước.” Lillian nhe răng cười khấn khoản, nhưng lần này sự vui vẻ không hiện lên trong đôi mắt nâu sống động. “Mình là một đứa trẻ kinh khủng.”

“Cậu là một đứa trẻ đáng yêu, mình chắc chắn.” Annabelle nói dịu dàng.

Cô chưa bao giờ chắc chắn làm thế nào mà Lillian và Daisy Bowman đã trở nên rất tốt đẹp, đều được giáo dục tốt. Thomas và Mercedes Bowman bằng cách nào đó đã áp dụng những yêu cầu, khắc khe, và lãnh đạm, cũng khá thành công. Ba năm trước, nhà Bowmans đã mang hai cô con gái đến London sau khi khám phá ra thậm chí với số tài sản kếch sù, họ cũng không thể khiến bất cứ người nào thuộc tầng lớp trên ở New York cưới con gái họ. Thông qua sự kết hợp của làm việc chăm chỉ, may mắn và nhần tâm cần thiết, Thomas Bowman đã thiết lập được hệ thống công ty xà phòng lớn nhất và phát triển nhanh nhất trên thế giới. Bây giờ thì xà phòng đã được sở đông chấp nhận, xưởng chế tạo nhà Bowmans ở New York và Bristol gần như không thể cung ứng đủ nhu cầu. Tuy thế, cần phải có nhiều thứ hơn tiền, để có được một chỗ đứng trong xã hội ở New York. Những nữ thừa kế với dòng dõi tầm thường, như Lillian và Daisy, không phải luôn được những người đàn ông có địa vị thèm khát, họ cũng muốn có hôn nhân cao cấp hơn. Vì thế, London, nơi có hàng đồng những quý tộc nghèo khó, là vùng đất săn tìm màu mỡ cho những người Mỹ mới phát. Với Lillian, trở trêu thay, nhà Bowmans đã đạt được đỉnh điểm cao nhất bằng việc kết hôn với Marcus, Lons Westcliff. Không ai có thể tin rằng vị bá tước dè dặt và đầy quyền lực lại cưới một cô gái bướng bỉnh như Lillian. Nhưng Westcliff đã nhìn thấy bên dưới vẻ ngoài cứng cỏi đó là một trái tim yếu đuối và yêu thương mãnh liệt mà cô cố gắng che giấu.

“Mình là một đứa nghịch ngợm,” Lillian thẳng thắn, “và Rafe cũng vậy. Những người anh khác của mình, Ransom và Rhys thì cư xử tốt hơn một chút, mặc dù cũng chẳng có gì nhiều để nói. Và Daisy cũng góp phần trong việc gây ra rắc rối của mình, nhưng hầu hết thời gian, nó toàn mơ mộng và sống trong những quyền sách.”

“Lillian,” Annabelle hỏi, cẩn thận kéo dài dài ruy- băng, “tại sao anh của cậu lại đồng ý gặp gỡ Lady Natalie và nhà Blandfords? Anh ấy có thật sự sẵn sàng để kết hôn? Anh ấy cần tiền hay là anh ta muốn làm vừa lòng cha cậu?”

“Mình không chắc,” Lillian nói. “Mình không nghĩ là vì tiền. Rafe làm ra một gia sản với việc đầu tư ở Wall Street, một vài việc cũng không được hợp pháp lắm. Mình đoán là anh ấy cuối cùng đã mệt mỏi với việc đối đầu với cha. Hoặc có thể...” Nàng ngập ngừng, lo lắng hiện ra trên mặt.

“Có thể?” Evie thắc mắc nhẹ nhàng.

“Well, Rafe có vẻ ngoài vô tư, nhưng anh ấy chưa bao giờ là một người hạnh phúc thật sự. Mẹ và cha đều cư xử tệ với anh ấy. Với tất cả chúng mình, thật sự. Họ không bao giờ cho chúng mình chơi với những người mà họ nghĩ là thấp kém hơn chúng mình. Và họ cho là tất cả mọi người đều thấp kém hơn. Cặp sinh đôi có lẫn nhau, và dĩ nhiên Daisy và mình luôn ở cùng nhau. Nhưng Rafe luôn một mình. Cha muốn anh ấy thành một cậu bé có đầu óc nghiêm khắc, nên Rafe bị cách ly với những đứa trẻ khác. Rafe không bao giờ được cho phép làm bất cứ điều gì cha cho là vô tích sự.”

“Nên cuối cùng anh ấy nổi loạn,” Annabelle nói.

Lillian cười nhạt. “Ồ, đúng thế.” Sự vui vẻ của cô phai dần. “Nhưng giờ thì mình tự hỏi... chuyện gì xảy ra cho một chàng trai trẻ mệt mỏi với sự đứng đắn, nhưng đồng thời cũng chán ghét việc nổi loạn? Điều gì còn lại sau đó chứ?”

“Tất nhiên là chúng ta sẽ tìm ra.”

“Mình muốn anh ấy được hạnh phúc,” Lillian nói. “Để tìm một ai đó mà anh có thể quan tâm đến.”

Evie nhìn họ suy tư. “Có ai đã thật sự gặp Lady Natalie chưa? Chúng ta có biết bà-bất cứ điều gì về tính cách của cô ấy không?”

“Mình chưa gặp,” Lillian thừa nhận, “nhưng cô ấy có một danh tiếng tuyệt vời. Cô ta là cô gái được bảo vệ rất tốt, đã ra mắt xã hội vào năm ngoái và khá được săn đuổi sau đó. Mình nghe là cô ấy rất đáng yêu và có giáo dục cực kỳ.” Cô dừng lại và thờ ơ mặt ra. “Rafe sẽ sợ cô ấy đến chết mất. Chỉ có Chúa mới biết được tại sao nhà Blandfords lại ủng hộ việc kết hôn. Chắc hẳn là họ cần tiền. Cha sẽ trả bất cứ giá nào để bơm nhiều hơn nữa dòng máu xanh vào trong gia đình.”

“Mình ước gì mình có thể nói chuyện với a-ai đó có quen biết với cô ấy,” Evie nghĩ trầm ngâm. “Một ai đó có thể cho anh cậu ý kiến, cho anh ấy một chút gợi ý về những điều cô ta thích, loại hoa cô ta y-yêu, đại khái những vấn đề đó.”

“Cô ấy có một người đồng hành,” Lillian nhiệt tình. “Một người chị em họ nghèo khó tên là Hannah- gì đó. Mình tự hỏi chúng ta có nên mời cô ấy đến uống trà trước khi Rafe gặp Lady Natalie không?”

“Mình nghĩ đó là ý kiến tuyệt vời,” Annabelle kêu lên. “Nếu cô ấy biết dù chỉ một chút về lady Natalie, nó có thể giúp cho tình thế của Rafe vô cùng.”

“ĐÚNG, CHÁU PHẢI ĐI,” Lord Blandford nói dứt khoát.

Hannah đứng trước ông ta ở phòng khách nhà Blandford tại Mayfair. Đó là một trong những ngôi nhà cũ và nhỏ hơn trong khu vực dân cư thời trang, ẩn mình trong một vùng đất nhỏ gần Hyde Park ở hướng tây. Gồm có một quảng trường xinh đẹp và những con đường rộng rãi, Mayfair là nhà của những gia đình quý tộc đặc quyền. Nhưng trong thập kỷ qua, đã có một sự phát triển mới trong khu vực, những biệt thự khổng lồ và các ngôi nhà cao chót vót kiểu Gothic trỗi lên ở phía Bắc, nơi tầng lớp mới phất xây dựng nên,

“Làm bất cứ gì cháu có thể,” Blandford tiếp tục, “để giúp tạo điều kiện thuận lợi cho con gái ta Ngài Bowman.”

Hannah chăm chú nhìn ông không thể tin được. Lord Blandford đã luôn là một người đàn ông có nhận thức sâu sắc và tinh tế. Nàng gần như không tin được rằng chú ấy muốn Natalie, đứa con duy nhất của ông, kết hôn với con trai một nhà công nghiệp Mỹ thô lỗ. Natalie xinh đẹp, tao nhã, và chín chắn vượt xa nàng đến cả 20 năm. Em ấy có thể có bất kỳ người đàn ông nào em ấy chọn.

“Thưa bác,” Hannah thận trọng nói, “Cháu không bao giờ mơ đến việc thắc mắc quyết định của bác, nhưng-”

“Nhưng cháu muốn biết có phải ta mất trí phải không?” Ông ta hỏi, bật cười khi nàng gật đầu.

Ông chỉ vào chiếc ghế bọc nhung ở một bên lò sưởi. “Ngồi xuống đi, cháu yêu thương.”

Họ thường không có cơ hội trò chuyện riêng. Nhưng Lady Blandford và Natalie đang đi thăm một người họ hàng bị ốm, và quyết định rằng Hannah vẫn sẽ ở lại London để chuẩn bị quần áo và những vật dụng riêng tư cho Natalie vào kỳ nghỉ sắp đến ở Hampshire.

Nhìn vào gương mặt thân thiện và thông minh của người luôn rộng lượng với nàng, Hannah hỏi, “Cháu có thể nói thẳng không, thưa Bác?”

Đôi mắt ông nheo lại. “Ta chưa bao giờ biết cháu nói cách khác, Hannah.”

“Vâng, thế thì... cháu cho chú xem lời mời của Lady Westclift đến uống trà như để xã giao, nhưng cháu không định sẽ nhận lời.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì lí do duy nhất họ muốn khi mời cháu đến là để tìm kiếm thông tin về Natalie, và cũng muốn gây ấn tượng cho cháu về những ưu điểm giả định về Ngài Bowman. Và thưa Bác, rõ ràng là anh trai của Lady Westclift không hề đủ tốt để dành cho Natalie.”

“ Có vẻ là anh ta đã thử và bị kết tội rồi đấy,” Lord Blandford nhẹ nhàng. “ Có phải cháu hơi trầm trọng đối với người Mỹ không, Hannah?”

“Không phải vì hấn ta là người Mỹ,” Hannah phản đối. “ Hoặc ít nhất, không phải lỗi của hấn ta. Nhưng văn hóa, giá trị của hấn ta,sở thích của ông ta hoàn toàn khác biệt với một người như Natalie. Em ấy không bao giờ có thể hạnh phúc với hấn.”

“Sở thích?” Blandford nhướn mày lên hỏi.

“ Vâng, tiền và quyền lực. Và cho dù hấn ta có là người quan trọng ở New York, hấn không hề có địa vị gì ở đây. Natalie không quen với việc đó. Thật là sự kết hợp vụng về.”

“Cháu đúng, dĩ nhiên rồi.” Blandford ngạc nhiên trước những điều nàng nói. Ông ngồi lại vào ghế, đan các ngón tay vào nhau. Blandford là một người đàn ông dễ chịu, có khuôn mặt thanh thản, đầu ông to và ra dáng,phần da hói ôm chặt lấy đầu ông và trải dài thoải mái hơn ở những nếp gấp quanh mắt, má và cằm. Khung người thực tế của cơ thể ông cao thẳng và gầy gò, dường như tạo hóa đã quên đan vào những khối cơ cần thiết để nâng đỡ bộ xương ông.

“ Đây là một sự kết hợp vụng về trong một vài cái nhìn,” Blandford tiếp tục. “ Nhưng nó có thể bảo vệ các thế hệ tương lai của gia đình. Cháu yêu, cháu gần như là con gái của ta, nên ta sẽ nói thẳng. Ta không có con trai để thừa kế tước hiệu sau ta, và ta sẽ không để Natalie và Lady Blandford đầy rẫy những nghi ngại về vị Lord Blandford tiếp theo. Họ phải được chu cấp. Trong sự tiếc nuối sâu sắc, ta sẽ không thể để lại một khoản thu nhập thỏa đáng cho họ, cũng như hầu hết tiền bạc và đất đai của nhà Blandford được truyền lại.”

“ Nhưng có những quý ông Anh quốc sẽ rất vui lòng được kết hôn với Natalie. Lord Travers chẳng hạn. Ngài ấy và Natalie chia sẻ một mối quan hệ tuyệt vời, và ngài ấy rất hào phóng trong chi tiêu-”

“ Chấp nhận được,” Blandford lặng lẽ chỉnh lại. “ Không phải hào phóng. Và không có gì bằng những thứ Bowman đang có lúc này, không tính đến tài sản thừa kế trong tương lai.”

Hannah thật sự hoang mang, Trong suốt những năm nàng biết Lord Blandford, ông chưa bao giờ biểu lộ ra ngoài mối quan tâm nào đến việc giàu có. Nó không xảy ra giữa những người đàn ông ở địa vị của ông,những người coi khinh việc thảo luận về tài chính như giai cấp tư sản và thấp xa dưới họ. Chuyện gì đã thúc đẩy những lo lắng về tiền bạc?

Đọc được suy nghĩ của nàng, Blandford mỉm cười rầu rĩ. “ Ah, Hannah. Làm sao ta có thể giải thích rõ ràng đây? Thế giới đang chuyển động quá nhanh cho những người đàn ông như ta, nhiều cách thức mới để làm mọi thứ. Trước khi ta có thể điều chỉnh với cách các sự vật thay đổi, nó lại thay đổi lần nữa. Người ta nói là không còn lâu trước khi tuyến đường dài sẽ che phủ mọi cánh đồng cỏ xanh mượt ở Anh. Tất cả công chúng sẽ có xà phòng, thức ăn đóng hộp và quần áo may sẵn, và khoảng cách giữa họ và chúng ta sẽ phát triển thu hẹp lại.”

Hannah lắng nghe chăm chú, nhận thức rằng nàng, với sự thiếu hụt gia sản và dòng dõi tầm thường, nằm ngay vạch giữa đẳng cấp của Blandford và “ công chúng”

“ Điều đó tệ lắm sao, thưa bác?”

“Không hoàn toàn,” Blandford trả lời sau một lúc lâu ngập ngừng. Mặc dù ta thật sự tiếc là dòng dõi và địa vị cao quý trở nên không còn nhiều ý nghĩa. Tương lai chống lại chúng ta, và nó thuộc về những kẻ trèo cao như nhà Bowmans. Và với những người như Lord Westcliff, sẵn sàng hy sinh những gì cần thiết để theo kịp với nó.”

Bá tước của WestCliff là em rể của Raphael Bowman. Ngày ấy được cho là một dòng dõi tram anh bậc nhất, với dòng máu còn xanh hơn cả Nữ Hoàng. Và ngài ấy được biết đến như là người tan tiến, về cả chính trị lẫn kinh tế. Trong số rất nhiều khoản đầu tư, Westcliff đã thu hoạch được cả gia tài từ việc phát triển công nghiệp xe lửa, và người ta nói ngài ấy có sự thích thú hăm hở trong những vấn đề thương mại. Trong khi hầu hết những người quý tộc vẫn bằng lòng với khoản thu hoạch lợi nhuận từ những truyền thống xa xưa, duy trì tá điền thuê những vùng đất riêng tư.

“ Vậy là Bác mong muốn có mối quan hệ với Lord WestCliff, cũng như nhà Bowmans,” Hannah nói.

“ Dĩ nhiên. Nó sẽ đặt con gái ta vào vị trí độc đáo, kết hôn một người my giàu có và có em rể như là Westcliss. Là vợ của một Bowman, nó sẽ ngồi tại nơi thấp nhất ở cuối bàn... nhưng đó sẽ là bạn của Westcliff, và cũng là một sự đền bù không nhỏ.”

“ Cháu hiểu rồi,” nàng trầm ngâm.

“ Nhưng cháu không đồng ý?”

Không. Hannah còn lâu mới bị thuyết phục rằng Natalie yêu thương của nàng sẽ phải làm điều gì đó với một kẻ thô lỗ đáng vẻ bệnh hoạn như một người chồng, đơn giản chỉ để có Lord WestCliff làm em rể. Tuy nhiên, nàng chắc chắn không định công kích với ý kiến của Lord Blandford. Ít nhất là không nói to ra.

“ Cháu chiều theo sự sáng suốt của Bác, thưa bác. Tuy nhiên, cháu thật sự hi vọng rằng sự thuận lợi cũng như bất lợi của cuộc hôn nhân này sẽ tự chúng lộ ra.”

Một nụ cười trầm lắng từ ngài Blandford.” Cháu thật là một nhà ngoại giao. Cháu có một cái đầu thông minh, cháu yêu. Chắc chắn là hơn hẳn cần thiết cho một phụ nữ trẻ. Tốt hơn là nên đẹp và trống rỗng như con gái ta, hơn là đơn điệu và khéo léo.”

Hannah không phản công, mặc dù nàng có thể tranh cãi về cả hai điểm. Thứ nhất, em họ

Natalie của nàng là cái gì khác chứ không rỗng tuếch. Tuy nhiên, Natalie biết rằng tốt hơn so với phô trương trí thông minh, đó không phải là phẩm chất thu hút những người cầu hôn. Và Hannah không tự đánh giá bản thân mình là đơn điệu. Nàng có mái tóc nâu và đôi mắt xanh lá cây, một nụ cười đáng yêu và vóc dáng tao nhã. Nếu Hannah có lợi thế với những bộ quần áo đẹp và trang điểm, nàng nghĩ nàng có thể được cho là rất quyến rũ. Đó là trong mắt tất cả những người quan sát.

“ Đến uống trà tại Marsden Terrace đi,” Lord Blandford mỉm cười với nàng. “ Gieo những hạt giống lãng mạn. Cuộc hôn nhân phải xảy ra. Và như một nhà thơ tài giỏi nói ‘The world must be peopled’.”

Ông liếc nhìn nàng đầy ý nghĩa. “ Sau khi chúng ta giải quyết được việc hôn nhân của Natalie, cháu sẽ không nghi ngờ là tìm được người cầu hôn của chính mình. Ta có sự nghi ngờ về cháu và Mr. Clark, cháu biết đó.”

Hannah cảm thấy một màu đỏ đang hiện lên gương mặt nàng. Trong nhiều năm qua, nàng đã đảm nhận một vài nhiệm vụ bí mật nho nhỏ cho Samuel Clark, một người bạn thân và họ hàng xa của Lord Blandford. Và Hannah ấp ủ những hy vọng riêng tư về việc có một người cầu hôn quyến rũ, có mái tóc vàng và mảnh khảnh, không quá già so với nàng. Nhưng có lẽ những mơ ước của nàng không riêng tư như nàng đã nghĩ.

“ Cháu chắc là cháu không hiểu ý của bác, thưa bác.”

“Ta chắc là cháu hiểu,” ông nói và cười khoái trá. “ Tất cả đều tốt, cháu yêu. Đầu tiên chúng ta hãy đảm bảo tương lai ổn thỏa cho Natalie. Và sau đó sẽ đến lượt cháu.”

Hannah mỉm cười với ông, giấu kín những suy nghĩ. Nhưng trong thâm tâm nàng biết định nghĩa về “ tương lai thỏa đáng” cho Natalie không phải giống với bác nàng. Natalie xứng đáng có một người đàn ông biết yêu thương, đầy trách nhiệm, đáng tin cậy làm chồng. Và nếu Rafe Bowman là người đó, anh ta sẽ phải chứng minh được điều đó.

Chapter 2

“Dù có bị đánh giá là kiêu ngạo” Rafe nói, “ anh không nghĩ là anh cần được khuyên bảo làm thế nào để tán tỉnh phụ nữ.”

Rafe đã đến London vào ngày hôm qua. Hôm nay, khi Westcliff vắng nhà để đến xem xét các công trình xe lửa mà anh có góp phần, Rafe cho là anh phải dùng trà với Lillian và bạn bè của cô. Rafe sẽ thích hơn khi được đi tham quan công trình xe lửa. Anh là con trai một nhà công nghiệp, và sự thu hút của máy móc và đồ vật tân tiến luôn quyến rũ anh. Mặt khác, Lillian đã yêu cầu anh ở lại, và anh chưa bao giờ có thể từ chối cô bất cứ điều gì.

Anh hết sức yêu quý các cô em gái, theo quan điểm của anh là những điều tốt đẹp nhất mà cha mẹ anh từng đạt được.

“ Miss Appleton sẽ không cho anh lời khuyên đâu,” Lillian vật lại, trù mếu vuốt tóc anh.” Chúng em đã mời cô ấy đến uống trà để cô ấy có thể nói cho chúng ta biết nhiều hơn nữa về Lady Natalie. Em nghĩ anh sẽ muốn hiểu càng nhiều càng tốt về cô dâu tương lai.”

“ Chuyện đó vẫn còn là nghi vấn,” Rafe nhắc nhở nàng ngắn gọn. “ Cho dù anh có muốn cưới cô ta, thì vẫn còn phải chờ Lady Natalie cân nhắc xem cô ấy có chịu anh không đã.”

“ Đó là lý do tại sao anh sẽ trở nên thật quyến rũ để Miss Appleton sẽ trở về nhà và cung cấp một bài tường thuật rục rĩ về anh với Lady Natalie.” Lillian ngừng lại và liếc nhìn anh với ánh mắt đe-dọa-giả-vờ. “ Phải không anh trai?”

Rafe mỉm cười với em gái khi anh tung nhẹ cô bé-sơ-sinh-8-tháng-tuổi Merritt trên gối. Cô bé có mái tóc đen và mắt nâu như cha mẹ mình, đôi má hồng hào và hai bàn tay bé xíu nắm chặt. Sau khi kéo xuống một trong những chiếc nút trên áo chên của anh bằng cái giật mạnh đầy quyết tâm, bé gắng đặt nó vào miệng.

“ Không, cưng à,” Rafe nói, kiên nhẫn lấy cái nút ra khỏi nắm tay ẩm ướt, và Merritt bắt đầu khóc la phản đối.

“Bác xin lỗi,” anh nói nghe hối lỗi. “Bác cũng sẽ gào lên nếu có ai đó lấy đi cái gì bác thích. Nhưng cháu có thể bị nghẹt thở khi nuốt phải nó, cháu yêu, và khi đó thì mẹ cháu sẽ tổng cổ chú đến Trung Quốc đấy.”

“Chỉ khi nào Westcliff không tóm lấy anh trước,” Lillian nói, bế em bé đang khóc ngất lên từ anh. “Đây, con cưng. Mommy sẽ không để ông bác già Rafe làm phiền con nữa đâu.”

Cô nhe răng cười và chun mũi nghịch ngợm nhìn anh khi cô dỗ dành con gái. Hôn nhân và làm mẹ hợp với Lillian, Rafe nghĩ. Em gái anh đã luôn là một tạo vật cứng đầu, nhưng giờ thì cô có vẻ dịu dàng và hạnh phúc hơn anh từng thấy cô trước đây. Anh chỉ có thể khen ngợi Westcliff vì điều đó, mặc dù làm thế nào mà một người đàn ông chuyên quyền và đứng đắn có thể thực hiện một sự thay đổi đến như vậy với Lillian là một điều bí ẩn. Người khác sẽ có suy nghĩ là cặp đôi này sẽ giết chết nhau trong vòng tháng đầu tiên sau kết hôn. Sau khi cô bé con đã yên lặng và Lillian đưa cho nhũ mẫu đem bé lên lầu, Annabelle và Evie đến. Đứng lên, Rafe cúi chào hai quý cô khi họ được giới thiệu.

Mrs. Annabelle Hunt, vợ của nhà doanh nhân trong ngành đường sắt Simon Hunt, được cho là một trong những người đẹp tuyệt vời ở Anh. Thật khó để hình dung được một phụ nữ nào có thể làm lu mờ cô. Cô là một đóa hồng Anh quốc hoàn hảo, với mái tóc vàng mật ong và đôi mắt xanh, và làn da trong lành và mịn màng. Không chỉ có một thân hình hướng một vị thánh đến tội lỗi, mà vẻ mặt cô rất sống động và hấp dẫn, ngay lập tức làm anh thấy dễ chịu.

Evie, Lady St. Vincent, thì không dễ tiếp cận. Tuy nhiên, Lillian đã cảnh báo Rafe rằng tình bên lề của Evie thường bị nhầm với lãnh đạm. Cô đáng yêu không thể tưởng, làn da phụ nhẹ tàn nhang, mái tóc đỏ rực rỡ. Đôi mắt xanh biếc chứa đựng sự thân thiện và yếu đuối cần trọng làm Rafe xúc động.

“Ngài Bowman kính mến,” Annabelle nói với nụ cười hấp dẫn, “Tôi sẽ nhận ra ngài ở bất kỳ nơi nào, thậm chí là không cần giới thiệu. Ngài và Lillian chia sẻ sự giống nhau dễ nhận thấy. Có phải tất cả người nhà Bowmans đều rất cao và tóc đen không?”

“Tất cả, ngoại trừ Daisy,” Rafe đáp. “Tôi e là bốn chúng tôi đã lấy đi quá nhiều chiều cao, và không còn gì chừa lại cho em ấy khi em ra đời.”

“Cái mà Daisy thiếu là chiều cao,” Lillian nói, “em ấy đã bù lại bằng nhân cách.”

Rafe cười. “Đúng vậy. Anh muốn gặp con bé tính quái ấy, và nghe chính miệng nó nói là nó

tự nguyện kết hôn với Matthew Swift, và không phải vì cha dùng dùi cui ép buộc nó.”

“Daisy thật lòng y-yêu Mr. Swift,” Evie nghiêm túc.

Trước sự ngọng nghịu của cô, điều mà Lillian đã cảnh báo anh, Rafe mỉm cười trấn an cô.

“Tôi vui khi biết điều đó,” anh nói dịu dàng. “Tôi đã luôn nghĩ Swiff là một tên tử tế đứng đắn.”

“Anh không thấy phiền khi cha nhận anh ta làm con nuôi sao?” Lillian hỏi chua chát, ngồi xuống và hướng dẫn hai người còn lại cùng làm như vậy.

“Ngược lại thì có,” Rafe nói. “anh sẽ hết sức cảm ơn bất cứ ai hay bất cứ cái gì kéo sự chú ý của Cha ra khỏi anh. Anh đã có quá đủ những cái ngòi nổ chết tiệt cho cả đời rồi. Lý do duy nhất anh sẵn sàng đồng ý điều đó bây giờ chỉ vì anh muốn tham gia sở hữu công ty đang bành trướng tại European kia.”

Annabelle trông rất thích thú trước sự thẳng thắn của hai anh em. “Có vẻ là chúng ta không cần phải suy xét thận trọng hôm nay.”

Rafe cười. “Tôi ngờ rằng không còn nhiều điều về những Bowmans mà Lillian chưa kể với hai người. Vì vậy, hãy bỏ qua sự suy xét thận trọng và chuyển đến những vấn đề thú vị thôi nào.”

“Các quý cô tại London có phải là chủ đề thú vị không ta?” Lillian hỏi.

“Đương nhiên. Kể cho anh nghe về họ đi.”

“Các cô gái ở đây khác với New York,” Lillian cảnh cáo anh. “Đặc biệt là những cô nàng trẻ tuổi. Khi anh được giới thiệu với một cô gái Anh quốc đứng đắn, cô ta sẽ giữ ánh mắt nhìn xuống đất, và cô ta không trò chuyện và để lộ tình cảm như người Mỹ chúng ta, Phụ nữ Anh Quốc được giáo dục, che chở rất kỹ, không hề quen với việc làm bạn với đàn ông. Nên đừng bao giờ nghĩ đến việc thảo luận về chuyện kinh tế và chính trị, hay những vấn đề đại loại như thế.”

“Vậy anh được phép nói về những chuyện gì?” Rafe lo lắng.

“Âm nhạc, hội họa và ngựa.” Annabelle nói. “Và nhớ là phụ nữ ở Anh hiếm khi phát biểu cách nhìn của họ về bất cứ việc gì, mà thay vào đó là họ thích lặp lại theo quan điểm của cha mẹ.”

“Nhưng sau khi họ kết hôn,” Evie nói, “họ có nhiều khuynh hướng bộc lộ bản chất thật sự của họ.”

Rafe nhìn cô chế giễu. “Thật quá khó để tìm ra bản chất thật sự của một cô gái trước khi tôi kết hôn với cô ta?”

“Gần như là kh-không thể” Evie nghiêm túc, và Rafe bắt đầu mỉm cười cho đến khi anh nhận ra là cô không hề nói đùa.

Bây giờ anh bắt đầu hiểu tại sao Lillian và bạn bè cô đang cố gắng tìm hiểu nhiều hơn về Lady Natalie và con người của cô. Hiển nhiên là nó sẽ không đến từ bản thân của Lady Natalie.

Lần lượt nhìn vào gương mặt của Lillian đến Annabelle và Evie, Rafe nói chậm rãi, “Tôi đánh giá cao sự giúp đỡ này, thưa các quý bà. Nó nhắc nhở tôi rằng tôi có lẽ cần nó hơn tôi nghĩ.”

“Người hữu ích nhất,” Lillian nói, “là Miss Appleton. Hãy hy vọng.” Cô nâng tấm màn ren sổ lên và nhìn xuống đường. “Và nếu em không lầm, cô ta vừa đến kìa.”

Rafe đứng lên cho có lệ khi Miss Appleton bước vào cửa hành lang. Lillian đến chào đón nàng khi người phục vụ nhận áo khoác và nón. Rafe cho là anh nên biết ơn bà già cũ kỹ này vì đã đến thăm, nhưng tất cả những điều anh có thể nghĩ là làm sao nhanh chóng để họ có thể thu thập được những thông tin cần thiết và thoát khỏi bà ta. Anh nhìn không hứng thú khi nàng bước vào phòng khách. Nàng mặc chiếc áo xanh cũ kỹ được may khéo léo thường thấy ở những bà quản gia và đứng cao hơn những người hầu. Ánh mắt anh lang thang đến hình dáng gọn gàng của eo lưng, đường cong mềm mại của bộ ngực và sau đó đến khuôn mặt nàng. Anh cảm thấy sự ngạc nhiên đâm vào mình khi anh nhận ra cô còn trẻ, không nhiều tuổi hơn Daisy. Từ nét mặt của nàng, ai cũng có thể đoán là nàng không hạnh phúc với việc có mặt tại đây hơn Rafe. Nhưng có một gợi ý về sự dịu dàng và hóm hỉnh ở đường nét mềm mại của đôi môi, và một sức mạnh tinh tế trong hình dáng của mũi và cằm nàng. Vẻ đẹp của nàng không lạnh lẽo và theo lệ xưa, nhưng ấm áp và một chút phóng túng. Mái tóc nàng màu nâu, sáng bóng như những dải

ruy- băng, có vẻ như được bôi lên một cách vội vã. Khi nàng kéo những ngón tay một cách gọn gàng để tháo găng, nàng ngược nhìn Rafe với đôi mắt xanh-lá-cây-của-biển-cả. Cái nhìn ấy không nghi ngờ gì Miss Appleton không hề thích hay tin tưởng anh. Nàng ấy không nên, suy nghĩ của Rafe lóe lên sự thích thú. Anh đích thực không được nhắc đến với những ý định đáng kính khi có liên quan đến phụ nữ. Nàng tiến lại gần anh với thái độ điềm tĩnh làm Rafe bức bối vì vài lý do nào đó. Nàng làm cho anh muốn... à thì, anh không chắc chắn là cái gì, nhưng nó sẽ bắt đầu với việc nâng nàng lên và hất nàng vào cái ghế gần đó.

“Miss Appleton,” Lillian nói, “Tôi xin được giới thiệu anh trai tôi, Mr.Bowman.”

“Miss Appleton,” Rafe thì thầm, đưa tay ra.

Người phụ nữ trẻ ngập ngừng, những ngón tay nhợt nhạt khẽ run cạnh chiếc váy.

“Ôi, Rafe,” Lillian vội vàng, “cái đó không được thực hiện ở đây.”

“Tôi xin lỗi,” Rafe rút tay lại, nhìn vào đôi mắt xanh lá trong mờ. “Bắt tay là việc phổ biến ở các phòng khách tại nước Mỹ.”

Miss Appleton nhìn anh suy đoán. “Tại London, gật đầu nhẹ là tốt nhất,” nàng nói với chất giọng rõ ràng, nhẹ nhàng làm một cơn sóng hơi nóng lan xuống phía sau cổ anh. “Mặc dù thỉnh thoảng một quý cô đã kết hôn có thể bắt tay, nhưng người chưa kết hôn thì hiếm khi làm thế. Việc đó ở đây thường được xem là hành vi của tầng lớp thấp, và là một vấn đề khá riêng tư, đặc biệt khi thực hiện mà không có găng tay.”

Nàng quan sát anh một lúc, môi nàng hơi cong lên thành một nụ cười. “Tuy nhiên, tôi không phản đối việc bắt đầu theo phong tục người Mỹ.”

Nàng đưa một bàn tay mảnh khảnh ra. “Việc đó được làm như thế nào?”

Hơi nóng không lý giải được của anh nấn ná ở sau cổ anh và lan qua vai. Anh nắm bàn tay mảnh dẻ của nàng trong bàn tay lớn hơn nhiều của mình, ngạc nhiên bởi cảm giác bồn chồn ở bụng, một nhận thức cấp kỳ xuyên qua. “Một cái nắm chặt.” anh bắt đầu, “thường được xem là-”. Anh đột ngột ngừng lại, không thể nói tiếp được khi nàng thận trọng đáp trả lại áp lực các ngón tay của anh.

“Như thế này?” nàng hỏi, ngược lên nhìn vào mặt anh. Hai má nàng đỏ hồng.

“Đúng.” Rafe chờ đợi tự hỏi chuyện gì với anh thế này. Áp lực của bàn tay nhỏ nhắn, ngập ngừng tác động lên anh còn hơn những cái vuốt ve khêu gợi bậc nhất của cô tình nhân lần trước. Bỏ tay nàng ra, anh kéo cái nhìn của mình đi nơi khác và cố gắng điều hòa hơi thở.

Lillian và Annabelle trao nhau cái nhìn bối rối trong thinh lặng.

“Được rồi,” Lillian nói vui vẻ khi khay trà được mang vào, “ chúng ta hãy tìm hiểu nhau rõ hơn nhé. Tôi rót trà nhé?”

Annabelle cúi người xuống chiếc ghế bên cạnh Lillian, trong khi Rafe và Miss Appleton ngồi trên những chiếc ghế ở bên kia của cái bàn nhỏ. Một vài phút sau, nghi thức uống trà được thực hiện. Những đĩa bánh mỳ nướng và bánh vớt được xoay vòng.

Rafe có vẻ như không thể ngừng quan sát Miss Appleton, đang ngồi ngay ngắn trong ghế, cẩn thận nhấp từng ngụm trà. Anh muốn kéo những chiếc tram ra khỏi tóc nàng và quấn nó quanh những ngón tay. Anh muốn đẩy nàng xuống sàn. Nàng nhìn thật quá đứng đắn, quá tốt đẹp, ngồi đó với váy áo sắp xếp ngay ngắn. Nàng làm anh muốn những chuyện cực kỳ, cực kỳ xấu xa.

Chapter 3

Hannah chưa bao giờ khó chịu đến như vậy trong cả cuộc đời. Người đàn ông ngồi cạnh nàng là một tên quái thú. Anh ta chăm chú nhìn nàng như thể nàng là một sự bí ẩn quá mức nào đó. Và anh ta hoàn toàn xác nhận những gì nàng nghe về đàn ông Mỹ. Mọi thứ ở anh quảng cáo một nhãn hiệu nam tính quá mức làm nàng thấy đáng ghét. Cách thức không trang trọng và thả lỏng vai khi anh ngồi trên ghế làm nàng muốn đá vào cẳng chân anh một phát. Chất giọng theo kiểu New York, nguyên âm bằng bằng và phụ âm lỏng lẻo, thật là xa lạ và bức bối. Tuy nhiên, nàng phải thừa nhận là tự giọng nói đó...giọng nam trung mạnh mẽ- tinh tế, sâu lắng rất quyến rũ. Và đôi mắt anh thật lạ thường, đen như hắc ín nhưng lấp lánh ngọn lửa bùng bình. Anh có làn da nâu rám nắng của một người trải qua nhiều thời gian bên ngoài trời, và quai hàm được cạo nhẵn cho thấy hình dáng hàm râu dày. Anh là một tạo vật đầy nam tính đến mức kiên quyết. Hoàn toàn không thích hợp với Natalie trên mọi lãnh vực. Anh không thích hợp cho phòng vẽ tranh, hoặc phòng khách, hay là bất cứ môi trường văn minh nào vây quanh.

Mr Bowman nhắm vào nàng với sự thẳng thắn mà có vẻ như không gì phá vỡ được.

“Nói cho tôi nghe đi, Miss Appleton... người đồng hành của một quý cô làm những gì? Và nàng có nhận được tiền công khi làm không?”

Ồi, anh ta thật kinh khủng khi hỏi chuyện đó! Cố nuốt sự căm phẫn, Hannah trả lời, “Đó là một vị trí được trả lương. Tôi không nhận được tiền công, mà là trợ cấp.”

Anh nghiêng đầu và chăm chú nhìn vào nàng. “Khác biệt chỗ nào?”

“Tiền công có ngụ ý nói tôi là một người hầu.”

“Tôi hiểu rồi. Và nàng làm việc gì để đáp trả lại khoản trợ cấp?”

Sự cố chấp của anh thật khó chịu. “Tôi cung cấp tình bạn và chuyện trò,” nàng nói, “và trong vài dịp, tôi là người đi kèm cho Lady Natalie. Tôi cũng khâu vá nhẹ nhàng, và tôi làm những việc nhỏ để cuộc sống của Lady Natalie thoải mái hơn, chẳng hạn như mang trà đến cho cô ấy hoặc vài việc vặt.”

Sự chế giễu lóe lên trong đôi mắt ma giáo ấy. “ Nhưng nàng không phải là người hầu.”

Hannah nhìn anh lạnh lùng. “ Không”

Nàng quyết định chuyển hướng vào anh. “ Chính xác thì một người đầu cơ tài chính làm gì?”

“ Tôi đầu tư. Tôi cũng xem xét cho những người ngu ngốc với khoản đầu tư của họ. Và sau đó tôi khuyến khích họ lao nhanh vào, cho đến khi tôi rời đi với lợi nhuận trong khi họ đứng trên những đồng vụn thuốc lá.”

“Làm sao ngài ngủ được vào ban đêm chứ?” Nàng khiếp sợ.

Bowman cười xắc xược. “ Rất ngon, cảm ơn nàng.”

“Tôi không có ý-”

“Ta hiểu ý nàng, Miss Appleton. Ta nghĩ ngại thanh thản với ý thức là ta đang cung cấp một dịch vụ cho những nạn nhân đó.”

“ Như thế nào?”

“ Ta dạy họ một bài học có giá trị.”

Trước khi Hannah có thể trả lời, Annabelle hấp tấp xen vào. “ Các bạn thân mến, chúng được không nên để cuộc thảo luận trôi dạt vào chuyện kinh doanh. Tôi đã phải nghe quá nhiều tại nhà rồi. Miss Appleton, tôi đã được nghe những chuyện đáng yêu về Lady Natalie. Cô đã làm người đồng hành với cô ấy bao nhiêu lâu rồi?”

“ Ba năm rồi,” Hannah hăng hái trả lời. Nàng hơi lớn tuổi hơn em họ nàng, chính xác là hai năm, và nàng đã nhìn thấy Natalie nở rộ thành một cô gái sáng chói và diễm đạm như em ấy bây giờ.

“Lady Natalie rất vui vẻ. Tính tình của cô ấy rất hòa nhã và trù mến, và cô ấy có tất cả những tính cách cao quý và một người muốn có. Không thể tìm được một cô gái thông minh và quyến rũ hơn đâu.”

Bowman cười nhẹ hoài nghi. “Một viên kim cương hoàn hảo”, anh nói. “Thật không may tôi đã nghe những phụ nữ trẻ tuổi được quảng cáo bằng như từ ngữ cuồng nhiệt như thế. Nhưng khi ta gặp họ, luôn có một tí vết.”

“Một vài người,” Hannah đáp, “sẽ nhất định tìm ra tí vết ở người khác, thậm chí cả khi không hề có.”

“Mọi người đều có sai sót, Miss Appleton.” Anh thật quá khiêu khích để có thể chịu đựng được.

Nàng nhìn ánh mắt đen sắc sảo và hỏi. “Của ngài là gì, Mr Bowman?”

“Ồ, ta là một tên vô lại,” anh nói hờn hờ. “Ta lợi dụng người khác, ta không hề để tâm đến khuôn phép, và ta có một thói quen đáng tiếc là phát biểu chính xác những gì ta nghĩ. Còn nàng thì sao?” Anh mỉm cười trước đôi mắt mở to yên lặng của nàng. “Hoặc là nàng cũng tình cờ hoàn hảo như Lady Natalie?”

Hannah chết lặng không nói được trước sự trơ tráo của anh. Không một người đàn ông nào nói chuyện với nàng bằng thái độ như thế. Người phụ nữ khác có lẽ bị áp đảo trước sự chế nhạo trong giọng nói của anh. Nhưng điều gì đó bên trong nàng sẽ không co rúm lại.

“Rafe,” nàng nghe Lillian nói với giọng ẩn chứa sự cảnh cáo. “Em chắc là khách của chúng ta không mong muốn trở thành chủ đề cho cuộc thẩm tra trước khi chúng ta mang ra bánh mì dẹt.”

“Không, thưa Bà,” Hannah xoay sở nói, “không sao đâu.”

Nàng nhìn trực diện vào Bowman. “Tôi vượt xa sự cố chấp,” nàng nói với anh. “Tôi tin rằng đó là khuyết điểm tệ hại nhất của tôi. Tôi thường bốc đồng. Và tôi chán ngấy những cuộc nói chuyện thăm. Tôi cố xu hướng trở nên bị lôi cuốn vào cuộc thảo luận, và tôi tiếp tục đi quá xa.” Nàng dừng lại suy nghĩ trước khi thêm vào. “Tôi cũng có rất ít kiên nhẫn với những người lão xược.”

Một sự im lặng rõ ràng và dữ dội tiếp đo khi ánh mắt họ khóa vào nhau. Hannah dường như không thể không nhìn vào anh. Nàng thấy lòng bàn tay trở nên ẩm ướt và nóng bức, và nàng biết nàng đang đỏ mặt.

“Làm tốt lắm,” anh nói nhẹ nhàng. “Lỗi của tôi, Miss Appleton. Tôi không có ý để lại bất cứ ấn tượng lão xược nào.”

Nhưng anh có. Anh đã thử thách nàng, đâm chọc nàng một cách chủ tâm để xem nàng sẽ làm gì. Như một con mèo vờn chơi với chuột. Hannah cảm thấy một cảm giác ấm nóng xô đẩy xuống sống lưng nàng khi nàng nhìn vào đôi mắt ma quái sâu thẳm của anh.

“Rafe,” nàng nghe Lillian kêu lên bức bối, “nếu đây là ví dụ về thái độ tiếp khách của anh, còn quá nhiều việc phải làm trước khi em cho phép anh gặp Lady Natalie.”

“Lady Natalie được giáo dục khá kỹ.” Hannah nói. “Tôi sợ là ngài sẽ không tiến xa được với cô ấy, Mr Bowman, nếu ngài có bất cứ điều gì không lịch sự.”

“Ghi điểm.” Bowman trao cho Hannah một cái nhìn vô tội. “Tôi có thể cư xử tốt hơn thế này.”

Tôi nghi ngờ điều đó, nàng khao khát được nói, nhưng dè dặt từ ngữ trở lại. Và Bowman mỉm cười như thể anh ta có thể đọc được suy nghĩ của nàng. Buổi trò chuyện trở lại với chủ đề về Natalie, và Hannah cung cấp các câu trả lời cho câu hỏi về loài hoa ưa thích của cô ấy, loại nhạc và sách cô ấy yêu thích, sở thích và không thích. Ý tưởng không thành thật xuyên qua đầu Hannah, để đặt ra cho Mr Bowman những bất lợi về Natalie. Nhưng bản chất của nàng không nói dối, cũng như nàng không giỏi làm thế. Và còn có yêu cầu của Lord Blandford. Nếu ông ấy thật sự tin rằng đó sẽ là lợi ích của Natalie khi kết hôn vào gia đình Bowman, Hannah không có quyền gì ngăn cản chuyện đó. Nhà Blandford đã đối xử tốt với nàng, và họ không đáng để bị quay lưng. Nàng thấy một chút kỳ lạ là Bowman hỏi rất ít về Natalie. Thay vào đó, có vẻ anh ta vui lòng để những người phụ nữ hỏi nàng, trong khi anh uống trà và chăm chú nhìn nàng bằng ánh mắt đánh giá lạnh lùng.

Trong ba người phụ nữ, Hannah thích Annabelle nhất. Cô có sở trường giữ cho buổi nói chuyện vui nhộn, cô rất thích thú và biết rõ nhiều chủ đề. Thật sự, Annabelle là hình mẫu mà Natalie có thể trở thành trong một vài năm nữa. Nếu như không vì sự hiện diện phiền phức của Mr Bowman, Hannah sẽ hết sức tiếc nuối khi thời gian dùng trà kết thúc. Nhưng thật khuây khoả khi nàng nhận được tin cỗ xe Lod Blandford đã đến đón nàng về nhà. Nàng không nghĩ là nàng có thể chịu được hơn nữa cái nhìn phá rối của Bowman.

"Cám ơn bà vì bữa tiệc trà đáng yêu." Hannah nói với Lillian, đứng lên và vuốt thẳng lại váy.

"Thật vui sướng khi được quen với cô." Lillian cười tinh nghịch giống như Rafe đã thể hiện trước đó. Với đôi mắt nâu sống động và mái tóc sẫm màu bong mượt, không phải nghi ngờ gì họ là một gia đình giống nhau. Ngoại trừ việc Lillian dễ thương hơn nhiều.

"Cô thật tốt đã chịu đựng được chúng tôi, Miss Appleton. Tôi thật sự hy vọng là chúng tôi không cư xử quá tệ."

"không có đâu," Hannah đáp. "Tôi mong đợi được sớm gặp mọi người tại Hampshire"

Chỉ trong vài ngày, Hannah sẽ đến dinh thự của Lillian và Lord Westcliff với Natalie và nhà Blandfords trong chuyến thăm kéo dài qua Christmas. Nó sẽ kéo dài hơn hai tuần, trong thời gian đó Mr Bowman và Natalie sẽ có nhiều cơ hội để khám ra ra họ hợp nhau. Hay là không.

"Vâng, đó sẽ là buổi lễ Giáng sinh rất long lanh và rực rỡ," Lillian kêu lên, mắt cô lấp lánh. "Âm nhạc, tiệc tùng, khiêu vũ, và nhiều trò giải trí khác nữa. Và Lord WestCliff đã hứa là chúng ta nhất định sẽ có một cây Giáng Sinh cao chót vót nhé."

Hannah cười, sự hăng hái bùng lên trong nàng. "Tôi chưa từng được thấy cây nào trước đây"

"Chưa sao? Ôi, thật là huyền diệu khi tất cả những cây nến được thắp sáng. Những cây Giáng sinh khá thịnh hành ở New York, nơi mình lớn lên ấy. Nó bắt đầu như là truyền thống của Đức, và lan truyền nhanh chóng tại Mỹ, mặc dù vậy, vẫn chưa phổ biến ở Anh. Chưa đâu."

"Hoàng gia có những cây Giáng Sinh một thời gian rồi," Annabelle nói. "Nữ hoàng Charlotte luôn đặt một cây ở Windsor. Và mình nghe là Prince Albert tiếp tục giữ truyền thống đó theo phong tục tập quán của Đức"

"Tôi mong đợi được nhìn thấy cây Giáng Sinh," Hannah nói, "và trải qua kỳ nghỉ với tất cả mọi người."

Nàng cúi chào những người phụ nữ và dừng lại không chắc chắn khi nàng nhìn lên Bowman. Anh rất cao, sự hiện diện của anh quá dữ dội và mạnh mẽ làm nàng nhận thấy một sự kích động khi anh tiến lại gần. Khi nàng nhìn lên gương mặt đẹp trai, kiêu ngạo của Bowman, tất cả những gì nàng có thể nghĩ là nàng căm ghét anh đến thế nào. Tuy nhiên, căm ghét chưa bao giờ làm miệng nàng khô khốc như thế này. Căm ghét chưa bao giờ làm nhịp tim nàng đập nhanh và liên tục, cũng chưa bao giờ làm bụng nàng quặn lại. Hannah gật đầu với anh giống như cúi chào.

Bowman mỉm cười, hàm răng trắng toát trên gương mặt nâu rám nắng. “Nàng bắt tay ta trước đó,” anh nhắc nhở, và đưa tay ra.

Thật trớ trêu. Nàng không muốn chạm vào anh lần nữa, và anh biết điều đó. Ngực nàng như thắt chặt và ép lại, cho đến khi nàng buộc phải hít thêm một hơi thở. Nhưng cùng lúc đó, nàng thấy một nụ cười chế giễu và không kèm được cong trên đôi môi nàng. Hẳn ta chắc chắn là một tên vô lại. Natalie sẽ sớm phát hiện ra thôi.

“Tôi đã làm vậy,” Hannah nói, và chạm vào tay anh.

Một sự run rẩy chạy khắp người nàng khi nàng thấy những ngón tay anh nắm lại quanh nàng. Đó là một bàn tay mạnh mẽ, có khả năng dễ dàng nghiền nát những chiếc xương mảnh mai của nàng, nhưng cái nắm tay của anh rất dịu dàng. Và nóng. Hannah nhìn anh bối rối và giật lại, trong khi tim nàng đập mạnh mẽ. Nàng ước anh ngừng nhìn nàng chăm chú – nàng có thể cảm nhận ánh mắt anh trên mái đầu cúi thấp của nàng.

“Xe đang đợi,” nàng run rẩy nói.

“Mình sẽ đưa bạn ra cổng,” nàng nghe tiếng Lillian, “và chúng ta sẽ rung chuông gọi người đem áo khoác và-”. Cô ngừng lại đột ngột khi nghe tiếng em bé khóc. “Ồi cưng ơì.”

Nhũ mẩu bước vào phòng khách, bế theo một đứa bé tóc đen được bọc lại trong tấm phủ hồng.

“Thứ lỗi cho con, thưa bà, nhưng em bé không ngừng khóc.”

“Con gái Merritt của mình,” Lillian giải thích với Hannah. Ôm lấy đứa né, cô âu yếm và dỗ dành bé. “Con gái tội nghiệp của mẹ, hôm nay con thật là cáu kỉnh. Miss Appleton, nếu cậu chờ một chút-”

“Tôi sẽ tự ra ngoài,” Hannah mỉm cười. “Hãy ở đây với con gái của bà, thưa Lệnh Bà.”

“Ta sẽ đi với nàng,” Bowman thoải mái đề nghị.

“Cám ơn anh, Rafe,” Lillian đầy biết ơn, trước khi Hannah kịp từ chối.

Cảm thấy sự căng thẳng quặn lên trong bụng, Hannah rời phòng khách với Rafe Bowman. Trước khi anh bước đến rung chuông, nàng thì thầm, “Nếu ngài không phiền, tôi muốn được nói chuyện riêng với ngài trong vài giây phút.”

“Dĩ nhiên rồi.” Anh nhìn lướt khắp người nàng, mắt anh ẩn chứa các tia sáng lấp lánh đầy vẻ tinh quái của một người đàn ông quá quen thuộc với những giây phút riêng tư với phụ nữ không quen biết.

Tay anh trượt quanh khuỷu tay nàng khi anh dắt nàng đến bong tối bên dưới chân cầu thang.

“Mr Bowman,” Hannah thì thầm với sự nghiêm chỉnh tuyệt vọng, “Tôi không có quyền cũng như không có mong muốn để sửa chữa cách cư xử của ngài, nhưng... về vấn đề bắt tay...”

Đầu anh cúi xuống nàng. “Vâng?”

“Xin ngài, ngài không nên đưa tay ra với người lớn tuổi hơn, hoặc người có uy tín lớn, hay là hầu hết tất cả các quý bà, trừ khi những người này đưa tay ra với ngài trước. Điều đó đơn giản là không được thực hiện ở đây. Mặc dù ngài phiền phức và làm người ta bức bối, nhưng tôi vẫn không muốn ngài bị xem thường.”

Trước sự ngạc nhiên của nàng, Bowman có vẻ lắng nghe chăm chú. Khi anh trả lời, giọng anh chứa đầy vẻ nghiêm nghị. “Nàng thật tốt, Miss Appleton.”

Nàng nhìn qua hướng khác, ánh mắt nàng đuổi theo vòng tròn trên sàn, các bức tường, mặt dưới cầu thang. Hơi thở nàng trở nên căng thẳng.

“Tôi không tốt. Tôi vừa nói ngài phiền phức và bức bối. Ngài không hề cố gắng tỏ ra lịch sự.”

“Nàng đúng,” anh nói dịu dàng. “Nhưng hãy tin ta, ta thậm chí còn phiền toái hơn khi ta cố tỏ ra lịch sự.”

Họ đứng quá gần nhau, mùi hương mạnh mẽ của chiếc áo khoác len và áo sơ mi vải lạnh đúng phong cách bay vào mũi nàng. Mùi nước hoa sâu lắng từ da thịt đàn ông, trong lành và đầy hương vị với xà phòng cạo râu mang hương chanh. Bowman ngắm nhìn nàng với cùng một cảm xúc mãnh liệt, gần như là say mê, như anh đã thể hiện trong phòng khách. Nó làm nàng căng thẳng, khi bị nhìn bằng cách đó. Hannah thẳng vai.

“Tôi phải thẳng thắn, thưa ngài Bowman. Tôi không tin là ngài và Lady Natalie sẽ hợp nhau trên bất kỳ phương diện nào. Không hề có một chút nào giống nhau giữa hai người. Không có điểm chung. Tôi nghĩ nó sẽ là thảm họa. Và đó là nghĩa vụ của tôi để chia sẻ ý kiến này cùng Lady Natalie. Thật ra, tôi sẽ làm bất kỳ điều gì cần thiết để ngăn cản việc kết hôn này. Và mặc dù ngài không tin điều này, điều đó tốt cho bản thân ngài cũng như Lady Natalie.”

Bowman hoàn toàn không có vẻ quan tâm đến ý kiến nàng, hoặc cảnh báo của nàng.

“Không gì ta có thể làm để thay đổi ý kiến của nàng về ta?”

“Không, tôi khá kiên quyết với ý kiến của mình.”

“Vậy ta sẽ phải cho nàng thấy chuyện gì xảy ra cho những phụ nữ chặn đường đi của ta.”

Hai tay anh êm ái trượt quanh nàng một cách dễ dàng, làm nàng hoàn toàn không biết. Trước khi nàng nhận thức được chuyện đang xảy ra, một cánh tay mạnh mẽ ép nàng vào hơi nóng hùng hực của cơ thể rắn rỏi đầy nam tính. Với bàn tay còn lại, anh ôm lấy gáy và nâng đầu nàng về phía sau. Môi anh chiếm lấy nàng.

Hannah đứng người trong vòng tay anh, căng thẳng giật về sau, nhưng anh cúi theo và ôm nàng chặt hơn vào anh. Anh để nàng cảm nhận anh thật to lớn biết bao, mạnh mẽ biết bao, và khi nàng thở gấp và cố gắng nói, anh nhanh chóng lợi dụng kẻ hở giữa đôi môi nàng.

Một cơn chấn động mạnh mẽ dâng lên trong nàng, và nàng với lên đẩy đầu anh ra. Miệng anh thành thạo và mềm mại đến không ngờ, chiếm lấy môi nàng với sự khéo léo đầy quyến rũ. Nàng chưa bao giờ nghĩ một nụ hôn có thể thật tinh tế, đầy hương vị thân mật. Nàng chưa bao giờ ngờ rằng cơ thể nàng sẽ chào đón điều gì đó mà trí óc nàng hoàn toàn phủ nhận.

Nhưng khi Bowman ép buộc nàng chấp nhận nụ hôn mãi mê, đầy kích thích, nàng thấy cơ thể nàng lả đi, mọi cảm giác tuôn trào. Những ngón tay phản bội của nàng uốn quanh những món tóc dày đen nhánh của anh, những sợi tóc khỏe mạnh và mịn màng như tơ. Thay vì cự tuyệt, nàng thấy mình đang ôm chặt lấy anh. Miệng nàng run rẩy và mở ra dưới sức thuyết phục thành thạo khi luồng hơi nóng bỏng chảy tràn trong huyết quản nàng.

Chậm rãi, Bowman lấy môi mình ra khỏi nàng và đặt đầu nàng vào ngực anh hiện đang cử động bên dưới má nàng với những hơi thở mạnh mẽ và không nhịp nhàng.

Một lời thì thầm ranh mãnh mơn trớn tai nàng. “ Đây là cách bọn anh tán tỉnh phụ nữ ở Mỹ. Bọn anh tóm lấy và hôn họ. Nếu họ không thích, bọn anh sẽ làm lại lần nữa, mạnh hơn và lâu hơn, cho đến khi họ đầu hàng. Nó cứu bọn anh khỏi hàng giờ trò chuyện dí dỏm.”

Nhìn lên một cách gay gắt, Hannah thấy sự vui vẻ nháy múa trong đôi mắt sẫm màu xấu xa của anh, và nàng hít vào một hơi đầy giận dữ. “ Tôi sẽ nói-”

“Nói với bất kỳ người nào nàng thích. Ta sẽ chối .”

Đôi lông mày nàng cau lại. “ Ngài còn tệ hơn một tên vô lại. Ngài là kẻ đáng khinh.”

“ Nếu nàng không thích nó,” anh thì thầm, “ nàng không nên hôn đáp lại ta.”

“ Tôi không-”

Miệng anh ngẫu nhiên nàng lần nữa. Nàng làm một anh thanh tặc ghen, nắm tay đấm vào ngực anh. Nhưng anh không bị ảnh hưởng với cú đẩy, tay anh giơ lên và chụp lấy toàn bộ nắm tay nàng. Và anh tiêu đốt nàng với nụ hôn sâu đầy nhục dục, vuốt ve bên trong nàng, làm những việc nàng chưa bao giờ tin rằng người ta làm thế khi đang hôn. Nàng hốt hoảng bởi sự xâm chiếm đầy sở hữu, và thậm chí hơn thế bởi khoái cảm mang đến cho nàng, tất cả cảm giác của nàng mở ra để nhận thêm nữa. Nàng muốn anh dừng lại, nhưng trên cả là, nàng muốn anh tiếp tục mãi mãi.

Hannah cảm thấy luồng hơi thở anh nhanh và nóng bỏng bên má nàng, ngực anh nâng lên hạ xuống với sức ép run rẩy. Anh thả tay nàng ra, và nàng yếu ớt ngã người vào anh, ôm chặt lấy vai anh để giữ thăng bằng. Áp lực cấp bách của miệng anh buộc đầu nàng ngã về sau. Nàng đầu hàng với tiếng rên rỉ yếu đuối, cần một điều gì đó nàng không thể gọi tên, một cách nào đó làm dịu đi giai điệu căng thẳng của nhịp tim nàng. Dường như nếu nàng níu lấy anh gần hơn, chặt hơn, nó có thể làm dịu hơn sự kích động đầy khêu gợi lấp đầy mọi phần của cơ thể nàng.

Lùi lại một cách miễn cưỡng, Bowman kết thúc nụ hôn bằng chuyển động trêu chọc của môi anh, và ôm lấy khuôn mặt nàng trong vòng tay. Sự thích thú biến mất, thay thế bằng một tình cảm âm ỉ nguy hiểm.

“Tên của nàng là gì?” Lời thì thầm của anh phảng phất như một luồng hơi thoảng qua đôi môi nàng.

Trước sự yên lặng của nàng, anh lê đôi môi lướt trên nàng một cách nhẹ nhàng. “Nói cho ta đi, hoặc là ta sẽ hôn nàng lần nữa.”

“Hannah,” nàng yếu ớt, biết rằng mình không thể chịu đựng thêm nữa.

Ngón tay cái của anh vuốt ve làn da đỏ hồng của má nàng. “Từ bây giờ, Hannah, cho dù nàng có làm hay nói gì, ta sẽ nhìn vào miệng nàng và nhớ rằng mùi vị nàng ngọt ngào biết bao.” Một nụ cười tự chế giấu cong trên môi anh khi anh nhẹ nhàng thêm vào, “Chết tiệt.”

Cẩn thận buông nàng ra, anh đến rung chuông gọi cô hầu. Khi áo khoác và nón Hannah được mang đến, anh lấy chúng từ tay cô ta. “Đến đây, Miss Appleton.”

Hannah không thể bắt mình nhìn vào anh. Nàng biết mặt mình đang đỏ như gấc. Khởi phải nói, nàng chưa bao giờ quá xấu hổ và lúng túng trong cả cuộc đời. Nàng chờ đợi trong sự yên lặng chờ đợi khi anh khéo léo khoác áo quanh nàng và buộc dây quanh cổ.

“Cho đến lúc chúng ta gặp lại nhau ở Hampshire,” nàng nghe anh nói. Đầu ngón trỏ chạm vào cằm nàng, “Ngẩng lên nào, tình yêu ngọt ngào.”

Hannah ngáp ngừng làm theo. Anh đội nón lên đầu nàng, cẩn thận chỉnh lại vành. “Ta có

làm nàng sợ không?” Anh thì thầm.

Trùng mắt, nàng ngẩng cao cằm lên. Giọng nàng chỉ hơi run rẩy một chút. “ Tôi xin lỗi vì làm ngài thất vọng, Ngài Bowman. Nhưng tôi không hề sợ hãi cũng như bị đe dọa.”

Một tia thích thú lóe lên trong đôi mắt như thủy tinh. “ Ta nên cảnh báo nàng, Hannah : khi chúng ta gặp nhau ở Stony Cross Park, hãy cẩn thận tránh xa cây tầm gửi (mistletoe). Vì lợi ích của cả hai chúng ta.”

Sau khi cô nàng Appleton thú vị rời đi, Rafe vẫn ở lối vào, cúi người ngồi xuống chiếc ghế gỗ sồi nặng nề. Bị khuấy động và sững sốt, anh trầm tư nghĩ về sự mất kiểm soát không ngờ đến của mình. Anh chỉ có ý định trao cho cô gái trẻ một cái hôn vội, đủ để nàng bối rối và bấn loạn. Nhưng nụ hôn đã bùng cháy thành một điều gì đó quá khẩn cấp, khoái cảm quá dữ dội, và anh không thể ngừng bản thân mình chiếm lấy nhiều hơn cái anh có thể.

Anh sẽ thích hôn lên đôi môi ngây thơ ấy hàng giờ. Anh muốn hủy hoại từng chút một sự kềm chế của nàng cho đến khi nàng bao phủ quanh anh, trần truồng và khóc thét xin anh chiếm lấy nàng.

Nghĩ đến nó sẽ phải khó khăn đến thế nào khi quyến rũ nàng, và bao nhiêu thích thú chết tiệt đạt được khi chui vào váy nàng, anh thấy mình cứng lên một cách không thoải mái. Một nụ cười uể oải, nhăn nhó nở trên mặt khi anh nhận thấy rằng nếu *đây* là điều mà anh có thể mong đợi ở phụ nữ Anh quốc, anh sẽ chuyển đến sống lâu dài ở London.

Nghe tiếng chân, Rafe ngẩng đầu lên. Lillian đã ra đến sảnh. Nàng quan sát anh với sự bức tức đầy triền miên.

“ Cháu bé thế nào rồi?” Rafe hỏi.

“Annabelle đang bế bé. Sao anh vẫn ở ngoài này vậy?”

“Anh cần một ít thời gian để xoa dịu... tâm trạng.”

Khoanh hai cánh tay mảnh khảnh trước ngực, Lillian chậm rãi lắc đầu. Cô thật xinh đẹp với đường nét đặc sắc và đậm đà, mạnh mẽ và ngông cuồng như một nữ cướp biển. Cô và Rafe luôn thấu hiểu lẫn nhau, có lẽ bởi về không ai trong hai người có thể chịu đựng được những luật lệ nghiêm ngặt từ cha mẹ.

“Chỉ có anh” Lillian nói không tức giận, “ mới có thể biến một buổi viếng thăm uống trà đứng đắn thành một cuộc đấu khẩu.”

Rafe nhe răng cười không hối lỗi và trầm ngâm nhìn ra cửa trước. “ Điều gì đó ở cô ta lộ ra sự xấu xa bên trong anh.”

“Được rồi, anh tốt hơn hết nên kèm chế nó lại, anh thương yêu. Bởi vì nếu như anh muốn có được Lady Natalie, anh sẽ phải thể hiện hơn rất nhiều sự lịch sự và tế nhị so với cái anh làm trong phòng khách. Anh nghĩ Cô Appleton sẽ nói gì với chủ về anh chứ?”

“ Rằng anh là một tên vô lại bất lương, thô lỗ?” Rafe nhún vai và nói một cách hợp lý. “ Nhưng họ đã biết anh từ Wall Street.”

Đôi mắt màu-bánh-gừng (*màu nâu*) của Lillian hẹp lại khi nàng nhìn anh nghi ngờ. “ Vì có vẻ như anh hoàn toàn không để tâm, em phải giả định là anh biết những gì mình đang làm. Nhưng để em nhắc anh, Lady Natalie muốn kết hôn với một quý ông.”

“ Với kinh nghiệm của anh,” Rafe uể oải nói, “ không gì làm phụ nữ than phiền quá nhiều khi có được thứ họ muốn.”

Lillian khúc khích. “ Ồ, đây sẽ là một kỳ nghỉ thú vị. Anh sẽ vào lại phòng khách chứ?”

“ Chút nữa. Vẫn đang xoa dịu.”

Cô nhìn anh chế nhạo. “ Tâm trạng của anh phải mất một khoảng thời dài để lắng xuống, đúng không?”

“Em không biết được đâu.” Anh nói nghiêm túc.

Bước vào phòng khách, Lillian đứng ngay ngưỡng cửa và nhìn vào hai người bạn. Annabelle ngồi với Merritt nằm yên lặng trong vòng tay, trong khi Evie rót tách trà cuối cùng.

“ Anh ấy nói gì rồi?” Annabelle hỏi.

Lillian đảo tròn mắt. “ Ông anh ngốc nghếch của mình dường như không quan tâm chút xíu nào đến việc Miss Appleton chắc chắn sẽ mang về bản báo cáo phê phán kịch liệt về anh ấy cho nhà Blandfords và Lady Natalie.” Cô thở dài.

“ Mọi chuyện không tốt đẹp chút nào, phải không? Các cậu có *từng* thấy sự thù địch ngay tức khắc chẳng vì lý do rõ rệt gì cả giữa hai người chưa?”

“Có,” Evie trả lời.

“ Mình nghĩ vậy,” Annabelle nói.

Lillian cau mày. “ Khi nào chứ? Ai?” cô gắng hỏi, và thấy hoang mang khi hai người họ mỉm cười với nhau.

Chapter 4

Trước sự kinh ngạc của Hannah, Natalie chẳng những không kinh ngạc trước lời tường thuật về buổi gặp mặt với Rafe Bowman, mà cô còn cực kỳ cao hứng. Lúc Hannah kết thúc câu chuyện bằng nụ hôn dưới chân cầu thang, Natalie sụp xuống giường trong một tràng cười khúc khích.

“Natalie,” Hannah nhăn mặt, “ rõ ràng là chị không thể diễn đạt được hẳn ta đã là kẻ tồi tệ đến mức nào đâu. *Là tên tồi tệ*. Hẳn là tên thô lỗ. Cục súc. *Ngu ngốc nhà quê*.”

“Hiển nhiên là thế.” Vẫn cười nắc nẻ, Natalie ngồi dậy. “ Mong mong chờ được gặp anh ta.”

“Gì chứ?”

“ Anh ta khá là hấp dẫn, Ngài Bowman của chúng ta ấy. Anh ta biết chị sẽ nói với em những việc anh ta làm, và em sẽ trở nên tò mò. Và khi em gặp anh ta tại Hampshire, anh ta sẽ đóng vai một quý ông hoàn hảo với hy vọng làm em mất thăng bằng.”

“Em không nên tò mò, em nên kinh sợ!”

Natalie mỉm cười và vỗ tay nàng. “ Ôi, Hannah, chị không biết làm thế nào để điều khiển đàn ông. Chị đừng nên nhìn mọi chuyện quá trầm trọng như thế.”

“Nhưng tìm hiểu nhau là một vấn đề nghiêm túc,” Hannah phản đối. Trong những khoảng khắc như thế này nàng hiểu sự khác biệt giữa bản thân mình và cô em họ. Natalie dường như thấu hiểu kỹ lưỡng về quy luật vận động xã hội, về quá trình theo đuổi và quyến rũ, hôn là Hannah từng biết.

“ Ôi, thánh thần ơi, Khoảng khắc một cô gái cho rằng tán tỉnh nhau là một vấn đề nghiêm túc cũng là giây phút cô ta thua cuộc. Chúng ta phải bảo vệ trái tim của mình, và che giấu cảm xúc một cách cẩn thận, Hannah. Đó là cách duy nhất để thắng cuộc.”

“ Chị nghĩ tìm hiểu nhau là quá trình thổ lộ con tim của một người,” Hannah nói. “ Không phải là chiến thắng một trò chơi.”

Natalie mỉm cười. “ Em không hiểu chị lấy cái suy nghĩ ấy ở đâu ra. Nếu chị muốn xóa sổ một tên đàn ông, đừng bao giờ thổ lộ trái tim chị cho anh ta. Ít nhất là không quá sớm. Đàn ông chỉ trân trọng những thứ mà họ phải cố gắng nhiều mới đạt được.” Nàng gõ nhẹ ngón tay vào cằm. “ Humm... sẽ sẽ phải xuất hiện với một chiến lược phản công xuất sắc mới được.”

Leo xuống giường, Hannah đi lấy một gỗ găng tay, vớ, và nhiều thứ khác được thả lung tung trên sàn. Nàng chưa bao giờ thấy phiền vì phải thu dọn cho Natalie. Hannah đã gặp những người đồng hành của các quý cô khác, những cô này đã làm cuộc sống của họ toàn là đau khổ, đối xử họ với thái độ khinh khi và bắt phải hứng chịu tất cả những sự tàn nhẫn của con khác. Natalie, hoàn toàn khác, tốt bụng và trù mến, mặc dù cô có thể là người thích đùa cợt tùy hứng, nhưng không có gì mà thời gian và sự trưởng thành không sửa chữa được.

Đặt những đồ vật riêng tư vào ngăn kéo quần áo, Hannah quay lại nhìn vào Natalie, vẫn đang trầm ngâm suy nghĩ.

Natalie thật xinh đẹp, lặn mình trên chiếc giường trắng lộn xộn, mái tóc cô xõa dài từng lọn xoắn vàng óng. Đôi mắt xanh tươi cười quyến rũ đã cướp đi biết bao trái tim của các quý ông trong lần ra mắt đầu tiên của mình. Và những lời từ chối tế nhị đầy đáng tiếc của nàng cho việc cầu hôn không hề làm nản chí quyết tâm của họ. Rất lâu sau khi Lễ hội kết thúc, hàng đồng hoa cao ngất vẫn được chuyển đến nhà Blandford, và thiệp mời xếp thành chồng trong khay bạc đặt ở cổng trước.

Một cách lơ đãng, Natalie xoắn một lọn tóc óng ả quanh ngón tay. “Ngài Bowman đang đánh cuộc với sự thật là vì em đã trải qua cả lễ hội mà không quyết định chọn một ai, em chắc phải chán ghét tất cả những vị quý tộc điệu dàng, đáng kính đầy dễ chịu này. Và vì đã nhiều tháng kể từ khi lễ hội kết thúc, anh ta cũng cho là em buồn chán sẽ hăm hở cho một thách thức.” Nàng bật ra tiếng cười ngắn. “Anh ta đứng trên tất cả các phương diện.”

“Cách thức đúng đắn của để thu hút sự chú ý của em không phải là cưỡng ép bạn đồng hành của em.” Hannah thì thầm.

“Chị không bị cưỡng ép, chị bị hôn.” Đôi mắt Natalie lấp lánh đầy vẻ tinh quái khi cô hỏi, “Bây giờ thì thú thật đi, Hannah - anh ta hôn khá không?”

Hồi tưởng lại cảm giác nóng bỏng gợi tình của đôi môi Bowman, Hannah nhận thấy màu sắc chết tiệt đang quét qua mình một lần nữa. “Chị không biết,” nàng nói ngắn gọn. “Chị không có cơ sở để so sánh.”

Natalie tròn mắt. “Ý chị là chị chưa từng được hôn trước đó hả?”

Hannah lắc đầu.

“Nhưng chắc hẳn là Ngài Clark-”

“Không.” Hannah đưa tay lên đôi má nóng bừng.

“Anh ta chắc chắn phải cố thử,” Natalie khẳng định. “Chị đã dành quá nhiều thời gian bên anh ta mà.”

“Chị làm việc với anh ấy,” Hannah phản đối. “Giúp anh ấy với các bài viết và giấy tờ.”

“Ý chị là chị thật sự sửa chữa tả cho anh ta?”

Hannah nhìn cô lúng túng. “Chứ chị còn làm được gì khác nữa?”

“Em đã luôn cho là khi chị nói chị ‘sửa chữa tả’ cho anh ta có nghĩa là chị đang cho phép

anh ta hôn chị.”

Hannah há hốc miệng. “ Khi chị nói chị ‘sửa chính tả’, chị muốn nói là chị sửa chính tả!”

Natalie thất vọng rõ rệt. “ Lạy Chúa tôi. Nếu chị trải qua nhiều thời gian *đến vậy* với anh ta, và anh ta chưa từng một lần hôn chị, em phải nói đó là bằng chứng cho sự thật rằng niềm đam mê công việc của anh ta sẽ che lấp tất cả mọi thứ khác. Thậm chí là một người vợ. Chúng ta phải tìm một ai khác cho chị.”

“ Chị không phiền lấy vị trí thứ hai so với công việc của Mr. Clark,” Hannah nghiêm túc. “ Anh ấy sẽ trở thành người đàn ông vĩ đại một ngày nào đó. Anh ta sẽ làm rất nhiều việc tốt cho người khác-”

“Vĩ đại thì không cần thiết để làm người chồng tốt.Và chị quá đổi đáng yêu và duyên dáng để bị lãng phí cho anh ta.” Natalie lắc đầu ghê tởm. “ Tại sao, tất cả những người bị bỏ lại của em trong lễ hội trước còn tốt hơn cho chị hơn là Ngài Clark già nua ngớ ngẩn.”

Một suy nghĩ phiền toái xuất hiện trong đầu Hannah, nhưng nàng gần như lo sợ khi cất tiếng hỏi. “ Natalie, em có bao giờ để một trong những người theo đuổi hôn em chưa?”

“ Không,” Natalie trấn an.

Hannah thở ra nhẹ nhõm.

“ Em cho phép gần như tất cả bọn họ hôn em,” Natalie tiếp tục hớn hỏ. “ Trong những cơ hội riêng biệt, tất nhiên.”

Kinh hoàng, Hannah dựa hẳn vào tủ áo. “ Nhưng... Nhưng chị luôn quan sát em...”

“Chị là một người đi kèm kinh khủng, Hannah. Chị thường trở nên quá say mê trò chuyện mà quên để mắt nhìn em. Đó là một trong những lý do em yêu quý chị cực kỳ.”

Hannah chưa bao giờ ngờ là cô em họ xinh đẹp,tính cách mạnh mẽ của mình sẽ cho phép bất kỳ cậu trai trẻ nào mạo muội đến thế. Hơn cả *một vài*. “ Em biết là em không nên cho phép thái độ sỗ sàng như vậy,” nàng nói yếu ớt. “ Nó sẽ gây ra những lời đồn đãi, và em sẽ bị lưu ý nhanh chóng, và sau đó...”

“ Không ai thềm hứa hôn với em?” Natalie cười gượng. “ Lễ hội trước em nhận được bốn lời cầu hôn, và nếu em để tâm khuyến khích hơn nữa, em có thể sẽ nhận thêm nửa tá nữa. Tin em đi, Hannah, em biết làm thế nào để điều khiển đàn ông. Chị vui lòng đem lược đến cho em nha.”

Làm theo, Hannah phải thừa nhận là có lý do chính đáng để Natalie tự tin đến vậy. Cô là, hoặc sẽ là, cô dâu lý tưởng cho bất cứ người đàn ông nào. Nàng đưa cây lược khám bạc cho Natalie và nhìn em ấy chải qua những lọn tóc dày vàng óng rối tung. “ Natalie, tại sao em không chấp nhận bất cứ lời cầu hôn nào trong lễ hội trước vậy?”

“Em đang chờ đợi một người đặc biệt,” câu trả lời thận trọng vang lên. “ Em sẽ ghét phải chấp nhận một người tầm thường.” Natalie mỉm cười khi thêm vào một cách cợt nhả. “ Khi em hôn một người đàn ông, em muốn nghe bài hát của thiên thần.”

“Lord Travers thế nào?”

Trong tất cả các quý ông bày tỏ sự thích thú với Natalie, người Hannah đánh giá cao nhất là Edward, Lord Travers. Ngài ấy là một quý ông chín chắn, trầm lặng, thận trọng trong cả hình thức và cư xử. Mặc dù vẻ trang nghiêm không được cho là quá đẹp trai, cơ thể ngài ấy mảnh khỏe và cân đối. Ngài ấy dường như không bị Natalie làm cho đờ đẫn, nhưng ngài vẫn có sự chú ý thân mật và kính trọng với em ấy bất cứ khi nào em ấy xuất hiện. Giàu có, địa vị, cái mà, cùng với nhiều phẩm chất khác, làm cho ngài ấy trở thành một mối tuyệt vời.

Việc đề cập đến Travers làm Natalie nhăn mặt. “ Ngài ấy là người duy nhất trong số những người quen không hề tiến đến với em, thậm chí khi được trao tặng một cơ hội tốt đến hoàn hảo. Em cho là tại vì tuổi tác của ngài ấy.”

Hannah phá ra cười không kèm chế được. “ Tuổi ngài ấy?”

“Anh ta quá 30 rồi, sau tất cả.”

“Ngài ấy trưởng thành,” Hannah đồng tình. “ Nhưng ngài ấy cũng tự tin, thông minh, và trong tất cả mọi phương diện, hoàn toàn tráng kiện.”

“Thế thì tại sao lại không hôn em?”

“Bởi vì ngài ấy tôn trọng em?” Hannah gợi ý.

“ Em thà được đối xử với thềm muốn hơn là kính trọng.”

“Well, thế thì,” Hannah nói chế giễu, “ Chị phải nói là Mr Bowman là người đàn ông của em.”

Nhắc đến Bowman tâm trạng tốt đẹp của Natalie được khôi phục. “ Có thể là vậy. Giờ thì, Hannah, nói với Papa và Mama là Ngài Bowman cư xử rất trang nhã . Không, họ sẽ không tin, anh ta là một người Mỹ. Nói với cha mẹ là anh ta xem cũng được. Và không được nhắc đến nụ hôn dưới chân cầu thang.”

Chapter 5

HAMPSHIRE STONY CROSS PARK

Hannah chưa bao giờ kỳ vọng có cơ hội được thấy Stony Cross Park. Lời mời đến dinh thự nổi tiếng của Lord Westcliff không phải dễ dàng mà có được. Ngụ tại vùng đất phía nam của Hampshire, Stony Cross Park nổi tiếng là một trong những diện tích xinh đẹp nhất nước Anh. Những cánh đồng hoa muôn màu muôn vẻ, những đồng cỏ ẩm ướt màu mỡ, đầm lầy và những cánh rừng cổ xưa khiến nó trở thành một nơi xinh đẹp và cực kỳ thu hút người đến tham quan. Nhiều thế hệ của cùng các gia đình được mời đến tham dự các buổi lễ và sự kiện hàng năm. Bị loại trừ khỏi danh sách khách mời sẽ dẫn đến sự phẫn nộ khôn nguôi.

“ Và nghĩ xem,” Natalie dăm chiêu trong suốt chuyến đi dài từ London. “ Nếu em kết hôn với enh rể của Lord WestCliff, em sẽ có thể đến thăm Stony Cross Park bất cứ khi nào em thích!”

“ Tất cả cho cái giá của việc lấy phải Ngài Bowman làm chồng,” Hannah lạnh nhạt. Mặc dù nàng chưa nói với Lord và Lady Blandford về nộ hôn cưỡng đoạt, nàng đã thể hiện rõ là nàng không tin Bowman sẽ là đối tượng phù hợp cho Natalie. Nhà Blandfords, dù vậy, đã bảo nàng giữ lại những phán xét cho đến khi tất cả bọn họ trở nên biết rõ hơn về anh ta.

Lady Blandfords, tóc vàng, xinh đẹp và sôi nổi như cô con gái, nín cả thở khi Stony Cross Manor hiện ra mờ ảo ở xa xa. Ngôi nhà thiết kế theo kiểu Châu Âu, xây với đá màu mật ong với bốn ngọn tháp thanh nhã cao đến nỗi nhìn như chúng xuyên thành những lỗ hổng trên bầu trời đầu đêm, tắm với ánh hoàng hôn màu cam và oải hương.

Uốn lượn nhàn nhã bởi con sông Itchen, Stony Cross Manor là phong cảnh tuyệt vời với những khu vườn và vườn cây ăn quả, sân cưỡi ngựa, những lối đi bộ tráng lệ dẫn xuyên qua

vùng đất rộng lớn của các cánh rừng và công viên. Do vị trí may mắn nằm ở phía nam của Hampshire, khí hậu ôn hòa hơn toàn bộ các nơi khác của nước Anh.

“Ôi, Natalie,” Lady Blandford kêu lên, “ nghĩ đến việc liên kết với một gia đình như thế này xem! Và là một Bowman, con có thể có trang viên ở ngoại ô, một ngôi nhà ở London, một dinh thự ở Continent, không kể đến xe ngựa riêng với nhóm bốn người, và những chiếc áo và trang sức xinh đẹp bậc nhất...”

“Trời đất, nhà Bowman giàu *đến vậy sao?*” Natalie hết sức ngạc nhiên. “ Và có phải Mr Bowman sẽ thừa kế phần lớn việc kinh doanh của gia đình?

“ Một phần rất tuyệt, chắc chắn đấy,” Lord Blandford trả lời, mỉm cười trước sự thích thú rõ ràng của con gái. “ Anh ta có sự giàu có của riêng mình, và hứa hẹn là còn có nhiều hơn nữa.Ông Bowman già đã ra chỉ thị là cùng với sự kết hợp giữa con và con trai ông ta, sẽ có phần thưởng thật phong phú cho cả hai đứa.”

“Con nên nghĩ ra,” Natalie thực tế, “ vì nó sẽ là sự xuống cấp cho con khi kết hôn một thường dân trong khi con có thể dễ dàng tìm một quý tộc.” Không hề có sự miệt thị hay ngạo mạn trong lời nói của nàng. Có sự thật là một vài cánh cửa sẽ mở ra cho vợ một người quý tộc sẽ không bao giờ mở ra cho vợ của một nhà công nghiệp Mỹ.

Khi xe ngựa ngừng lại trước cổng vào trang viên, Hannah nhận thấy khu đất được bài trí theo phong cách Pháp, khu vực nuôi ngựa được đặt ngay phía trước ngôi nhà thay vì giấu ở một bên hay phía sau. Chuồng ngựa là một kiến trúc với cánh cửa dạng vòm rất to,tạo thành một bên phiến đá dẫn lối vào sân.

Người hầu giúp họ xuống xe, và người nuôi ngựa của Westcliff đến lo cho những con ngựa. Nhiều gia nhân khác nhanh nhẹn đến lấy hòm và va li. Người quản gia già đưa họ đến hành lang đồ sộ ở lối vào,nơi có đoàn người đang vào ra; những nữ hầu phòng đem theo những giỏ đồ vải, gia nhân với các thùng và hộp,và nhiều người khác đang bận rộn lau chùi,đánh bóng , quét dọn.

"Lord và Lady Blandford!" Lillian tiến đến, trông thật rực rỡ với chiếc áo dạ hội đỏ sậm, mái tóc sẫm màu được búi gọn gàng trong lưới buộc tóc có đính đá quý. Với nụ cười rực rỡ và sự thân thiện thoải mái, cô thật quá hấp dẫn làm cho Hannah hiểu được tại sao Bá tước Westcliff trang nghiêm nổi tiếng đó lại kết hôn với cô. Lillian cúi chào, và họ cũng chào đáp lại tương tự.

“Chào mừng đến Stony Cross Park,” Lillian nói. “Tôi hi vọng cuộc hành trình được thoải mái? Xin hãy thứ lỗi cho những tiếng ồn ào và rộn rã, chúng tôi đang cố gắng một cách tuyệt vọng để chuẩn bị cho rất nhiều vị khách sẽ đến đây vào ngày mai. Sau khi đã nghỉ ngơi tỉnh táo, mọi người phải đến phòng khách chính nhé. Cha mẹ tôi đang ở đấy, và dĩ nhiên là anh trai tôi, và-” Cô đột ngột ngừng lại khi nhìn thấy Natalie. “Lady Natalie thân mến.” Giọng cô dịu dàng. “Tôi thật mong đợi được gặp bạn. Chúng tôi sẽ làm mọi thứ có thể để chắc chắn rằng bạn có một kỳ nghỉ thú vị.”

“Xin cảm ơn, thưa bà.” Natalie từ tốn. “Tôi không hề nghi ngờ là nó sẽ rất tuyệt vời.” Cô mỉm cười với Lillian. “Bạn đồng hành của tôi nói rằng sẽ có một cây Giáng Sinh.”

“Cao 14 feet,” Lillian phấn khởi. “Chúng tôi đã mất một khoảng thời gian quý báu... nghĩa là, khoảng thời gian khó khăn để trang trí nó, những nhánh cây trên ngọn thì không thể nào với đến. Nhưng chúng tôi đã nối dài thêm mấy cái thang và rất nhiều những gia nhân cao lớn, vì thế chúng tôi khắc phục được.” Cô quay sang Hannah, “Miss Appleton. Thật hạnh phúc khi được gặp lại bạn.”

“Xin cảm ơn, thưa-” Hannah dừng lại khi nàng thấy Lillian đưa tay ra. Ngạc nhiên Hannah giơ tay ra nắm lấy, và nhìn Lillian buồn cười.

Nữ bá tước nháy mắt với nàng, và Hannah nhận ra nàng đang bị trêu. Nàng phá ra cười trò đùa kín đáo, và đáp trả lại cái siết ấm áp của những ngón tay Lillian.

“Vì sự chịu đựng xuất sắc của bạn với nhà Bowmans,” Lillian nói với nàng, “bạn cũng phải đến phòng khách luôn đấy.”

“Vâng, thưa bà.”

Bà quản gia đến đưa họ đi đến phòng, có vẻ như phải đi qua vài dặm.

“Hannah, tại sao Lady Westcliff bắt tay chị?” Natalie thì thầm. “Và tại sao hai người lại thấy vui vẻ?”

Natalie và Hannah cùng ở một căn phòng, Natalie ở giường chính và Hannah ngủ ở phòng ngoài ảm cúng. Căn phòng được bài trí thật đẹp với giấy hoa dán trên tường và đồ nội thất bằng gỗ gụ, một chiếc giường phủ màn trướng ren.

Trong khi Natalie rửa mặt và tay, Hannah tìm một chiếc váy ban ngày sạch sẽ cho cô và lấy nó ra. Chiếc áo có màu xanh bóng, với vai rũ xuống có phủ ren, một đôi găng tay dài mảnh vừa vặn. Mỉm cười trước cuộc gặp gỡ sắp xảy ra với nhà Bowman, Natalie ngồi trước chiếc gương trang điểm trong khi Hannah chải và buộc lại tóc cho cô. Sau khi chắc chắn về ngoài cửa Natalie đã hoàn hảo, mũi cô được thoa lớp phấn nhẹ nhàng, đôi môi mượt mà với sáp môi hoa hồng, Hannah đến túi hành lý của nàng và bắt đầu lục lọi.

Lady Blandford xuất hiện ở cửa, trong thật tươi trẻ và tự tin. “Đi nào, các cô gái,” bà nói từ tốn. “Đến lúc chúng ta xuống dưới rồi.”

“Một ít phút nữa, Mama,” Natalie nói. “Hannah vẫn chưa thay áo hay chải tóc nữa.”

“Chúng ta không nên để mọi người chờ,” Lady Blandford không đồng ý. “Cứ để vậy mà đi,

Hannah. Không ai chú ý đâu.”

“ Vâng, thưa bà.” Hannah nói ngoan ngoãn, che giấu sự đau nhói trong lòng. Quần áo đi đường của nàng đầy bụi, và tóc nàng đang đe dọa rơi ra khỏi kẹp. Nàng không muốn đối diện với nhà Bowmans và Westcliff trong tình trạng này. “ Cháu muốn ở lại đây và giúp những người phục vụ tháo dỡ các hòm-”

“ Không,” Lady Blanford nói với tiếng thở dài nôn nóng. “ Bình thường ta sẽ đồng ý, nhưng nữ bá tước đã yêu cầu sự có mặt của cháu. Cháu phải đến như vậy thôi, Hannah, và cố gắng khiêm tốn.”

“Vâng, thưa bà.” Hannah vuốt những lọn tóc xõa ra khỏi mặt và ào đến bồn rửa để té nước lên mặt. Những vệt nước làm thành những mảng sẫm màu nhỏ trên chiếc áo đi đường của nàng. Thầm rên rỉ , nàng thao Natalie và Lady Blandford ra khỏi phòng.

“ Em xin lỗi,” Natalie nói nhỏ, nhả mặt. “ Chúng ta không nên tốn quá nhiều thời gian để *em* sẵn sàng.”

“ Thôi nào,” Hannah thì thầm, vỗ nhẹ tay cô. “ Em là người mọi người muốn gặp. Lady Blandford nói đúng – không ai chú ý đến chị đâu.”

Ngôi nhà được bài trí rất đẹp, cửa sổ phủ vải lụa vàng với những vòng tròn kim tuyến lấp lánh vàng đung đưa, cửa chính nổi bật lên bởi những vòng cây thường xanh, cây nhựa ruồi và cây thường xuân viền ruy-băng. Những chiếc bàn chứa nệm và sắp xếp những đóa hoa khô như hoa cúc, hoa hồng Giáng sinh và hoa trà. Và một người nào đó, nghịch ngợm, đã tô điểm các cánh cửa ra vào với những quả kẹo bi đường lơ lửng với các chuỗi dây cây thường xanh.

Liếc nhìn vào các bó tầm gửi, Hannah cảm thấy sự căng thẳng nhói lên khi nàng nghĩ đến Rafe Bowman. *Bình tĩnh lại nào*, nàng mỉm cười tự phản đối, nhìn xuống chiếc áo nhàu nhĩ. *Hắn ta chắc chắn không cố gắng hôn mình lúc này đâu, không ngay cả dưới một đồng tầm gửi.*

Họ bước vào phòng khách chính, một căn phòng rộng lớn , tiện nghi thoải mái với một bàn trò chơi, hàng đồng sách và tạp chí, một cây đàn piano, một cái vành khâu vá dựng đứng, và một cái bàn viết nhỏ nhắn.

Người đầu tiên Hannah chú ý là Marcus, Lord Westcliff, với vóc dáng gây ấn tượng và mạnh mẽ không thường gặp ở những người đàn ông vẫn chỉ ở độ tuổi 30. Khi ngài ấy đứng dậy chào họ, Hannah thấy vị bá tước chỉ cao trung bình, nhưng ngài cực kỳ mạnh mẽ và tự tin. Westcliff mang trên mình sự bình thản của một người đàn ông hoàn toàn thoải mái với quyền lực của bản thân mình.

Trong khi Lillian giới thiệu, Hannah lùi về phía sau góc phòng, quan sát cảnh đó. Nàng kín đáo nhìn những người nhà Bowman khi họ gặp gỡ nhà Blandfords.

Thomas Bowman to khỏe, lùn và hồng hào, miệng ông được phủ lên bởi một hàng ria rậm và dài rủ xuống ở hai bên mép. Cái đầu bóng loáng của ông được tô điểm bằng mái tóc giả dường như sẵn sàng để nhảy ra khỏi da đầu và bỏ chạy trong phòng.

Vợ ông Mercedes, ngược lại, gầy như giống chó uypit (Whippet-thin) và dễ vỡ, đôi mắt khắc nghiệt và nụ cười chế giễu mặt bà giống như những vết nứt trên mặt hồ đóng

bằng. Điều duy nhất cặp đôi này dường như giống nhau là sự bất mãn với cuộc sống và với lẫn nhau, giống như nếu có một tấm chăn, cả hai sẽ cuộn vào bên dưới.

Những người con nhà Bowman giống nhau hơn là giống với cha mẹ, cả hai đều cao, không trịnh trọng và thoải mái. Có vẻ như họ được tạo thành bởi vài sự kết hợp thần kỳ từ những nét đặc biệt đúng đắn từ cả cha mẹ.

Hannah lén lút quan sát khi Lillian giới thiệu Rafe Bowman với Natalie. Nàng không thể thấy vẻ mặt của Natalie, nhưng nàng có tầm nhìn tuyệt vời đối với Bowman. Hình dáng vạm vỡ của anh được che phủ bởi chiếc áo khoác đen vừa vặn hoàn hảo, quần tây xám và áo sơ mi trắng bảnh bao với một cái cravat màu đen thắt gọn gàng. Anh cúi chào Natalie và thì thầm chuyện gì đó làm bật ra một tiếng cười nắc nẻ. Không có gì để phủ nhận – với chất nam tính giản dị và đôi mắt đen táo bạo, Rafe Bowman là, nói như một tiếng lóng phổ biến, một tên cực kỳ.

Hannah tự hỏi hấn nghĩ gì về em họ nàng. Gương mặt của Bowman không thể đoán được, nhưng nàng chắc chắn là anh không thể tìm ra lỗi gì ở Natalie.

Khi mọi người trong phòng trò chuyện, Hannah đi lén về phía cửa. Nếu như có thể, nàng định sẽ chuồn khỏi phòng mà không gây chú ý. Ngưỡng cửa mở sẵn báo hiệu sự tự do đầy hứa hẹn và lý thú. Ôi, sẽ thật tuyệt để trốn về phòng nàng, thay vào bộ đồ sạch, và chải tóc ở chốn riêng tư. Nhưng khi nàng vừa đến cánh cửa, nàng nghe chất giọng sâu lắng của Rafe Bowman.

"Miss Appleton. Chắc hẳn nàng sẽ không tước đi của chúng tôi sự đồng hành duyên dáng của nàng."

Hannah đột ngột ngừng lại và quay đầu để tiếp nhận những ánh mắt nhìn vào mình, ngay thời khắc nàng ít muốn bị chú ý nhất. Nàng mong muốn được trùng mắt với Bowman. Không, nàng mong được *giết chết* hẳn. Thay vì vậy, nàng hành động theo thái độ bình thản và thì thầm "Buổi tối tốt lành, Mr. Bowman."

Lillian ngay lập tức gọi nàng. "Miss Appleton, bước lên phía trước nào. Mình muốn giới thiệu bạn với chồng mình."

Cố nén một tiếng thở dài nặng nề, Hannah đẩy những lọn tóc lò xo trên mặt ra sau và bước về phía trước.

"Westcliff," Lillian nói với chồng. "Đây là bạn đồng hành của Lady Natalie, Miss Hannah Appleton."

Hannah cúi chào và lo lắng ngược nhìn ngài Bá tước. Nét mặt ngài u ám và khắc khổ, có lẽ là một chút cấm kỵ. Nhưng khi ánh mắt ngài chiếu lên mặt nàng, nàng thấy rằng đôi mắt ngài ấy thật hiền từ. Ngài nói trong chất giọng rắn-rỏi-mượt-như-nhung rót sự thân mật vào tai nàng. "Chào mừng, Miss Appleton."

"Cám ơn, thưa ngài," nàng nói. "và hết sức cảm ơn ngài vì đã cho phép tôi trải qua kỳ nghỉ ở đây."

"Nữ Bá tước thích sự bầu bạn của cô tại tiệc trà tuần trước," Westcliff trả lời, mỉm cười nhẹ với Lillian. "Ai làm vui lòng nàng ấy cũng làm vui lòng ta." Nụ cười làm biến đổi ngài ấy, cả khuôn mặt trở nên ấm áp.

Lillian nói chuyện với chồng với sự tự nhiên hồ hởi, giống như ngài ấy chỉ là một người đàn ông bình thường đơn giản thay vì là một quý tộc ưu tú bậc nhất ở Anh. “ Westcliff, em nghĩ anh sẽ muốn trò chuyện với Miss Appleton về công việc của cô ấy với Mr. Samuel Clark.” Nàng nhìn sang Hannah và thêm vào, “ Bá tước đã đọc một số tác phẩm của ngài ấy, và khá thích chúng.”

“ Ôi, tôi không làm việc với Mr.Clark,” Hannah vội vàng cải chính, “ nhưng là *cho* ngài ấy, trong khả năng của một thư ký.” Nàng trao cho Bá tước nụ cười thận trọng. “ Tôi có một chút ngạc nhiên khi ngài đã đọc bất cứ thứ gì của Mr.Clark, thưa ngài.”

“ Ta quen với nhiều nhà lý luận tiến bộ ở London,” Westcliff nói. “ Mr. Clark hiện đang nghiên cứu về cái gì?”

“ Hiện tại ngài ấy đang viết một cuốn sách lý luận về những quy luật tự nhiên có thể ảnh hưởng đến sự phát triển tâm trí con người.”

“ Ta muốn được nghe nhiều hơn về chuyện đó trong bữa ăn tối.”

“Vâng, thưa ngài.”

Lillian tiếp tục giới thiệu hannah với cha mẹ mình, họ chỉ phản ứng với cái gật đầu dễ chịu. Điều đó rõ ràng,tuy nhiên, là họ đã gạt bỏ Hannah như là một người không hề quan trọng.

“Rafe,” Nữ bá tước đề nghị với anh mình, “ có lẽ anh nên đưa Lady Blandford và Lady Natalie đi dạo quanh nhà trước bữa ăn tối.”

“Ôi, vâng,” Natalie nói ngay. “ Chúng ta có thể không, Mama?”

“Nghe thật tuyệt,” Lady Blandford nói.

Bowman mỉm cười với cả hai người. “ Thật là vinh hạnh cho tôi.” Anh quay sang Hannah. “ Nàng cũng đi cùng chứ, Miss Appleton?”

“*Không*,” nàng nói nhanh, và sau đó nhận thấy sự từ chối của mình quá quyết liệt. Nàng hạ giọng xuống. “ Tôi sẽ tham quan rang viên sau đó, cảm ơn Ngài.”

Ánh mắt anh lướt khắp người nàng rồi trở về khuôn mặt. “ Sự phục vụ của tôi có thể không hiện diện lúc đó.”

Nàng cứng người trước lời chế giễu nhẹ-như-tơ trng giọng anh, nhưng nàng dường như không thể quay mặt nhìn sang nơi khác. Trong ánh sáng phòng khách ấm áp, ánh mắt anh lấp lánh màu nâu vàng và óng ánh. “ Vậy thì chắc là tôi sẽ phải thực hiện điều đó mà không cần ngài, Mr. Bowman.” Nàng trả lời gay gắt,còn anh thì nhe răng cười.

“Chị đã không nói với em là Mr.Bowman quá đẹp trai,” Natalie nói sau bữa ăn tối. Giờ đã muộn, và chuyến đi dài từ London,tiếp sau đó là bữa ăn dài ngoằn, làm cả hai cô gái mệt lã. Cả hai đã lui về phòng trong khi những người bên dưới vẫn nán lại uống trà và rượu vang đỏ.

Mặc dù thực đơn rất tuyệt, những đĩa thức ăn đặc sắc như gà trống thiên quay nhồi nấm truffle, thần bò phủ thảo mộc, bữa tối là một vấn đề hết sức khó chịu đối với Hannah. Nàng nhận thức rất rõ về vẻ ngoài luôm thuộm của mình, không có đủ thời gian để rửa mặt và thay áo mới trước khi nàng phải ào vào phòng ăn. Còn mất tinh thần hơn, Lord Westcliff khẳng

khẳng hời nằng những câu hỏi về công việc của Samuel Clark, thu hút nhiều sự chú ý không mong muốn về phía mình. Và trong tất cả thời gian đó, Rafe Bowman cứ quan sát nằng với sự thích thú đáng lo ngại và trơ tráo làm nằng chỉ có thể giải thích như là sự chế giễu.

Bắt suy nghĩ của mình về với hiện thực, Hannah nhìn Nanatile ngồi ở bàn trang điểm, kéo các nhất lược và kim cài ra khỏi tóc. “Chị cho là Mr.Bowman có thể được coi là hấp dẫn,” Hannah miễn cưỡng nói. “Nếu một người nào đó thích loại đàn ông như vậy.”

“Chị muốn nói những thứ như cao lớn, tóc đen và làm người ta sững sờ?”

“Ngài ấy không làm người khác sững sờ.” Hannah phản đối.

Natalie cười phá lên. “Mr.Bowman là một trong những người đàn ông có vẻ ngoài tuyệt diệu nhất mà em từng gặp. Có sai sót gì mà chị có thể tìm ra trong bề ngoài của ngài ấy chứ?”

“Dáng vẻ của anh ta,” Hannah thì thầm.

“Nó thì sao?”

“Anh ta luộm thuộm.”

“Ngài ấy là người Mỹ. Tất cả bọn họ đều không chỉnh tề. Trọng lượng của túi tiền kéo họ lên.”

Hannah không thể không bật cười. “Natalie, em bị thu hút bởi bản thân anh ta hay là kích cỡ túi tiền của anh ta hơn?”

“Anh ta có nhiều điểm thu hút cá nhân, chắc rồi. Đầu tóc dày... đôi mắt đen thật đẹp... không kể đến vóc người ấn tượng.” Natalie lấy lược và chậm rãi chải mái tóc. “Nhưng em sẽ không muốn anh ta nếu anh ta nghèo.”

“Có người đàn ông nào mà em vẫn sẽ muốn cho dù anh ta nghèo không?” Hannah hỏi.

“Well, Nếu như em *phải* nghèo, em thà kết hôn với một quý tộc. Còn tốt hơn nhiều so với việc làm một kẻ vô danh.”

“Chị ngờ việc Mr.Bowman sẽ nghèo đấy,” Hannah nói. “Anh ta dường như trang trải cho bản thân khá tốt trong các giao dịch tài chính của mình. Hẳn là một người đàn ông thành đạt, dù chị sợ rằng không phải là một người đáng kính trọng.”

“Ồ, anh ta bất lương, chắc chắn,” Natalie đồng ý với tiếng cười nhẹ.

Căng thẳng, Hannah gặp ánh mắt của cô em họ trong gương.” Sao em lại nói vậy? Hẳn ta đã nói hay làm điều gì không thích hợp à?”

“Không, và em không cho là anh ta làm vậy, với lời hứa hôn vẫn còn nằm trên bàn. Nhưng anh là loại người cư xử thiếu tôn kính vĩnh viễn... một thắc mắc là anh ta có bao giờ chân thành về bất cứ điều gì không.”

“Có thể đó là bề ngoài,” Hannah gợi ý không chắc chắn. “Có thể ông ta là một người khác ở bên trong.”

“Hầu hết mọi người không có vẻ bề ngoài,” Natalie lạnh nhạt. “Ồi, mọi người nghĩ họ có, nhưng khi chị đào sâu qua bề mặt, chỉ để có thêm bề mặt nữa thôi.”

“Vài người chân thành.”

“Và *những người đó* là những người dần dần nhất trong tất cả.”

“Chị chân thành,” Hannah phản đối.

“Đúng. Chị sẽ phải cố gắng lên, chị yêu. Khi chị chân thành, không có gì là bí ẩn. Và trên cả, mọi đàn ông đều thích phụ nữ bí ẩn.”

Hannah mỉm cười và lắc đầu. “Sự lưu ý chính đáng. Chị lên giường đây.” Sau khi thay vào chiếc váy ngủ trắng viền đăng ten, nàng ra phòng ngoài và trèo vào chiếc giường êm ái sạch sẽ. Một lúc sau, nàng nghe Natalie thì thầm, “Ngủ ngon, chị yêu,” và ngọn đèn được tắt đi.

Rúc một cánh tay dưới gối, Hannah nằm nghiêng một bên và cân nhắc những lời của Natalie.

Không nghi ngờ là Natalie đúng – Hannah không hề có bất cứ thứ gì được xem là bí ẩn.

Nàng không có dòng máu quý tộc, không của hồi môn, không đẹp tuyệt trần, không khéo léo hay khả năng có thể nhận biết nàng. Và ngoài nhà Blandfords, nàng không có mối liên hệ đáng chú ý nào. Nhưng nàng có một trái tim ấm áp và đầu óc nhanh nhạy, vẻ ngoài đúng đắn. Và nàng mơ ước, những ước mơ có thể đạt được, có một mái nhà và gia đình của riêng mình một ngày nào đó.

Nó không thoát ra khỏi Hannah là trong thế giới nhiều đặc ân của Natalie, mọi người trông đợi tìm được hạnh phúc và tình yêu ngoài hôn nhân. Nhưng ước nguyện đầy yêu thương của nàng cho Natalie là em ấy sẽ có một người chồng mà em ấy có thể sẻ chia vài sự hòa hợp trong suy nghĩ và trái tim.

Và vào lúc này, vẫn còn một vấn đề đầy nghi hoặc là Rafe Bowman có một trái tim hay không.

Chapter 6

Trong khi Westcliff cùng hút thuốc với Lord Blandford, Rafe có cuộc thảo luận riêng tư với cha mình. Họ đi đến thư viện, căn phòng to lớn và đẹp đẽ cao hai tầng, với những giá sách màu gỗ chứa hơn mười nghìn tác phẩm. Một cái tủ búp-phê được đặt vào hốc tường để làm sáng lên kệ sách.

Rafe hết sức cảm kích khi thấy bộ sưu tập những chai và bình rượu được bố trí trên lớp đá hoa cẩm thạch của tủ búp-phê. Cảm thấy cần một cái gì đó mạnh hơn rượu vang đỏ, anh với lấy chai whisky. “Gấp đôi?” anh gợi ý với cha mình, ông gật đầu và lau bầu đồng ý.

Rafe luôn ghét những buổi nói chuyện với cha mình. Thomas Bowman là loại người quyết định giùm cho suy nghĩ của người khác, tin tưởng là ông ta biết rõ về họ hơn là tự bản thân họ biết về mình. Từ thời thơ ấu, Rafe luôn chịu đựng việc bị bảo rằng suy nghĩ và động cơ thúc đẩy của mình phải là gì, và sau đó thì bị trừng phạt vì chúng. Không thành vấn đề cho dù việc anh làm là tốt hay xấu. Vấn đề chỉ ở chỗ là cha anh quyết định nhìn nhận hành động của anh theo phương diện nào.

Và luôn luôn, Thomas luôn ném vào đầu anh lời đe dọa trước quyền thừa kế. Cuối cùng Rafe đã gào lên với ông hãy cắt bỏ hoàn toàn đi và cút xuống địa ngục. Sau đó anh bỏ nhà đi để tạo gia tài của riêng mình, bắt đầu bằng đôi bàn tay trắng.

Giờ đây khi anh gặp cha mình, chỗ đứng ngang bằng.Ồ, Rafe mong muốn sở hữu doanh nghiệp của nhà Bowman ở Châu Âu, nhưng anh không định bán linh hồn mình vì nó.

Anh đưa ly whisky cho cha mình và uống một ngụm, để hương vị mượt mà, ngọt ngào của ester lan khắp lưỡi mình.

Thomas bước đến ngồi trên chiếc ghế thuộc da trước ngọn lửa. Cau mày,ông đưa tay lên kiểm tra vị trí của mái tóc giả trên đầu. Nó cứ trượt suốt buổi tối.

“Cha có thể buộc một sợi dây đeo cầm vào nó,” Rafe ngây thơ đề nghị, và nhận lấy một cái cau có hung hăng.

“ Mẹ anh thấy nó hấp dẫn.”

“Cha à,con thấy thật khó để tin là đội tóc giả cho mái tóc dày thêm sẽ hấp dẫn thứ gì khác hơn là một con sóc ham mê,” Rafe giật mạnh đầu tóc giả ra và đặt xuống chiếc bàn gần đó. “ Bỏ nó ra và hãy thoải mái đi, vì Chúa.”

Thomas cầu nhàu nhưng không tranh cãi, thư giãn trên chiếc ghế của ông.

Đặt một tay lên lò sưởi, Rafe đánh già cha mình với một nụ cười nhẹ.

“Sao nào?” Thomas gắng hỏi, đôi mày rậm rạp của ông nướng lên chờ đợi. “ Phản ứng của anh về Lady Natalie như thế nào?”

Rafe nhún vai một cách lười nhác. “ Cô ta được.”

Hàng lông mày hạ xuống. “ ‘ Cô ta được’? Đó là tất cả những gì anh có thể nói hả?”

“Lady Natalie không hơn không kém so với những gì con mong đợi.” Sau khi hớp thêm một ngụm whisky, Rafe nói dứt khoát, “ con cho là con không ngại kết hôn với cô ta. Mặc dù cô ta chẳng làm con thích thú một chút nào cả.”

“ Một người vợ không cần thiết phải có hứng thú.”

Rafe rầu rĩ từ hỏi liệu có một sự sáng suốt nào ẩn giấu sau đó. Với một người vợ như lady Natalie, sẽ chẳng có những điều bất ngờ. Đây sẽ là một cuộc hôn nhân bình lặng, không có bất đồng, cho anh một khoảng thời gian rộng rãi cho công việc và đeo đuổi những mục đích riêng tư. Tất cả những gì anh cần phải làm là cung cấp cho cô ta những hồi phiếu ngân hàng hào phóng, và cô ta sẽ quản lý nhà cửa, sinh con.

Lady Natalie dịu dàng và xinh đẹp, mái tóc cô vàng óng và mượt mà, cách cư xử hoàn toàn tự tin. Nếu Rafe mà có đưa cô đến New York, cô sẽ làm tròn bốn phận của mình một cách tuyệt diệu trước đám đông thị dân New York. Về ngoài đỉnh đặc , giáo dục, và tự tin sẽ làm cho cô được ngưỡng mộ hơn nữa.

Một giờ đồng hành bên cô, người ta sẽ gần như biết hết những gì cần biết về cô.

Trong khi Hannah Appletons tươi mát và quyến rũ, trong bữa tối, anh đã không thể rời mắt khỏi nàng. Nàng không sở hữu vẻ đẹp được trau chuốt tỉ mỉ như Natalie. Thay vào đó, là sự nở rộ đầy hân hoan và vui vẻ bên trong cô, như những đóa hoa dại. Mái tóc nàng, một vài lọn xoắn xuống ôm lấy khuôn mặt, làm anh phát điên với thôi thúc mạnh mẽ được vươn tay ra và chơi đùa với những món tóc buộc lỏng rục rỡ. Nàng có một sức sống ngọt ngào mà anh chưa từng gặp được trước đây, và bản năng anh muốn được bên trong nó, bên trong nàng.

Cảm xúc này bùng lên mạnh mẽ khi Rafe chứng kiến cảnh Hannah nghiêm túc trò chuyện với Westcliff. Nàng thật sống động và đáng yêu lúc nàng diễn tả công việc của Samuel Clark liên quan đến sự phát triển của trí tuệ con người. Thực tế, nàng đã trở nên say mê với các chủ đề đó đến nỗi quên cả ăn uống, và sau đó thì tiếc nuối liếc nhìn chén soup vẫn còn đầy trong khi người phục vụ phải dọn nó đi.

“Anh sẽ cầu hôn với cô ta, phải không?” cha anh gắng hỏi, hướng suy nghĩ của anh trở về với Lady Natalie.

Rafe chăm chú nhìn ông ta mà không để lộ cảm xúc. “ Để cuối cùng. Và con cho là phải đi mua nhẫn, hay là hai người đã mua một chiếc rồi?”

“ Thật sự là mẹ anh đã chọn mua một cái mà bà nghĩ sẽ rất thích hợp-”

“Oh, vì Chúa. Hai người có muốn cầu hôn hộ con rồi đem tin tức về báo lại khi cô ta trả lời?”

“Ta dám nói là ta làm việc này còn hăng hái một cách chết tiệt hơn anh,” Thoamas vắn vẹo.

“ Con sẽ nói với ba việc mà con sẽ thực hiện một cách hăng hái nhé : thành lập một ngành công nghiệp sản xuất xà phòng quy mô lớn trên khắp lục địa. Và con sẽ không cần phải kết hôn với Lady Natalie để làm việc đó.”

“Tại sao không? Tại sao anh cứ muốn ngồi không mà hưởng vậy hả? Tại sao anh không bao giờ cố gắng để làm hài lòng tôi hả?”

“Tại sao vậy nhỉ?” Rafe lạnh lùng nhìn ông. “ Có thể là tại vì con đập đầu liên tục vào bức

tường đặc biệt trong bao nhiêu năm mà không bao giờ gây được một vết lõm.”

Da mặt của Thomas, luôn dễ đổi màu, chuyển sang sắc thái đỏ sẫm tối tăm khi ông tức giận. “Anh luôn là một của nợ đối với tôi trong suốt cuộc đời anh. Mọi thứ luôn đến quá dễ dàng cho anh và mấy đứa em của anh – hư hỏng, lười nhác, tất cả bọn anh, những kẻ không bao giờ muốn làm bất cứ điều gì.”

“*Lười nhác?*” Rafe chiến đấu để tự chủ, nhưng từ lười nhác làm sự tức giận của anh bùng lên như hộp mìn lửa. “Chỉ có ông, ba à, mới có thể bắt năm đứa con của mình làm mọi thứ kể cả việc thao túng con mình để gây ấn tượng với ông, rồi lại nói chúng không đủ cố gắng. Ông có biết chuyện gì xảy ra khi ông gọi một người thông minh là ngu ngốc, hay người chăm chỉ là một thằng lười không hả? Điều đó làm cho người đó nhận ra chẳng đạt được cái quái quỷ gì để cố gắng đạt được sự chấp nhận của ông.”

“Anh đã luôn nghĩ tôi nợ anh sự chấp thuận chỉ bởi vì anh sinh ra là một Bowman.”

“Tôi chẳng còn mong muốn điều đó nữa đâu,” Rafe rít giữa hàm răng nghiến chặt, khá ngạc nhiên khi khám phá ra tốc độ thay đổi tâm trạng của mình chẳng thua kém gì ba. “Tôi muốn-” Anh tự kèm chế và uống cạn ly whisky, nuốt mạnh xuống dòng chất lỏng nóng bỏng mượt mà. Khi sự nóng rực ấy tan dần trong cổ họng, anh nhìn ba mình lạnh lùng và điềm tĩnh. “Tôi sẽ cưới Lady Natalie, việc này chẳng có vấn đề gì cả. Tôi luôn định kết thúc với một ai đó như cô ta. Nhưng ông có thể giữ sự tán thưởng chết tiệt của ông lại đi. Tất cả những gì tôi muốn là chia phần tài sản Bowman.”

Vào buổi sáng, những vị khách bắt đầu đến nơi, những gia đình giàu có thanh lịch và người phục vụ của họ. Những hòm quần áo, va li, kiện đồ được mang vào trang viên như một cuộc diễu hành bất tận. Những gia đình khác sẽ ngụ ở khu vực hàng xóm hay những quán trọ trong làng, đến và đi tham dự những sự kiện khác nhau sắp diễn ra tại điền trang.

Bị đánh thức bởi những âm thanh rộn ràng bên ngoài phòng, Hannah không thể ngủ trở lại được. Cẩn thận để không đánh thức Natali, nàng ngồi dậy và bắt đầu tắm gội, kết thúc bằng việc tết lại bím tóc và quấn thành búi ở dưới cổ. Nàng mặc chiếc áo choàng len xanh xám trang trí bằng những nếp gấp và kết thúc ở phía trước với hàng nút đen lấp lánh. Dự định sẽ đi dạo một vòng ngoài sân, nàng mang vào đôi giày ống đế thấp và đem theo chiếc khăn choàng len nặng nề.

Stony Cross Manor là một mê cung với những hành lang và từng khu phòng ốc. Cẩn thận, Hannah bước ra khỏi ngôi nhà rộn ràng, dừng lại và hỏi thăm đường đi từ một trong những người phục vụ đi qua. Nàng thậm chí tìm thấy phòng ăn sáng, ngọt ngào và chứa đầy những người nàng không quen biết. Một buổi tiệc buffet sáng được dọn ra, nổi bật với cá, những miếng thịt lợn xông khói, bánh mì, trứng chần nước sôi, rau xà lách, bánh nướng xốp, và đủ loại pho mát. Nàng rót một tách trà, lấy một miếng thịt lợn xông khói cùng bánh mì, rồi đi nhanh qua một trong những cánh cửa kiểu Pháp dẫn ra ngoài sân. Khí trời khô ráo và sáng sủa, không khí lạnh lẽo biến hơi thở nàng thành lớp sương trắng.

Khu vườn và vườn cây ăn quả trải dài trước nàng, tất cả đều phủ một lớp sương mỏng và trong lành. Trẻ em vui đùa trong sân, cười khúc khích khi chúng chạy đua qua lại. Hannah bật cười, quan sát bọn trẻ chạy ào trên những phiến đá lát đường như những bầy ngỗng non. Chúng đang chơi trò thổi—bay—chiếc—lông, chia làm hai đội, cố gắng giữ chiếc lông vũ bay cao lần lượt.

Đứng ở một bên, Hannah nhâm nhi bánh mì và trà. Trò chơi của bọn trẻ trở nên cuồng nhiệt hơn, chúng nhảy lên và thổi phồng vào chiếc lông một cách ồn ào. Chiếc lông trôi dạt về phía nàng, chậm rãi hạ xuống.

Các cô bé thét lên cổ vũ. “ Thổi đi, cô ơi, thổi đi! Con gái chống lại con trai nào!”

Không còn sự lựa chọn. Cố gắng không cười, Hannah chu môi và thổi thật mạnh, làm cho chiếc lông bay lên trong những chuyển động xoay vòng. Nàng thực hiện vai trò của mình mỗi khi chiếc lông bay về phía nàng, chạy một vài bước đây đó, chú ý đến những tiếng la hét vui mừng của đồng đội.

Chiếc lông bay qua đầu, nàng lùi nhanh ra sau, mặt ngẩng lên trời. Nàng đột nhiên giật mình khi cảm thấy mình đâm sầm vào cái gì đó ở phía sau, không phải bức tường đá mà là một cái gì đó thật vững chắc và mềm mại. Đôi tay của đàn ông ôm lấy tay nàng, giúp nàng giữ thăng bằng.

Từ phía trên nàng, người đàn ông thổi một hơi làm chiếc lông bay qua phân nửa sân.

Thét và rú lên, bọn trẻ đuổi theo nó.

Hannah vẫn đứng yên, sững sờ bởi sự va chạm, nhưng trên tất cả là nàng thấy mình nhận ra cảm giác về Rafe Bowman. Đôi tay nắm chặt, chiều dài mạnh mẽ dẻo dai của anh ở phía sau nàng. Mùi vị trong lành, cay nồng của xà phòng tạo râu.

Miệng nàng trở nên khô khốc – chắc là tại ảnh hưởng của trò chơi thổi lông ban nãy đây mà – và nàng cố gắng đảo lưỡi làm ướt hai bên má. “ Ngài có thể thổi một lượng không khí đáng nể đó, Mr. Bowman.”

Mỉm cười, anh cẩn trọng xoay nàng lại đối diện với mình. Anh cao lớn và bảnh bao, đứng đó với sự thư giãn thoải mái làm nàng khó chịu. “ Chúc nàng buổi sáng tốt lành luôn nhé.” Anh nhìn bao quát nàng bằng ánh mắt hoàn toàn xác xược. “ Sao nàng không ngủ đi?”

“Tôi dậy sớm lắm.” Hannah quyết định ném trả câu hỏi trơ tráo vào mặt anh. “ Còn ngài, tại

sao?”

Một tia sáng lấp lánh tinh nghịch lóe lên trong mắt anh. “ Chẳng có gì để lôi kéo ta nằm lại trên giường khi ta chỉ có một mình.”

Nàng liếc nhìn xung quanh để chắc chắn không một đứa trẻ nào có thể nghe. Những đứa trẻ tinh nghịch đã chán trò chơi và đang lấp đầy ngôi nhà qua những cánh cửa dẫn vào sảnh chính. “ Tôi nghi ngờ đó là một sự kiện hiếm thấy, Mr. Bowman.”

Âm giọng dịu dàng của anh che phủ mọi sự chân thành. “ Hiếm khi, đúng vậy. Hầu hết thời gian trên giường của ta thường bận rộn hơn cả việc cắt lông cừu vào mùa xuân.”

Hannah nhìn anh với sự chán ghét lộ liễu. “ Điều đó chứng tỏ những người phụ nữ mà ngài có liên quan không tốt lành gì cả. Cả việc ngài quá ư là bừa bãi.”

“Ta không bừa bãi. Chuyện xảy ra là do ta rất giỏi trong việc tìm kiếm những người phụ nữ thích hợp với những tiêu chuẩn cao của ta. Và ta thậm chí là giỏi hơn trong việc thuyết phục họ lên giường với ta.”

“Rồi sau đó ngài xén lông họ.”

Một nụ cười rầu rĩ hiện lên trên môi anh. “ Nếu nàng không phiền, Miss Appleton, ta muốn thu hồi lại sự liên tưởng về con cừu của ta. Nó trở nên không thú vị kể cả với ta. Nàng có muốn một chuyến đi dạo buổi sáng không?”

Nàng lắc đầu bối rối. “ Với ngài?... Tại sao chứ?”

“ Nàng mặc áo để đi dạo và một đôi giày tốt. Và ta cho là nàng muốn biết ý kiến của ta về Lady Natalie. Hãy giữ kẻ thù của nàng gần bên, và vân vân.”

“Tôi đã biết quan điểm của ngài về Lady Natalie rồi.”

Anh nhướn mày lên. “ Vậy sao? Giờ thì nhất định chúng ta phải đi cùng nhau. Ta luôn thích thú khi lắng nghe những ý kiến của mình.”

Hannah đánh giá anh nghiêm khắc. “ Rất tốt,” nàng nói. “ Đầu tiên tôi sẽ đem tách trà vào, và-”

“Để nó ở đây.”

“Trên cái bàn ngoài trời? Không, ai đó sẽ phải dọn nó.”

“Có. Ai đó là những người phục vụ. Ai đó, không phải nàng, sẽ nhận được tiền lương để làm chuyện đó.”

“Điều đó không có nghĩa là tôi nên tạo thêm công việc cho người khác.”

Trước khi nàng có thể với lấy chiếc tách, Bowman đã cầm nó lên. “ Ta sẽ lo việc này.”

Hannah tròn mắt khi nàng nhìn anh lãnh đạm đi đến hàng lan can đá. Và thở gấp khi anh đưa chiếc tách ra ngoài và thả nó xuống. Âm thanh đổ vỡ loảng xoảng vang lên từ bên dưới.

“Đấy. Vấn đề được giải quyết.”

Đòi hỏi cả ba lần thất bại cho đến khi cuối cùng Hannah có thể nói. “Tại sao ngài làm thế? Tôi có thể dễ dàng mang nó vào trong!”

Anh có vẻ rất vui thích trước sự ngạc nhiên của nàng. “Ta cứ ngỡ sự thiếu quan tâm của ta đến của cải vật chất sẽ làm nàng hài lòng.”

Hannah nhìn chăm chăm vào anh như thể anh vừa mọc sùng. “Tôi sẽ không gọi cái đó là thiếu quan tâm đến của cải vật chất, mà là sự thiếu trân trọng. Và nó cũng tồi tệ y như việc tôn sùng chúng.”

Nụ cười của Bowman nhạt dần khi anh nhận thấy mức độ giận dữ của nàng. “Miss Appleton, Stony Cross Manor có ít nhất mười bộ sứ Trung Quốc khác nhau, mỗi cái đủ để làm tách uống trà cho toàn Hamshire. Ở đây không thiếu tách đâu.”

“Điều đó cũng chẳng khác biệt gì. Ngài không nên đánh vỡ nó.”

Bowman khịt mũi mỉa mai. “Nàng luôn có sự đam mê dành cho đồ sứ hủ, Miss Appleton?”

Không nghi ngờ gì cả, anh là gã đàn ông quá quắt nhất mà nàng từng gặp. “Tôi chắc ngài sẽ xem đó là sự thất bại khi tôi không hứng thú với việc phá hủy bừa bãi.”

“Và ta chắc chắn,” anh đáp trả trơn tru, “là nàng sẽ dừng việc này như là một lý do bào chữa để tránh phải đi dạo với ta.”

Hannah trầm ngâm nhìn anh trong một lúc. Nàng biết anh đang bực bội vì nàng làm to chuyện đánh vỡ một mảnh nhỏ của bộ sưu tập Trung quốc chẳng gây nên bất cứ sự khác biệt nào cả. Nhưng đó là hành động thô lỗ của một gã nhà giàu, cố tình phá hủy thứ gì đó mà chẳng vì lý do nào cả.

Bowman nói đúng - thực tế Hannah rất mong muốn hủy bỏ lời đề nghị đi dạo. Mặt khác, sự thách thức lạnh lùng trong đôi mắt anh thật sự làm nàng xúc động. Nhìn anh, chỉ một lúc thôi, giống như một cậu nam sinh ngoan cố bị bắt tại trận trò nghịch tình quái và giờ thì đang chờ đợi hình phạt.

“Không phải thế,” nàng bảo anh. “Tôi vẫn sẵn sàng đi dạo với ngài. Nhưng tôi mong ngài kiểm chế việc đập phá đồ vật trên đường đi.”

Nàng thấy thật thỏa mãn khi thấy mình đã làm anh ngạc nhiên. Một điều gì đó dịu đi trên gương mặt anh, và anh nhìn nàng với sự hứng thú cháy bỏng, gây nên sự rợn rùng khó hiểu bên trong nàng.

“Không đập phá đồ đạc nữa,” anh hứa.

“Tốt rồi, đi thôi.” Nàng nâng mũ trùm đầu của chiếc áo choàng ngắn và tiến lên những bậc thang dẫn đến khu vườn bậc thang.

Với một vài sải chân dài, Bowman đã bắt kịp nàng. “Năm tay ta đi,” anh khuyên. “Những bước đi có thể rất trơn trượt.”

Hannah ngập ngừng trước khi làm theo, bàn tay trần của nàng trượt lên trên ống tay áo của

anh và đặt nhẹ lên những múi cơ bên dưới. Ví cổ không đánh thức Natalie lúc sáng sớm, nàng quên đem theo găng tay.

“Lady Natalie sẽ khó chịu chứ?” Bowman hỏi.

“Về việc đập vỡ tách trà?” Hannah cân nhắc trong một lúc. “Tôi không nghĩ thế. Em ấy chắc sẽ bật cười, để tăng bốc ngài.”

Anh trao nàng một nụ cười nhếch lên. “Tăng bốc tôi thì cũng đâu có gì sai trái, Miss Appleton. Điều đó làm tôi rất vui sướng và dễ sai khiến.”

“Tôi không có mong muốn sai khiến ngài, Mr. Bowman. Tôi hoàn toàn không chắc chắn là ngài có xứng đáng để cố gắng làm thế không.”

Nụ cười biến mất, và hàm anh cứng lại, giống như nàng đụng chạm vào dây thần kinh khó chịu của anh. “Thế thì, chúng ta sẽ để việc đó cho Lady Natalie vậy.”

Họ băng qua lối vào ngăn cách bằng cây thủy tùng cổ xưa, và bắt đầu đi dọc theo con đường sỏi cát vàng. Từng bụi cây uốn lượn cẩn thận và thảm thực vật nhô lên giống như những chiếc bánh ngọt phủ băng khổng lồ. Âm thanh vun vút của những hàng cây thoáng qua từ khu rừng gần đó. Một con diều mướp mái bay là đà sát gần mặt đất, đôi cánh căng rộng thành hình chữ V khi bay tìm mồi.

Mặc dù khá thoải mái khi tựa vào cánh tay mạnh mẽ, vững vàng của Bowman, Hannah miễn cưỡng thu tay mình lại.

“Nào,” Bowman khẽ nói, “nói cho ta nghe những gì nàng cho là quan điểm của ta về Lady Natalie.”

“Tôi không nghi ngờ gì ngài thích em ấy. Tôi nghĩ là ngài đang sẵn sàng kết hôn với Natalie bởi vì em ấy phù hợp với những yêu cầu của ngài. Hiển nhiên là em ấy sẽ khiến con đường đến tầng lớp thượng lưu của ngài được suôn sẻ, sinh cho ngài những đứa trẻ tóc vàng, và em ấy được dạy dỗ đủ tốt để làm vợ khi ngài làm đường lạc lối.”

“Tại sao nàng quá chắc chắn là ta sẽ lạc lối?” Bowman hỏi, nghe như vì tò mò hơn là phẫn nộ.

“Tất cả mọi điều mà tôi nhìn thấy ở ngài từ đó đến nay chứng minh rằng ngài không có khả năng chung thủy.”

“Ta có thể, nếu ta tìm được đúng người phụ nữ dành cho mình.”

“Không, ngài sẽ không,” nàng quả quyết mạnh mẽ. “Trong bất cứ trường hợp nào ngài có chung thủy hay không, việc đó không liên quan đến phụ nữ. Điều đó hoàn toàn phụ thuộc vào bản chất của ngài.”

“Chúa ơi, nàng thật ngoan cố. Chắc hẳn nàng làm cho hầu hết những người đàn ông nàng gặp phải sợ hãi.”

“Tôi không gặp gỡ nhiều đàn ông.”

“Điều đó giải thích tại sao.”

“Giải thích việc gì?”

“Tại sao nàng chưa bao giờ được hôn trước đây.”

Hannah ngừng bước và quay phắt lại đối mặt với anh.

“Tại sao ngài... làm thế nào...”

“Đàn ông càng nhiều kinh nghiệm thì càng dễ dàng phát hiện ra sự thiếu hụt ở người khác.”

Họ đi đến một khoảng rừng thưa. Ở chính giữa là một vòi phun hình nàng tiên cá, bao quanh bởi những hàng ghế dài bằng gỗ thấp xếp hình vòng cung. Hannah leo lên một trong những chiếc ghế và chậm rãi bước lên nó, nhảy qua khoảng trống nhỏ hẹp đến chiếc ghế kế bên.

Bowman theo nàng ngay, bước đi bên cạnh hàng ghế khi nàng đi vòng quanh chúng. “ vậy là Mr.Clark của nàng chưa bao giờ thử lợi dụng nàng ư?”

Hannah lắc đầu, hy vọng anh sẽ cho là màu sắc đang dâng lên trên mặt nàng là do nhiệt độ lạnh. “ Ngài ấy không phải là Mr.Clark của tôi. Về việc lợi dụng... Tôi không hoàn toàn chắc chắn. Một lần ngài ấy...” Nhận ra điều mình sắp thổ lộ, nàng lập tức ngậm miệng lại.

“Oh, không. Nàng không thể để chuyện đó lơ lửng ở đấy được. Nói tiếp những gì nàng định nói đi.” Những ngón tay của Bowman trượt bên dưới dây buộc thắt lưng của váy nàng và anh kéo mạnh, buộc nàng dừng lại.”

“Đừng.” nàng ngừng thở, quắc mắt từ vị thế cao hơn ở trên ghế.

Bowman đặt hai tay mình lên eo và nhắc nàng xuống đất. Anh giữ nàng đứng trước mặt mình, đôi tay khế nắm hai bên hông nàng. “ Hẳn ta đã làm gì? Nói những điều dâm dục? Cố gắng nhìn xuống dưới áo lót của nàng?”

“Mr.Bowman,” nàng phản đối với vẻ cau có vô vọng. “ Khoảng một tháng trước, Mr.Clark đang đọc quyển sách về sọ não học, và ngài ấy hỏi nếu có thể sờ cái...”

Bowman lạng người, đôi mắt sạm màu khế mở to. “ Cái gì của nàng?”

“Hộp sọ của tôi.” Nhìn vẻ mặt trống rỗng của anh, Hannah tiếp tục giải thích. “ Nghiên cứu về sọ học là ngành khoa học phân tích hình dáng của hộp sọ và-”

“Được rồi, ta biết. Mỗi một số đo và chỗ lõm đều mang ý nghĩa nào đó.”

“Đúng vậy. Thế nên tôi cho phép ngài ấy đánh giá đầu mình và làm biểu đồ về bất kỳ hình dáng nào phản ánh đặc điểm tính cách của tôi.”

Bowman cực kỳ thích thú. “ Và Clark khám phá ra điều gì?”

“Có vẻ như tôi có bộ não to, tính cách triu mến và kiên định, có khuynh hướng lao vào phán quyết, và khả năng quyến rũ mạnh mẽ. Không may là cũng có một sự thu hẹp nhẹ ở phía sau hộp sọ của tôi biểu thị cho khuynh hướng phạm tội.”

Anh cười vui vẻ. “ Tôi nên đoán ra.Những người có vẻ bề ngoài vô tội luôn có khả năng rơi

vào tình huống xấu nhất. Đây, để tôi cảm nhận. Tôi muốn biết hình dáng của một trí óc phạm tội là như thế nào.”

Hannah nhanh chóng tránh đầu sang bên khi anh vọt đến nàng. “Đừng chạm vào tôi!”

“Nàng đã để một người đàn ông vuốt ve hộp sọ của mình,” anh bước theo khi nàng lùi lại. “Giờ để cho một người khác chạm vào nữa thì cũng có khác biệt gì đâu.”

Anh đang trêu chọc nàng, Hannah nhận ra. Mặc dù chuyện này hoàn toàn không đứng đắn, nhưng nàng vẫn thấy muốn bật cười vượt trên sự cảnh báo và căng thẳng. “Tự kiểm tra đầu của ngài ấy,” nàng hét lên, lẩn trốn qua bên kia của đài phun nước. “Tôi chắc chắn là trên đó có rất nhiều cục u tội phạm đó.”

“Kết quả sẽ sai lệch. Ta bị cốc vào đầu quá nhiều lúc còn bé. Cha ta nói với những thầy giáo điều đó tốt cho ta.”

Dù cho câu nói được thốt ra nhẹ nhàng, Hannah đứng lại và quan sát anh bằng ánh mắt lấp lánh sự thương xót. “Cậu bé đáng thương.”

Bowman đến và ngừng lại trước mặt nàng. “Không hoàn toàn. Ta đáng bị như thế. Ta đã luôn xấu xa kể từ lúc mới sinh.”

“Chẳng có đứa trẻ nào xấu xa mà không có lý do gì.”

“Ồ, ta có lý do. Khi mà ta không còn hy vọng trở thành viên kim cương tuyệt hảo mà cha mẹ ta mong đợi, ta quyết định đi theo hướng ngược lại. ta chắc chắn chỉ có sự can thiệp của mẹ mới ngăn không cho cha tống ta cái cây bên lề đường với tờ giấy chú thích ‘Đưa đến trại trẻ mồ côi’”

Hannah khẽ cười. “Có bất kỳ anh chị em nào mà cha ngài hài lòng không?”

“Không đặc biệt. Nhưng ông bồi dưỡng cậu em rể của ta, Matthew Swift. Thậm chí trước khi kết hôn với Daisy, Swift đã giống như con trai của ông. Cậu ta làm việc cho ông tại New York. Một người đàn ông kiên nhẫn khác thường, Mr.Swift của chúng tôi. Bằng không thì cậu ta không thể sống sót lâu như vậy.”

“Cha ngài hay cáu giận lắm sao?”

“Cha ta là dạng đàn ông mà sẽ cầm khúc xương để dụ con chó chạy đến, và khi con chó trong tầm với, thì đánh đập nó bằng khúc xương. Rồi sau đó nổi cơn thịnh nộ nếu con chó không mau mau chạy lại với ông ta lần sau.”

Anh lại đưa cánh tay cho Hannah, nàng nắm lấy khi hai người quay về trang viên.

“Có phải cha ngài sắp đặt cuộc hôn nhân giữa em gái ngài và Mr.Swift?”

“Ừh. Nhưng bằng cách nào đó, nó trở thành sự kết hợp của tình yêu.”

“Chuyện đó thỉnh thoảng cũng xảy ra,” nàng nói một cách thông hiểu.

“Chỉ bởi vì một vài người, khi đối mặt với chuyện không thể tránh được, tự thuyết phục bản thân mình rằng họ thích nó, đơn giản chỉ để làm tình thế dễ chấp nhận hơn.”

Hannah khẽ tặc lưỡi tsk tsk trong miệng. “ Ngài là một người hay nhạo báng, Mr.Bowman.”

“ Người có óc thực tế.”

Nàng trao anh cái nhìn đầy tò mò. “ Ngài có từng nghĩ mình có thể phải lòng Natalie chưa?”

“Ta chắc có thể sẽ quan tâm đến cô ấy.”

“ Ý tôi là tình yêu thật sự, điều khiến cho ngài cảm thấy điên cuồng, vui sướng, và tuyệt vọng đồng thời. Tình yêu mà sẽ khiến ngài hy sinh bất cứ điều gì vì lợi ích của người đó.”

Môi anh cong lên một nụ cười mỉa mai. “ Tại sao ta lại muốn cảm thấy như thế với vợ mình chứ? Nó sẽ làm hỏng một cuộc hôn nhân hoàn hảo.”

Họ đi xuyên qua cánh rừng mùa đông trong thinh lặng, trong khi Hannah vật lộn với sự chắc chắn là anh còn nguy hiểm, không phù hợp với Natalie hơn nàng tưởng lúc ban đầu. Natalie cuối cùng sẽ bị tổn thương và vỡ mộng với người chồng mà em ấy không bao giờ có thể tin tưởng được.

“Ngài không thích hợp với Natalie,” nàng nghe bản thân mình nói một cách đáng ghét. “Càng được biết thêm về ngài, tôi càng khẳng định sự thật đó. Tôi mong ngài hãy để em ấy một mình. Tôi mong ngài hãy tìm quý cô quý tộc nào khác để săn mồi.”

Anh cùng nàng ngừng lại bên cạnh hàng rào. “Ranh con ngạo mạn bé bỏng,” anh nói khẽ. “ Con mồi không phải do ta lựa chọn. Ta chỉ đơn thuần là cố gắng để làm những việc tốt nhất trong hoàn cảnh của ta. Và nếu Lady Natalie chọn ta, nàng không có tư cách phản đối.”

“Tình cảm của tôi dành cho em ấy trao cho tôi quyền được có ý kiến-”

“Có thể đó không phải là tình cảm. Nàng chắc là không phải vì nàng ghen chứ?”

“Ghen ư? Với Natalie? Ngài thật điên rồ khi thốt lên điều đó-”

“Ồ, ta không biết,” anh nói với sự dịu dàng cay độc. “ Có thể nàng thấy mệt mỏi vì phải đứng trong cái bóng của cô ấy. Nhìn thấy em họ nàng có rất nhiều quần áo lộng lẫy, được ngưỡng mộ và săn đón trong khi nàng phải đứng ở một góc phòng với những bà góa và những cánh-hoa-dựa-tường.”

Hannah hốt hển vì bị sỉ nhục, một bàn tay của nàng nắm chặt lại và giơ lên giống như để đánh anh.

Bowman bắt lấy cổ tay nàng dễ dàng, vuốt ve nhẹ một ngón tay lên khớp ngón trắng bệch của nàng. Tiếng cười êm ái, chế nhạo của anh nóng hổi bên tai nàng. “ Đây này,” anh nói, ép cong ngón tay cái của nàng và gấp nó vào giữa các ngón khác. “ Đừng bao giờ thử đánh ai đó với ngón cái chìa ra- nàng sẽ làm gãy nó theo cách như thế.”

“*Buông ra,*” nàng thét lên, giật mạnh cổ tay bị giam cầm.

Nàng sẽ không quá giận dữ nếu không bị ta đoán trúng,” anh chế giễu. “ Hannah đáng thương, luôn đứng trong góc phòng, chờ đợi đến lượt của mình. Ta sẽ nói cho nàng biết vài chuyện nhé – nàng còn hơn cả Natalie, dù có là quý tộc hay không. Nàng có giá trị còn nhiều

hơn cả chuyện này-”

“Dừng lại!”

“Vợ là vì thuận tiện và tình nhân thì dành cho khoái cảm. Chẳng phải đó là cách giới quý tộc hay làm sao?”

Hannah cứng người, thở hổn hển, khi Bowman kéo sát nàng vào dáng người cao lớn, mạnh mẽ của anh. Nàng ngừng việc giãy dụa, nhận thấy nỗ lực đó hoàn toàn vô dụng trước trước sức mạnh của anh. Mặt nàng quay khỏi anh, và nàng giật bắn người khi nhận thấy khuôn miệng nóng ấm của anh lướt qua tai nàng.

“Ta sẽ để nàng làm tình nhân của ta,” Bowman thì thầm. “ Hannah xinh đẹp. Nếu nàng là của ta, ta sẽ đặt nàng trên khăn trải giường bằng lụa, khoác lên người nàng những chuỗi trân châu, và nuôi dưỡng nàng bằng mật ong trong chiếc muỗng bạc. Đương nhiên là nàng không thể đưa ra những lời phán quyết gay gắt nếu nàng là một người phụ nữ sa đọa... nhưng nàng sẽ không quan tâm. Bởi vì ta sẽ đem khoái lạc đến cho nàng, Hannah, mỗi đêm, mọi đêm, cho đến khi nàng lãng quên cả tên mình. Cho đến khi nàng sẵn lòng làm những việc sẽ khiến nàng kinh hoàng trong

ánh sáng ban ngày. Ta sẽ cắn dỗ nàng từ trên đầu xuống đến những ngón chân bé nhỏ trong trắng-”

“Ôi, tôi khinh thường ngài,” nàng thét lên, vặn xoắn vô vọng chống lại anh. Nàng bắt đầu thật sự cảm thấy sợ hãi, không phải chỉ vì vòng tay ôm chặt của anh cùng với những từ ngữ cay độc, mà còn vì sức nóng đột ngột chảy xuyên suốt qua cơ thể nàng.

Sau chuyện này, nàng sẽ không bao giờ có thể đối diện với anh được nữa. Chắc hẳn đây là điều mà anh dự định. Âm thanh van vĩ thốt lên trong cổ họng nàng khi nàng cảm thấy nụ hôn dò hỏi nhẹ nhàng đặt lên cái hõm bên dưới tai nàng.

“Nàng muốn ta,” anh thì thầm. Trong sự hoang mang, tâm trạng anh chuyển sang dịu dàng, lướt đôi môi thơ thẩn chậm rãi dọc theo cổ nàng. “ Thừa nhận đi, Hannah – ta khơi gợi xu hướng xấu xa trong nàng. Và hiển nhiên là nàng làm lộ ra những điều tồi tệ nhất ở ta.” Anh lê miệng mình khắp cổ nàng, có vẻ như để thưởng thức sự run rẩy và nhanh chóng dâng lên trong cơ thể nàng. “Hôn ta đi,” anh thì thầm. “ Chỉ một cái thôi, và ta sẽ để nàng đi.”

“Ngài là một tên phóng đảng đáng khinh, và-”

“Ta biết. Ta xấu hổ về bản thân mình.” Nhưng anh không hề có chút gì là xấu hổ. Và vòng tay anh cũng không buông lỏng. “ Một nụ hôn, Hannah.”

Nàng có thể cảm thấy nhịp đập của mình vang dội khắp nơi, dòng máu lên và xuống nhanh chóng trên cổ họng mình và những nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể. Và thậm chí trên môi nàng, bề mặt mỏng manh cũng quá nhạy cảm đến nỗi sự va chạm của hơi thở cũng làm nàng bỏng rát.

Nàng thấy lạnh ở những nơi họ ép sát vào nhau, và ở khoảng không gian giữa miệng của hai người, nơi hơi thở của hai người hòa quyện vào nhau. Hannah ngẩng nhìn lên khuôn mặt khuất

đi của anh và chờ dẫn nghĩ, *đừng làm điều này, Hannah, đừng*, nhưng cuối cùng nàng vẫn làm nó, nhún chân lên để chạm đôi môi run rẩy vào môi anh.

Anh khóa chặt nàng, ôm nàng trong vòng tay và đôi môi, chiếm lấy hương vị mà bấy lâu nay anh thèm khát. Anh kéo nàng lại gần hơn, đến khi một chân anh đặt giữa hai chân nàng, bên dưới làn váy, và ngực nàng bị thúc ép một cách chặt chẽ và đầy đủ bên ngực anh. Hơn cả một nụ hôn... đó là một chuỗi những nụ hôn không gián đoạn, những giai điệu nóng bỏng ngọt ngào của môi và lưỡi làm nàng say sưa mọi cảm giác của nàng. Một bàn tay anh di chuyển lên gương mặt nàng, vuốt ve với sự dịu dàng làm một cơn run rẩy nhỏ bé xuyên suốt qua vai và lưng nàng. Đầu ngón tay anh khám phá đường nét nơi quai hàm của nàng, thùy tai, màu sắc nóng bỏng phủ trên đôi gò má nàng.

Bàn tay còn lại đưa lên, và khuôn mặt nàng bị bắt giữ trong cái khung dịu dàng tạo bởi ngón tay anh, trong khi đôi môi anh lê khắp mặt nàng... lướt mềm mại qua mi mắt, vuốt ve lên cánh mũi, cắn nhẹ nhàng lần cuối lên miệng nàng. Nàng hít vào một hơi dài lạnh giá của khí trời mùa đông, đón chờ sự bùng nổ của nó trong phổi mình.

Cuối cùng khi nàng có thể ép mình ngăn nhìn anh, nàng chờ đợi anh nhìn sẽ tự mãn hay kiêu căng. Nhưng trong sự ngạc nhiên của nàng, khuôn mặt anh thật căng thẳng, và có một sự bồn chồn lo lắng ấp ủ trong đôi mắt.

“Nàng có muốn ta xin lỗi không?” anh hỏi.

Hannah lùi xa ra khỏi anh, chà xát hai cánh tay tê dại qua ống tay áo. Nàng cảm thấy xấu hổ trước cường độ mạnh mẽ của thúc giục bản thân mình cuộn tròn trong sự ấm áp, cứng rắn mời gọi của anh.

“Tôi chẳng thấy cần thiết,” nàng nói bằng âm giọng trầm thấp. “Không phải là ngài thật sự cảm thấy thế.”

Quay người khỏi anh, nàng bước trở về điền trang với những bước đi gấp gáp, âm thầm cầu nguyện anh sẽ không theo sau nàng.

Và biết rằng bất cứ người phụ nữ nào đủ ngu ngốc để có quan hệ với anh sẽ lâm vào tình trạng không khá hơn tách trà vỡ vụn nơi hành lang.

Chapter 7

Translator : Cachua14

Khi Hannah bước vào sảnh chính, không khí ấm áp khiến đôi má lạnh toát của nàng như châm chích. Nàng tiếp tục hướng về phía sau đại sảnh, cố tránh đám đông những vị khách và gia nhân mới đến. Đó là một nhóm ăn mặc sang trọng, giàu có, các quý bà rực rỡ với phục trang lộng lẫy cùng khoác áo choàng và khăn viền lông.

Natalie sẽ tỉnh dậy sớm, và cô thường bắt đầu ngày mới với một tách trà trên giường. Với quá nhiều hoạt động thể này, Hannah nghi ngờ rằng họ có thể gọi được một người hầu. Nàng cân nhắc việc đến phòng ăn sáng để lấy một tách trà cho Natalie và tự mình mang nó lên gác. Và có lẽ là một tách cho Lady Blanford nữa –

“Miss Appleton.” Một giọng nói hơi quen thuộc đến từ đám đông, và một quý ông bước đến trước để chào nàng.

Đó là Edward, Lord Travers. Hannah đã không mong rằng anh ta có đến Stony Cross Park trong dịp lễ này. Nàng mỉm cười ấm áp với anh ta, áp lực căng thẳng trong ngực nàng dịu xuống. Travers là một người đàn ông trầm lặng một cách thoải mái, an tâm với bản thân và vị trí của mình trong thế giới, lịch sự đến từng li từng tí. Anh ta đã quá dè dặt trong cả cử chỉ và dáng vẻ đến nỗi gần như ngạc nhiên khi nhìn gần thấy mặt anh ta không hề có nếp nhăn cũng như không có chút màu xám nào trong mái tóc nâu cắt ngắn. Travers là một người đàn ông mạnh mẽ, đáng trọng, và Hannah luôn thích anh khủng khiếp.

“Đức ngài, thật dễ chịu biết bao khi gặp ngài ở đây.”

Anh ta mỉm cười. “Và khi thấy nàng vẫn tỏa sáng như mọi khi. Ta hy vọng nàng vẫn khỏe? Thế còn gia đình Blandfords và Lady Natalie?”

“Vâng, tất cả chúng tôi đều khá ổn. Tôi không tin rằng Lady Natalie biết về chuyến viếng thăm này của ngài, nếu không cô ấy hẳn đã nhắc đến với tôi.”

“Không,” Travers thú nhận, “Ta đã không có kế hoạch đến đây. Họ hàng của ta ở Shropshire đang mong chờ tôi. Nhưng ta sợ rằng mình đã thuyết phục được Lord Westcliff để có một lời mời đến Hampshire.” Anh ta dừng lại, trở nên nghiêm trang. “Nàng biết đấy, ta được biết về kế hoạch của Lord Blandford liên quan đến con gái ông ấy và....anh chàng người Mỹ.”

“Phải. Mr Bowman.”

“Khao khát của ta là được thấy Lady Natalie hạnh phúc và ở trong hoàn cảnh tốt đẹp,” Travers nói điềm tĩnh. “Ta không thể tưởng tượng được sao mà Blandford lại có thể nghĩ rằng sự sắp xếp này là tốt nhất cho cô ấy.”

Vì nàng không thể đồng ý mà không chỉ trích chú của mình, Hannah lăm bắm một cách cẩn trọng, “Tôi cũng có chút lo lắng, thưa đức ngài.”

“Chắc hẳn Lady Natalie đã tâm sự với nàng. Cô ấy đã nói gì về chuyện đó? Cô ấy có thích tên người Mỹ đó không?”

“Cô ấy có khuynh hướng cân nhắc cuộc hôn nhân này, để làm hài lòng Lord Blandford,” Hannah thú nhận. “Và hơn nữa...Mr.Bowman không phải không hấp dẫn.” Nàng dừng lại và chớp mắt khi thấy Rafe Bowman ở xa bên kia đại sảnh, đang nói chuyện với bố anh ta. “Thực ra thì, Mr.Bowman đang đứng đằng kia.”

“Anh ta là cái người lùn, mập mạp đó hả?” Travers hỏi đầy hy vọng.

“Không, thưa đức ngài. Đó là Mr.Bowman lớn tuổi. Con trai ông ấy, cái người cao ấy, là quý ông mà Lord Blandford muốn đính hôn với Lady Natalie.”

Trong một cái liếc mắt, Travers nhìn thấy mọi thứ mà anh ta cần biết. Rafe Bowman trông đẹp trai đến vô lý, sức mạnh của cơ thể thon nạc, đầy ấn tượng không ít rõ ràng hơn dáng vẻ nhàn nhã của anh ta. Mái tóc đen dày và gọn sóng, nước da tự nhiên ngăm đầy màu sắc hồng hào nhờ không khí ngoài trời. Đôi mắt đen như than liếc quanh căn phòng trong sự đánh giá lạnh lùng, trong khi một nụ cười mờ nhạt, nhấn tâm làm cong vành môi anh. Anh ta trông nguy hiểm đến nỗi tất cả ký ức về sự dịu dàng khó hiểu của anh ta càng làm Hannah sững sốt hơn.

Đối với một người như Lord Travers, đối thủ như Bowman là cơn ác mộng tồi tệ nhất của anh ta.

“Ôi, trời,” Hannah nghe thấy anh ta nhẹ nhàng lẩm bẩm.

“Phải.”

Evie bước vào phòng vũ hội mang theo một rổ hai quai trĩu nặng. “Đây là những th-thứ cuối cùng,” cô nói, chỉ vừa từ bếp đến, nơi cô và hai cô hầu rửa bát đã đổ đầy những nón giấy nhỏ với quả hạch và trái cây khô, rồi buộc chúng chặt vào nhau bằng ruy băng đỏ. “Mình hy vọng chùng này sẽ là đủ, xem xét đến việc đó quả thực là một cái cây lớn -” Cô dừng lại và cho Annabelle một cái liếc mắt bối rối. “Lillian đâu rồi?”

“Đây,” giọng nói nghèn nghẹn của Lillian vang đến từ dưới cái cây. “Mình đang xếp lại khung cây. Chuyện đó cũng không có gì quan trọng, vì người ta khó mà nhìn thấy nó được.”

Annabelle mỉm cười, đứng kiễng chân lên để buộc con búp bê bằng vải nhỏ xíu lên nhánh cây cao nhất mà cô có thể với đến. Mặc đồ màu trắng như tuyết, với mái tóc màu mật ong gọn lên thành từng lọn xoắn và đôi má hồng lên vì làm việc hết sức, cô trông như một thiên thần Giáng sinh. “Các cậu có nghĩ là chúng ta đáng nhẽ không nên chọn một cái cây cao như thế không? Mình sợ rằng bọn mình phải mất từ bây giờ đến Đêm thứ mười hai (ngày 5/1) mới xong phần trang trí mất.”

“Nó phải cao chứ,” Lillian đáp lại, trườn ra từ dưới cái cây. Với vài chiếc lá kim của cây thông mắc vào mái tóc đen và vài sợi vải vụn dính vào váy, cô trông không hề giống một nữ bá tước tí nào. Và từ nụ cười toe toét trên khuôn mặt cô, người ta có thể nói rằng cô chả thèm quan tâm. “Căn phòng trông quá lớn, có một cái cây thấp trông sẽ rất ngớ ngẩn.”

Qua hai tuần lễ nữa vài sự kiện sẽ diễn ra ở trong căn phòng vũ hội này, bao gồm cả khiêu vũ, vài trò chơi và giải trí nhẹ nhàng, và một vũ hội Giáng sinh tráng lệ. Lillian đã quyết tâm rằng cái cây phải huy hoàng hết mức có thể, để thêm vào bầu không khí lễ hội. Tuy nhiên, trang trí cho nó hóa ra lại khó khăn hơn Lillian đã dự đoán. Những người hầu đã quá bận rộn với công việc trong dinh thự đến nỗi không còn người nào có thể rảnh rỗi làm thêm nhiệm vụ. Và vì Westcliff đã cấm Lillian và bạn bè cô trèo lên cây bằng thang hay bục cao, nửa phần trên của cái cây, cho đến giờ này, hoàn toàn trống trải.

Để khiến vấn đề tồi tệ hơn, kiểu váy thời trang mới tạo hình một ống tay áo bó chặt, trễ vai

ngăn cản một quý bà với tay đến bất kỳ cái gì cao hơn vai. Khi Lillian xuất hiện từ bên dưới cái cây, tất cả họ đều nghe thấy tiếng vải toạc.

“Ồ, chết tiệt,” Lillian thốt lên, vặn người để nhìn vết rách bên dưới ống tay áo phải của cô. “Đó là cái váy thứ ba mình làm rách trong tuần này.”

“Mình không thích kiểu ống tay áo mới này,” Annabelle rầu rĩ bình luận, vung vẩy đôi cánh tay duyên dáng của nàng trong khung chuyển động hạn hẹp của nó. “Khá là bực mình khi không thể với tay lên. Và thật là khó chịu khi ôm Isabelle với đồng vải vóc cứ kéo qua vai mình như thế.”

“Mình sẽ tìm kim khâu và chỉ,” Evie nói, đi tìm kiếm hộp đựng vật dụng trên sàn.

“Không, mang cái kéo í,” Lillian nói kiên quyết.

Mỉm cười khó hiểu, Evie làm theo. “Mình sẽ làm gì với chúng chứ?”

Lillian nhắc cánh tay của cô lên hết mức có thể. “Cắt bên này đi cho hợp với bên kia.”

Không hề chớp mắt, Evie cẩn thận cắt một cái lỗ ở dưới ống tay áo và vài inch dọc theo đường nối, để lộ một khoảng da thịt trần trụi trắng trẻo.

“Cuối cùng cũng được tự do rồi!” Lillian giơ cả hai cánh tay lên trời như một người thờ cúng mặt trời thời nguyên thủy, miếng vải hở ra ở dưới cánh tay cô.

“Mình tự hỏi mình có thể bắt đầu một kiểu thời trang mới không?”

“Váy có lỗ á?” Annabelle hỏi. “Mình nghi ngờ điều đó đấy, bạn thân mến ạ.”

“Thật quá sức đáng yêu khi có thể với đến mọi thứ.” Lillian lấy cái kéo. “Cậu có muốn mình sửa cả cái váy của cậu nữa không, Annabelle?”

“Đừng có đến gần mình với thứ đó,” Annabelle nói kiên quyết. Cô lắc đầu với một nụ tươi rói, quan sát khi Evie trang nghiêm giơ hai cánh tay mình lên cho Lillian cắt lỗ bên dưới ống

tay áo. Đây là một trong những điều cô ngưỡng mộ nhất ở Evie, người thật rụt rè và đứng đắn, nhưng thường sẵn lòng tham tha vào một kế hoạch hoặc cuộc phưu lưu hoang dã không thực tế nào đó. “Cả hai người đều mất trí rồi hả?” Annabelle hỏi, cười lớn. “Ôi, cậu ấy gây ảnh hưởng thật xấu đến cậu, Evie.”

“Cậu ấy cưới St.Vincent, là sự ảnh hưởng tồi tệ nhất có thể,” Lillian phản kháng. “Mình còn có thể gây ra bao nhiêu thiệt hại sau cái đó chứ?” Sau khi uốn cong và vung vẩy cánh tay, cô xoa hai bàn tay lại với nhau. “Giờ thì, quay lại với công việc thôi. Hộp nến đâu? ...Mình sẽ chẳng thêm chúng vào phía bên này.”

“Chúng ta có nên hát để giết thời gian không?” Annabelle gợi ý, buộc một thiên thần nhỏ làm từ vải cotton vụn và khăn lụa lên đầu một nhánh cây.

Ba người họ di chuyển quanh cái cây như một bầy ong cần mẫn, hát vang bài “Twelve days of Christmas.” Bài hát và công việc tiến triển khá tốt cho đến khi họ bước sang ngày thứ chín.”

(Bài hát này nói về mười hai ngày Giáng sinh. ‘Ngày thứ chín’ ở đây là đến đoạn nói về ngày thứ chín trong bài hát.)

“Mình chắc chắn rằng đó là câu ‘các quý bà khiêu vũ’ ” Annabelle nói.

“Không, không, nó là ‘các quý ông nhấp nhô.’” Lillian quả quyết với cô.

“Đó là các quý bà, cưng ạ. Evie, cậu không đồng ý sao?”

Chưa bao giờ là sứ giả hòa bình, Evie lẩm bẩm, “Chuyện đó không thành vấn đề, chắc chắn thế. Chỉ cần chọn lấy một cái và -”

“Các quý ông thường sẽ đi giữa các quý bà và các cô hầu gái,” Lillian khẳng định.

Họ bắt đầu tranh cãi, trong khi Evie cố gợi ý, mà vô hiệu, rằng họ nên bỏ qua cái bài hát duy nhất đó và bắt đầu với “God rest ye merry Gentlement” hoặc “The first noel.”

Họ quá chăm chú vào cuộc tranh luận, thực vậy, đến mức mà không ai nhận thấy có người

bước vào phòng cho đến khi họ nghe thấy một giọng nữ cười.

“Lillian, gốc gác, chị luôn sai điều đó. Đó là *mười* quý ông nhấp nhô.”

“Daisy!” Lillian òa lên, và chạy như bay đến chỗ em gái. Họ gần gũi một cách lạ thường, đã là bạn đồng hành không rời từ khi còn rất bé. Bất kỳ thứ gì thú vị, đáng sợ, tuyệt diệu, hay khủng khiếp xảy ra, Daisy đã luôn là người đầu tiên Lillian muốn kể cho nghe.

Daisy yêu thích việc đọc sách, đã chất đầy trí tưởng tượng của mình với quá nhiều sách đến nỗi, nếu chúng được xếp nối đuôi nhau, hẳn là sẽ kéo dài từ đầu này đến đầu kia của Anh quốc. Cô duyên dáng, giàu trí tưởng tượng, hài hước đáng yêu, nhưng – và đây là điều kỳ quặc về Daisy – cô cũng là một người sáng suốt cứng rắn, luôn phát hiện ra những điều thầm kín mà gần như luôn đúng.

Không đầy ba tháng trước Daisy đã cưới Matthew Swift, người mà không nghi ngờ gì là con người được yêu thích nhất của Thomas Bowman trên thế giới này. Đầu tiên Lillian đã kiên quyết chống lại cuộc hôn nhân đó, biết rằng nó đã được hình thành từ người cha gia trưởng của họ. Nàng đã sợ rằng Daisy sẽ bị ép buộc vào một cuộc hôn nhân không có tình yêu với một người đàn ông trẻ tham vọng không biết coi trọng em cô. Tuy nhiên, cuối cùng rõ ràng là Matthew thực lòng yêu Daisy. Điều đó đã khiến tình cảm của Lillian đối với anh ta tiến một chặng khá dài. Họ đã đạt được thỏa thuận đình chiến, cô và Matthew, trong niềm thương mến dành cho Daisy mà họ cùng chia sẻ.

Ném cánh tay mình quanh thân người mảnh mai, nhỏ bé của Daisy, Lillian ôm cô thật chặt và tách ra để nhìn cô. Daisy chưa bao giờ trông tuyệt đến thế, mái tóc nâu sẫm ghim lên trong những bím tóc rối rắm, đôi mắt màu bánh gừng rực sáng với hạnh phúc. “Giờ thì ngày lễ cuối cũng cũng bắt đầu rồi,” Lillian nói hài lòng, và nhìn lên Matthew Swift, đã đến đứng bên cạnh họ sau khi chào Annabelle và Evie. “Chúc mừng Giáng sinh, Matthew.”

“Chúc mừng giáng sinh, phu nhân.” anh đáp lại, cúi xuống sẵn sàng hôn vào bên má được chìa ra của cô. Anh là một người đàn ông trẻ cao, khỏe mạnh, dòng máu Ai len hiển hiện trong làn da trắng đậm với mái tóc đen và đôi mắt xanh da trời. Matthew có bản tính hoàn hảo cho việc xoay xở với những người nhà Bowmans nóng nảy, khôn khéo và đáng tin cậy với óc hài hước luôn sẵn sàng.

“*Thực sự* là mười quý bà khiêu vũ phải không?” Lillian hỏi anh, và Swift toe toét.

“Phu nhân à, tôi chưa bao giờ có thể nhớ được bất kỳ phần nào của bài hát đó.”

“Các cậu biết không,” Annabelle nói trầm ngâm, “Mình luôn hiểu lý do lũ thiên nga bơi lội và những con ngỗng thì nằm ổ. Nhưng vì chúa tại sao các quý ông lại nhấp nhô chứ?”

“Họ đang tán tỉnh các quý bà,” Swift nói hợp lý.

“Thực ra thì em tin rằng bài hát đang ám chỉ những vũ công dân gian, những người thường mua vui giữa các màn ở các bữa tiệc trung cổ dài dằng dặc.” Daisy nói cho họ biết.

“Và có một kiểu nhảy nhấp nhô ư?” Lillian hỏi, ngạc nhiên.

“Phải, với những cây kiếm dài, sau màn nghi lễ cầu cho mùa màng màu mỡ thời xưa.”

“Một người phụ nữ hiểu biết là một sinh vật nguy hiểm,” Swift bình luận với một nụ cười tươi, cúi xuống để ấn môi anh vào mái tóc đen của Daisy.

Hài lòng với vẻ yêu mến rõ rệt của anh đối với em gái mình, Lillian nói vui vẻ, “Tạ ơn chúa là anh ở đây, Matthew. Bố đã hoàn toàn là một tên bạo chúa, và anh là người duy nhất có thể làm ông dịu xuống. Ông ấy và Rafe đang cãi nhau, như thường lệ. Và từ cái cách họ trừng mắt nhìn nhau, tôi ngạc nhiên khi họ không cùng phun ra lửa.”

Swift cau mày. “Tôi sẽ đi nói chuyện với cha cô về cái việc mai mối lỗi bịch này.”

“Nó có vẻ đang trở thành một sự kiện thường niên rồi đấy,” Daisy nói. “Sau khi đặt hai chúng ta lại cùng nhau năm ngoái, giờ thì ông lại muốn ép Rafe cưới ai đó. Mẹ nói gì về chuyện đó?”

“Rất ít,” Lillian đáp lại. “Thật khó để nói chuyện khi người ta đang chảy nước miếng. Mẹ sẽ vô cùng thích việc có một cô con dâu quý tộc để đem khoe.”

“Mọi người nghĩ gì về Lady Natalie?” Daisy hỏi.

“Cô ấy là một cô gái rất tử tế,” Lillian nói. “Em sẽ thích cô ấy, Daisy. Nhưng chị có thể vui

sướng ám sát bố vì đã khiến cho đám cưới trở thành một điều kiện cho việc Rafe được tham dự vào công việc của Bowman.”

“Anh ấy đáng nhẽ không phải cưới ai cả,” Swift bình luận, một nét cau có hiện ra giữa đôi lông mày anh. “Chúng ta cần ai đó để thiết lập những nhà máy mới – và anh không biết bất kỳ một người nào ngoài anh trai em hiểu rõ công việc để hoàn thiện nó. Chúa biết là anh không thể làm được – anh đã đầy ứ với Bristol rồi.”

“Phải, chà, Bố đã đặt việc cưới lady Natalie thành một yêu cầu không thể thương lượng,” Lillian nói với một cái cau mày. “Chủ yếu là do bố sống để kiếm cơ hội bắt bất kỳ đứa con nào của mình làm những thứ chúng không muốn làm, cái ông già phiền phức đó -”

“Nếu ông có lắng nghe bất kỳ ai,” Daisy ngắt lời, “thì đó là Matthew.”

“Anh sẽ đi tìm ông bây giờ,” Matthew nói. “Anh vẫn chưa gặp ông.” Anh mỉm cười với nhóm những cánh hoa dán tường trước kia và thêm vào một câu nửa đùa nửa thật, “Anh chỉ lo về việc để lại bốn người các em ở cùng nhau. Các em sẽ không lên kế hoạch bất kỳ cảnh tượng điên rồ nào đấy chứ, phải không?”

“Tất nhiên là không rồi!” Daisy đẩy nhẹ anh về phía lối vào phòng khiêu vũ. “Em hứa là chúng em sẽ hoàn toàn bình tĩnh. Đi tìm bố đi, và nếu ông có khắc ra lửa, làm ơn để ông cẩu nhanh thôi nhé.”

“Tất nhiên.” Nhưng trước khi anh rời đi, Matthew kéo vợ anh sang một bên và thì thầm, “sao họ lại có lỗi ở trên váy?”

“Em chắc là có một lời giải thích hoàn toàn hợp lý,” nàng thì thầm đáp lại, và ấn một nụ hôn nhẹ lên quai hàm anh.

Quay lại với những người khác, Daisy ôm Evie và Annabelle. “Em mang theo rất nhiều quà cho tất cả mọi người đây,” cô nói. “Bristol là một chốn phi thường để mua sắm. Nhưng khá là khó để tìm quà cho các ông chồng. Tất cả họ dường như đều có mọi thứ mà một người đàn ông có thể mong muốn rồi.”

“Bao gồm cả những người vợ tuyệt vời nữa,” Annabelle nói, mỉm cười.

“Liệu Mr.Hunt có hộp tắm chưa?” Daisy hỏi cô. “Em đã mua một cái hộp chạm trổ bằng bạc cho anh ấy. Nhưng nếu anh ấy đã có một cái rồi, em cũng có những món quà thay thế đây.”

“Chị không nghĩ là anh ấy có rồi đâu,” Annabelle nói. “Chị sẽ hỏi anh ấy khi anh ấy đến.”

“Anh ấy không xuống đây với chị à?”

Nụ cười của Annabelle trở nên buồn rầu. “Không, và chị ghét bị chia cách khỏi anh ấy. Nhưng nhu cầu đối với đầu máy xe lửa đã trở nên quá lớn, Mr.Hunt luôn luôn bận ngập đầu. Anh ấy đang phỏng vấn vài người để giúp giảm bớt gánh nặng, nhưng trong lúc này...” Nàng thở dài và nhún vai vô vọng. “Chị mong là anh ấy sẽ đến sau cuối tuần, nếu anh ấy có thể giải phóng mình.”

“Thế còn St.Vincent thì sao?” Daisy hỏi Evie. “Anh ấy ở đây chưa?”

Evie lắc đầu, ánh sáng trượt trên mái tóc đỏ và lóe lên những tia sáng màu hồng ngọc. “Bố anh ấy đang ốm, và St.Vincent nghĩ cần thiết phải đến thăm ông ấy. Mặc dù bác sĩ của công tước đã bảo rằng tình hình của ông ấy không nghiêm trọng, nhưng ở tuổi của ông ấy thì người ta chẳng bao giờ biết được. St.Vincent có kế hoạch ở với ông ấy ít nhất là ba đến bốn ngày, và rồi đi thẳng đến Hampshire.” Mặc dù cô cố nghe như hiển nhiên nó phải thế, vẫn có một bóng đen u sầu trong giọng cô. Trong tất cả những đóa hoa bên lề trước kia và bạn đời, mối liên kết của Evie với St.Vincent gần như là ít nhất, và khó đo đếm nhất. Họ không công khai âu yếm nhau, nhưng người ta có thể cảm nhận thấy rằng cuộc sống riêng tư của họ gần gũi vượt xa những chuẩn mực thông thường.

“Ồ, ai mà cần các ông chồng cơ chứ?” Annabelle nói vui vẻ, trượt một cánh tay quanh vai Evie. “Rõ ràng chúng ta có hơn cả đủ để giữ bản thân cực kỳ bận rộn cho đến khi họ đến.”

Chapter 8

Translator: (chloentnguyen)

Riêng đối với Hannah thì việc đóng vai một bà cô đi kèm thực sự một hình thức tra tấn. Trong khi Rafe Bowman ngồi bên cạnh Natalie thì, lẽ dĩ nhiên, Hannah phải miễn cưỡng ngồi phía bên còn lại trong suốt buổi dạ kịch. Những giai điệu của hai giọng nữ cao, một giọng nam trung, và một giọng nam cao như hoà quyện vào nhau và được đệm bởi tiếng đàn piano, tiếng sáo và đàn violin. Những đứa trẻ hơi lớn một chút đã được cho phép ngồi ở những hàng cuối phòng. Trong những bộ đồ đẹp nhất của mình, chúng đã ngồi rất ngay ngắn và cố hết sức để không tỏ ra sốt ruột, hay xì xào, hoặc ngo nguậy.

Với một sự châm biếm nhẹ nhàng, Hannah cho rằng cách cư xử của những đứa trẻ hẳn đã vượt xa cha mẹ của chúng. Có rất nhiều chuyện “ngồi lê đôi mách” giữa những người lớn, đặc biệt là trong những khoảng nghỉ giữa mỗi phần giới thiệu trong chương trình hoà nhạc.

Cô đã quan sát thấy rằng Rafe Bowman cư xử với Natalie bằng một phong thái nhã nhặn hoàn hảo. Họ bị lôi cuốn bởi đối phương khi họ bàn luận về những điều khác biệt giữa New York và London, khi khám phá ra những sở thích và quan điểm chung về sách vở và âm nhạc, và cả hai người đều rất đam mê cưỡi ngựa. Phong thái của Bowman đối với Natalie duyên dáng đến nỗi nếu Hannah chưa từng chạm trán với anh ta trước đây thì cô hẳn sẽ phải cho rằng đó thực sự là một quý ông hoàn hảo.

Nhưng Hannah biết rõ hơn thế.

Và cô biết rằng mình chỉ là một trong số rất nhiều người quan tâm đến mối quan hệ giữa Bowman và Natalie. Trong số người hiếu kỳ đó dĩ nhiên có gia đình Blandfords và hai người lớn của gia đình Bowman, và thậm chí là Lord Westcliff cũng thỉnh thoảng liếc nhìn cặp đôi với cái nhìn xét đoán tinh tế và một nụ cười nhẹ trên môi. Nhưng người quan tâm nhất chính là Lord Travers với một sự cam chịu và ánh mắt xanh đầy âu lo. Nhận biết được cái nhìn khắc khoai đó đã làm tim Hannah nhói lên một chút vì đó chính là người quan tâm đến Natalie nhất, và chỉ với một chút khích lệ nhỏ nhoi thôi anh ta hẳn sẽ yêu cô ấy say đắm. Nhưng tiếc thay mọi dấu hiệu đều cho thấy rằng Natalie ắt hẳn sẽ chọn Bowman thay vì tình yêu mãnh liệt ấy.

Cô ấy tự nhủ một cách nuối tiếc, *Natalie, em không hề khôn ngoan như em nghĩ đâu. Hãy chọn người đàn ông có thể hy sinh vì em, người sẽ yêu em vì chính bản thân em chứ không vì*

những gì anh ta đạt được khi kết hôn với em.

Phần tệ nhất trong buổi tối của Hannah xảy ra ngay sau khi sân khấu hạ màn, khi một nhóm lớn các quý tộc đang kéo nhau đi ra khỏi phòng và nhiều nhóm khác đang bàn tính để gặp nhau ở nơi này hay nơi khác. Natalie kéo Hannah sang một bên, đôi mắt xanh của cô ánh lên niềm háo hức, "Chỉ chút nữa thôi, em sẽ lên đi với Mr. Bowman", cô thì thầm. "Chúng em định sẽ gặp riêng nhau ở hàng hiên. Vì vậy, chị hãy tránh đi chỗ nào đó và nếu có ai hỏi em ở đâu, chị hãy bịa vài lý do và - "

"Không." Hannah nói nhẹ nhàng, đôi mắt cô liếc xung quanh. "Nếu em bị bắt gặp cùng với ông ấy, điều đó sẽ tạo nên một vụ tai tiếng."

Natalie phá ra cười. "Chuyện đó có sao đâu? Dù sao đi nữa em chắc hẳn sẽ kết hôn cùng ông ấy."

Hannah bướng bỉnh lắc đầu. Những kinh nghiệm từ lần chạm trán với Bowman đã củng cố mọi e ngại trong tâm trí của cô về việc anh ta có thể lợi dụng làm tổn thương Natalie. Và đó chính là lỗi của Hannah nếu cô để chuyện đó xảy ra. "Em có thể gặp anh ta tại hàng hiên nhưng chị sẽ đi với em."

Nụ cười của Natalie nhạt dần. "Bây giờ chị định trở thành một bà cô đi kèm chu đáo? Không. Em sẽ không nhượng bộ đâu Hannah. Em đã luôn đối xử tốt với chị, và chị nợ em điều đó. Nên bây giờ hãy đi chỗ khác và đừng làm mọi thứ rối tung lên."

"Chị đang cố bảo vệ em khỏi anh ta." Hannah nói một cách dứt khoát. "Vì nếu anh ta làm tổn hại danh dự em, em sẽ không có sự lựa chọn nào khác. Em sẽ phải kết hôn với anh ta."

"Oh, em chắc chắn rằng em sẽ không cân nhắc một lời hứa hôn nếu không tìm hiểu cách anh ta hôn như thế nào." Mắt Natalie nheo lại. "Đừng cản em, Hannah. Để chúng em tự quyết định."

Nhưng Hannah vẫn kiên trì. Cuối cùng cô thấy mình khổ sở đứng cạnh hàng hiên trong khi Natalie và Rafe Bowman đang chuyện trò. Bowman dường như không có vẻ bị phiền nhiễu vì sự có mặt của Hannah nhưng Natalie rất giận dữ. Giọng nói của cô châm chọc chua cay khi cố ý nói to, "Một người khó có thể nói ra điều gì thú vị khi có sự hiện của một người đi kèm" hay "Có một vài người mà chúng ta khó có thể dứt ra được."

Chưa bao giờ hứng chịu sự cay độc như vậy từ Natalie, Hannah bối rối và bị tổn thương. Nếu như Hannah mắc nợ vì cô ấy đã luôn tử tế với cô thì ngược lại việc Hannah đã giúp cho cuộc sống của Natalie không thể sung sướng hơn được nữa cũng là sự thật.

“Ông không cảm thấy khó chịu sao Mr.Bowman?”, Natalie ám chỉ một cách rõ ràng, “khi người ta cứ khẳng định đến nơi mà mình không được hoan nghênh?”

Hannah cứng người lại. Như vậy là quá đủ. Dù cho Hannah bị gán cho cái trách nhiệm phải chăm sóc và trông nom Natalie nhưng cô không cho phép bản thân mình là đối tượng hứng chịu sỉ nhục.

Trước khi Bowman có thể nói ra điều gì thì Hannah đã lạnh lùng lên tiếng. “Tôi sẽ để cô lại với sự riêng tư mà cô mong muốn một cách rõ ràng như thế, Natalie. Tôi không nghi ngờ gì Mr. Bowman sẽ biết tận dụng nó một cách tối đa. Chúc ngủ ngon.”

Cô rời khỏi hàng hiên, đỏ mặt vì sự sỉ nhục trắng trợn và nỗi thất vọng. Bởi vì cô không thể tham gia vào đám đông ở tầng trên mà không bị những câu hỏi liên quan đến việc Natalie ở đâu quấy rầy, nên sự lựa chọn duy nhất lúc này là lên giường ngủ. Nhưng cô không hề cảm thấy chút buồn ngủ nào, không hề khi cơn giận đang sôi sục trong từng mạch máu. Có lẽ cô có thể tìm thấy một cuốn sách để giữ mình bận rộn một chút.

Hannah đến thư viện, vừa kín đáo lén nhìn qua khe cửa để xem có thể có ai đang ở bên trong. Một nhóm trẻ đang tụ tập ở đó. Hầu hết bọn trẻ đang ngồi trên sàn trong khi một người đàn ông lớn tuổi có tóc mai đang ngồi trong một cái ghế gỗ được bọc lại. Trên tay người đàn ông đang cầm một cuốn sách nhỏ được đóng tem vàng và ông đang nheo mắt nhìn nó qua một cặp kính.

«Đọc cuốn sách này đi ông.», một đứa trẻ đã khóc trong khi một đứa khác cố thỉnh cầu “Tiếp tục đi ông. Ông không thể dừng ngay đoạn này được.”

Ông ấy thở dài, “Từ lúc nào mà người ta lại in chữ nhỏ đến thế? Và sao mà ánh sáng ở đây mờ quá vậy?”

Mỉm cười một cách thông cảm, Hannah bước hẳn vào trong phòng, “Tôi có thể giúp ngài được không?”

“Ồ, vâng.” Với một cái nhìn biết ơn, người đàn ông nâng cuốn sách và mở nó ra cho Hannah. Đó là một tác phẩm của nhà văn Charles Dickens có tựa là “Câu chuyện đêm Giáng Sinh”. Cuốn sách này đã được xuất bản cách đây 2 năm, nói về sự chuộc tội của con người đã gần như ngay tức thì đẩy lên sự xúc động và nhen nhóm lại niềm vui nhỏ nhoi của công chúng về lễ Giáng Sinh và tất cả những niềm tin về ngày lễ. “Tiểu thư có phiền nếu như cô giúp chúng tôi đọc một đoạn trong cuốn sách này không?”, người đàn ông đề nghị, “Cuốn sách này làm tôi mỏi mắt quá và tôi nên ngồi bên lò sưởi để hút xong điếu thuốc của mình.”

“Tôi rất sẵn lòng thưa ngài.” Đón lấy cuốn sách, Hannah nhìn quanh bọn trẻ, “Cho phép cô chứ?”

Bọn trẻ đồng thanh hét vang lên, “Ồ, được chứ ạ.”

«Coi chừng cô làm mất dấu trang đấy tiểu thư.»

«Chúng ta đọc đến đoạn một trong ba linh hồn xuất hiện rồi.», một trong những bé trai nói với cô.

Ngồi ngay ngắn trong chiếc ghế, Hannah tìm đúng trang rồi bắt đầu đọc.

«Ngài có phải chính là Hồn ma mà tôi đã được báo trước không?», Scrooge hỏi.

“Chính là ta.”

Giọng nói mềm mại và dịu dàng nhưng thấp một cách kỳ lạ như thể nó rất gần bên cạnh anh ta nhưng cũng như nó vọng lại từ xa.

“Ngài là ai hay là Ngài là cái gì vậy?” Scrooge hỏi.

“Ta là Hồn ma của Giáng Sinh quá khứ.”

Liếc mắt nhìn quanh, Hannah ngẩn một nụ cười khi thấy những gương mặt như bị mê hoặc của lũ trẻ và những cái run rẩy vì vui sướng tác động khắp bọn chúng khi nghe giọng giả ma của cô.

Khi cô tiếp tục đọc, phép màu do những từ ngữ của Mr. Dicken như phủ một lời chú lên tất cả bọn họ và hóa giải hết những nghi ngờ, tức giận trong trái tim của Hannah. Rồi cô đã nhớ đến một điều mà mình đã quên: Giáng Sinh không phải chỉ đơn thuần là một ngày. Giáng Sinh là một điều gì đó tràn đầy cảm xúc.

Lẽ ra việc hôn Lady Natalie không hề khó khăn chút nào, nhưng Rafe đã tự kiềm chế không xử sự quá mức phóng túng, chủ yếu là vì dường như cô ta rất quyết tâm lôi kéo anh làm việc đó.

Sau khi Hannah rời khỏi hàng hiên, Natalie trở nên e dè và bẽn lẽn, cô nói với Rafe rằng đàn ông thật may mắn khi không bị bắt buộc có một người đi kèm đến mọi nơi mà họ đi bởi vì sẽ có lúc chuyện này khiến họ bức mình. Một cách trang trọng Rafe đồng ý rằng việc này thực sự khá bất tiện, nhưng bên cạnh đó tiểu thư Appleton đã gây cho anh ấn tượng về một người bạn đồng hành dễ chịu.

«Ồ, Hannah hầu như rất dễ thương.» Natalie nói. “Chị ấy có thể hơi trưởng giả một chút nhưng điều đó hoàn toàn bình thường. Hannah thuộc về phía những gia đình nghèo của gia tộc và là chị của 4 cô em gái chưa kết hôn, nhưng chị ấy không có anh trai mà mẹ lại mất sớm. Tôi không có ý tự tán dương mình nhưng tôi chưa từng xin cha để Hannah trở thành người đi kèm của mình. Chị ấy hẳn là phải chịu đựng nhiều vất vả khi chăm sóc các em. Hơn nữa, vì Hannah chưa bao giờ tiêu xài một đồng cho bản thân nên chị xin cha tôi cho phép sử dụng những món đồ không dùng nữa của tôi. Vì thế, tôi chia sẻ gần như mọi thứ của mình với chị ấy.”

«Tiểu thư thật là hào phóng.»

«Không, không hẳn vậy.» Natalie nhẹ nhàng nói, “Tôi thích nhìn thấy chị ấy hạnh phúc. Có lẽ lúc này tôi hơi khắc nghiệt với chị ấy như đó là do chị ấy vô lý.”

«Tôi e là mình không đồng tình với tiểu thư.», Rafe nói, “Tiểu thư Appleton rất giỏi trong việc đưa ra những nhận định về tính cách.”

Natalie mỉm cười trêu chọc, “Ngài đang nói rằng những nhận xét của chị ấy về ngài là chính xác?” Cô hướng sát hơn vào anh, đôi môi của cô mềm mại và mời mọc, “rằng ngài sẽ tận dụng tối đa sự riêng tư của chúng ta?”

«Tôi ghét bị đoán trước.» Rafe nói một cách đầy hối tiếc, thích thú với cái chau mày của

Natalie, “Vì vậy, ... không. Chúng ta nên đưa tiểu thư lên tầng trên trước khi chúng ta trở thành đề tài cho những chuyện “ngồi lê đôi mách”.

«Tôi không sợ những lời đồn thổi.”, cô nói và choàng tay lên cánh tay của anh ta.

«Đó là do cô hoàn toàn không có gì đáng để bị thêu dệt thành những tin đồn.”

«Có lẽ chỉ vì tôi chưa bị bắt gặp.” Natalie từ tốn nói khiến cho Rafe bật cười.

Thật dễ dàng để yêu mến Lady Natalie, một cô gái thông minh và xinh đẹp. Hơn thế, việc lên giường với cô ấy thì càng không phải là một vấn đề khó khăn. Kết hôn với Natalie không hẳn là một cái giá quá đắt để đổi lấy công việc mà anh muốn có từ cha mình. Natalie có một chút hư hỏng và hờn dỗi mà chắc chắn rằng không hề kém hầu hết các cô gái trẻ ở địa vị như cô. Thêm vào đó, nhan sắc của cô kèm theo những mối quan hệ, cũng như nền tảng giáo dục sẽ biến cô trở thành một người vợ khiến cho tất cả những người đàn ông khác phải ghen tị với anh.

Khi Rafe và Natalie sánh vai đi về hướng vào phòng khách chính, họ đi ngang qua cánh cửa mở của thư viện nơi mà anh vừa có cuộc nói chuyện với cha mình. Ở đó bây giờ đang có một khung cảnh rất khác biệt bày ra trước mắt anh.

Ánh sáng ấm áp từ lò sưởi đẩy những cái bóng của ánh lửa lập lờ đến tận góc phòng, tạo nên một khung cảnh đầm ấm thanh bình khắp phòng. Hannah Appleton ngồi trong một cái ghế lớn, đang đọc to một cuốn sách và được bao quanh bởi một nhóm những độc giả nhí đang say sưa thưởng thức.

Một người đàn ông lớn tuổi đang ngủ gật bên lò sưởi, cầm gác lên phần ngực rộng. Ông đang ngáy và có một cậu nhóc tinh nghịch đến phá với một cái lông cù vào cằm. Nhưng cậu bé nhanh chóng bỏ mặc trò chơi của mình, quay lại câu chuyện của Ebenezer Scrooge và cuộc thăm viếng của một Hồn ma Giáng sinh.

Rafe vẫn chưa hề đọc qua cuốn sách nổi tiếng như cồn này nhưng anh nhận ra nó chỉ sau vài dòng. “A Christmast Carol” – (Giáng sinh yêu thương) đã được trích dẫn và thảo luận nhiều đến nỗi tiếng tăm không ngừng vươn xa của nó gần như là một sự phiền toái với Rafe. Anh gạt bỏ nó như thể đó chỉ là một thông tin mang tính đa sầu đa cảm, không có chút giá trị, không đáng để phí thời gian của anh.

Nhưng khi anh nhìn Hannah, khuôn mặt cô ấy dịu dàng và đầy sức sống, nghe thấy những ngữ điệu sinh động trong giọng kể của cô, anh không thể không bị thu hút vào câu chuyện.

Cùng đi với Hồn ma của Giáng Sinh Quá Khứ, Scrooge như thấy mình là một cậu bé, cô đơn và lẻ loi trong suốt những ngày lễ đến khi em gái ông đến gặp ông.

“Vâng!” đứa bé nói, tràn đầy vẻ hân hoan. “Về nhà, thật là tuyệt diệu... Cha dịu dàng hơn trước rất nhiều, ngôi nhà ấy như là một Thiên Đường! Cha đã nói chuyện với em rất dịu dàng trong một đêm ấm áp khi em vào giường ngủ, rằng em không cần lo ngại khi hỏi lại cha anh có về nhà không; và cha nói ‘Có, anh sẽ về; và gửi em đến đón anh trên chiếc xe ngựa bốn bánh...”

Nhận ra sự hiện diện của họ ở lối ra vào, Hannah liếc nhìn lên trong tích tắc. Cô ấy nở một nụ cười mỉm nhanh với Natalie nhưng biểu hiện của cô trở nên thận trọng hơn khi cô nhìn Rafe. Tập trung vào câu chuyện, cô tiếp tục đọc sách.

Rafe nhận ra có cùng một lực kéo ấm áp, tò mò mỗi khi anh ở gần Hannah. Cô ấy trông lộn xộn một cách đáng yêu khi ngồi trong một cái ghế lớn với một chân mang dép lê kéo lên sát bên cạnh. Anh muốn vui đùa với cô, hôn cô, kéo mái tóc sáng màu xuống và chải ngón tay mình trong chúng.

«Chúng ta đi thôi.” Natalie thì thầm bên cạnh anh.

Rafe cảm thấy một nỗi day dứt muộn phiền thoáng qua. Natalie muốn đi đến nơi khác và tiếp tục cuộc trò chuyện còn dang dở của họ, rồi tán tỉnh và có lẽ nếm thử cảm giác của những người trưởng thành còn quá mới mẻ với cô nhưng lại quá chán chê với anh.

«Hãy nghe thêm một lát.”, anh thì thầm, dắt cô đi vào phòng.

Natalie quá khéo léo để lộ ra mình đang thiếu kiên nhẫn. “Dĩ nhiên”, cô quay lại và đi đến ngồi một cách duyên dáng vào một cái ghế trống cạnh lò sưởi. Rafe đứng ngay mặt lò sưởi, tì vai lên đó và dán mắt vào Hannah khi câu chuyện tiếp tục.

Scrooge chứng kiến thêm nhiều sự việc trong quá khứ, bao gồm vũ hội vui nhộn của Fezziwig. Tiếp đó là hình ảnh đau buồn xuất hiện, khi đó anh phải đối mặt với một người phụ nữ trẻ rất yêu anh nhưng giờ đây cô phải chấp nhận khát vọng giàu có của anh đã vượt xa tất cả những mong muốn khác.

“... nếu anh được tự do hôm nay, ngày mai, hôm qua, em thậm chí có thể tin rằng anh sẽ chọn một cô gái không có của hồi môn... chọn cô ấy, nếu có một giây phút nào đó anh đi ngược lại với nguyên tắc sống của mình, em không chắc chắn là sự ăn năn và hối tiếc có bám theo anh không? Em biết; và em buông tha cho anh. Với tất cả tấm lòng, tràn đầy tình yêu dành cho chàng trai anh từng là..”

“Hồn ma!” Scrooge kêu lên vỡ vụn, “đưa ta ra khỏi nơi này.”

Rafe không thích sự đa cảm. Đối với cuộc sống, những cảm xúc của anh ta đã trở nên chai lì để củng cố lại lực hấp dẫn của những câu chuyện suốt mướt. Tuy nhiên khi đứng nghe Hannah đọc truyện, anh cảm thấy một cảm xúc nóng bỏng lan tràn khắp cơ thể nhưng cảm giác này không hề liên quan gì đến ngọn lửa tí tách trong lò sưởi. Hannah đọc câu chuyện về Giáng Sinh với một dáng vẻ ngây thơ và dễ chịu chân thật đến nỗi anh khó mà cưỡng lại. Anh muốn ở một mình với cô, được nghe chất giọng thấp và quyến rũ đó hàng giờ. Anh muốn tựa đầu mình lên vạt váy của cô đến khi anh có thể cảm thấy đường cong của đùi cô dưới má anh.

Khi Rafe nhìn chăm chăm vào cô, anh cảm thấy sự kích thích ngày càng nhanh, cảm giác dịu dàng ấm áp trời dậy và niềm khao khát cào xé. Một ý nghĩ kinh khủng ập đến trong tâm trí của anh,. Đó là ước muốn chính cô mới là con gái của gia đình Blandford chứ không phải Natalie. Chúa nhân từ, nếu thế anh hẳn sẽ kết hôn ngay lập tức với cô, nhưng điều đó là không tưởng chưa nói đến điều đó là bất công đối với Natalie. Chính ý nghĩ đó làm anh cảm thấy mình có chút thật đáng khinh đúng như Hannah đã từng buộc tội anh như vậy.

Khi Hannah đọc xong chương thứ hai, và nở một nụ cười hứa hẹn rằng cô sẽ đọc nhiều hơn vào đêm mai, lần đầu tiên trong cuộc đời mình Rafe đã có một mong muốn không vị kỷ ... rằng Hannah, một ngày nào đó sẽ tìm được một người đàn ông yêu thương, trân trọng cô ấy.

Sau vài lời tán dương các ca sĩ, nhạc sĩ đã trình diễn rất xuất sắc và dẫn một nhóm các quý bà vào phòng khách dùng trà, Lillian đã quay trở lại phòng vẽ. Một vài vị khách vẫn còn tụ tập ở đó bao gồm cả chồng cô, người đứng trong góc phòng và đang nói chuyện riêng với Eleanor, Lady Kittridge.

Nỗ lực lờ đi cảm giác như bị kim châm lạnh lẽo trong dạ dày, Lillian bước về phía Daisy, chỉ vừa mới kết thúc cuộc tán gẫu với vài đứa trẻ, “Chào em yêu.”, Lillian nói và ép mình tạo ra một nụ cười, “Em có thích buổi hòa nhạc không?”

“Vâng, em thích lắm.” Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của chị mình, Daisy hỏi một cách thẳng thắn, “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì cả, hoàn toàn không có chuyện gì. Sao em hỏi vậy?”

“Bất kỳ khi nào chị cười như thế thì hoặc là chị đang lo lắng về việc gì, hoặc là chị vừa giẫm phải cái gì.”

“Chị không giẫm phải cái gì cả.”

Daisy nhìn với vẻ quan tâm, “Vậy thì chị đang lo lắng việc gì?”

“Em có nhìn thấy người phụ nữ đang nói chuyện với Westcliff không?”

“Người có mái tóc vàng xinh đẹp với thân hình tuyệt vời đó à?”

“Ừ.” Lillian trả lời một cách chua xót trong khi Daisy kiên nhẫn chờ chị mình tiếp tục.

“Chị ngờ rằng ...” Lillian bắt đầu nói và giật mình khi cảm thấy cổ họng mình như bị nghẹn lại và một áp lực nóng hổi đè nén trong mắt của cô. Sự nghi ngờ của cô quá khủng khiếp để thốt nên lời.

Chồng của cô quan tâm đến một người phụ nữ khác.

Việc Westcliff là một người đàn ông trọng danh dự một cách tuyệt đối không có nghĩa là mọi việc đều hoàn hảo. Một cách đơn giản thì vấn đề không phải việc ngài bá tước có từng phản bội vợ mình hay không, cho dù sự căm dỗ có cấp thiết đến mức nào đi chăng nữa. Lillian biết rằng chồng mình sẽ luôn chung thủy với vợ, ít nhất là về mặt sinh lý. Tuy nhiên điều nữ bá tước muốn chính là trái tim của anh, một cách trọn vẹn. Vì thế khi tận mắt thấy những biểu hiện quyến rũ, gợi tình của chồng mình với người phụ nữ khác đã làm Lillian đau đớn như muốn chết đi.

Ngay từ đầu mọi người đều cho rằng sự kết hợp giữa bá tước của Westcliff và nữ thừa kế thô lỗ, bướng bỉnh người Mỹ là một câu chuyện thần thoại hư ảo nhất. Nhưng rất lâu trước đó

Lillian đã nhận ra bên dưới vẻ ngoài lãnh đạm của Marcus là một người đàn ông đầy đam mê, dịu dàng và hài hước. Về phần mình, Marcus dường như đã rất say mê bản tính xác xược và sôi nổi của vợ mình. Cuộc hôn nhân trong hai năm qua là quãng thời gian tuyệt diệu hơn cả những gì Lillian có thể mơ tưởng đến.

Nhưng gần đây Westcliff đã bắt đầu có sự chú ý đặc biệt đến Lady Kittridge, một goá phụ trẻ tuyệt đẹp, người có mọi điểm chung với anh. Cô ấy trang nhã, quý phái, thông minh và trên hết, cô ấy là một nữ kỵ sĩ xuất sắc được biết đến như là người kế tục niềm say mê huấn luyện ngựa giống từ người chồng quá cố. Những con ngựa của trang trại Kittridge là những hậu duệ xinh đẹp nhất của giống ngựa Ả Rập tốt nhất vừa hiền lành, đáng yêu vừa có thân hình đẹp đẽ. Lady Kittridge chính là một nửa hoàn hảo dành cho Westcliff.

Thoạt đầu Lillian không chút mảy may lo lắng về mối liên hệ qua lại giữa Lady Kittridge và chồng mình. Phụ nữ lúc nào cũng tự lặn xả vào Westcliff, người đàn ông quyền lực nhất nước Anh. Nhưng sau đó mối quan hệ thư từ giữa đã họ bắt đầu. Và trong một thời gian ngắn sau đó, anh ấy đến thăm nhà của cô công khai một cách lộ liễu để cố vấn một số vấn đề tài chính. Và cuối cùng thì Lillian cũng đã bắt đầu nếm trải cảm giác day dứt, giằng vặt vì ghen tị và bất an.

Một cách nhún nhường Lillian thú nhận với Daisy, “Chị ... bản thân chị chưa từng thực sự tin rằng Marcus là của mình. Anh ấy là người duy nhất, ngoại trừ em, thực sự yêu mến chị. Điều này giống như một phép màu kỳ diệu khi anh ấy khao khát chị đủ để muốn kết hôn với chị. Nhưng giờ chị nghĩ rằng ... chị e là anh ấy có thể đã không còn cảm thấy hứng thú với chị nữa”.

Daisy trợn to mắt lên, “Chị đang nói là chị tin anh ấy ... và Lady Kittridge ...”

Cặp mắt của Lillian nóng lên và mờ đi h lẫn khi cô nói rằng, “Bọn họ có vẻ như đang hấp dẫn lẫn nhau.”

“Lillian, điều này thật *điên rồ*”, Daisy nói khẽ. “Westcliff yêu mến chị. Chị là mẹ của con anh ấy.”

“Chị không nói rằng chị nghĩ anh ấy không chung thủy.” Lillian thì thầm với Daisy. “Anh ấy quá cao quý so với việc xấu xa đó nhưng chị không hề muốn anh ấy có ý định đó.”

“VẬY... mức độ thường xuyên của...ờ thì, sự thân mật của chồng... có giảm đi không?”

Lillian hơi đỏ mặt khi suy nghĩ câu trả lời, “Không, không hề.”

“Đó là chuyện tốt đấy. Trong vài cuốn tiểu thuyết mà em đã đọc thì những người bạn đời không chung thủy thường ít chú ý đến vợ mình khi anh ta bắt đầu ngoại tình.”

“Những cuốn tiểu thuyết còn đề cập gì nữa?”

“Thỉnh thoảng một người chồng ngoại tình có thể sử dụng loại nước hoa mới hay bắt đầu thay đổi cách thắt nút cravat của mình.”

Một nếp nhăn lo lắng xuất hiện trên trán của Lillian, “Chị chưa bao giờ chú ý đến cravat của anh ấy. Từ giờ chị sẽ phải bắt đầu quan sát nó kỹ hơn.”

“Và anh ấy ngày càng biểu lộ sự quan tâm bất thường với chi tiết về thời gian biểu của vợ mình.”

“Ồ, chuyện này chẳng có nghĩa gì, Westcliff có hứng thú một cách kỳ quái đối với thời gian biểu của mọi người.”

“Còn những thủ thuật mới thì sao?”

“Những dạng thủ thuật nào?”

Daisy thấp giọng, “Trên giường.”

“Chúa ơi. có phải đó là dấu hiệu của việc ngoại tình?” Lillian lóe lên kinh ngạc, “Làm sao mà những tiểu thuyết gia chết tiệt đó lại biết những điều như vậy?”

“Hãy kể với anh ấy”, Daisy nài nỉ một cách dịu dàng, “Nói với anh ấy chị cảm thấy lo sợ thế nào. Em đoán chắc Westcliff hẳn không bao giờ muốn làm bất kỳ việc gì tổn thương chị cả.”

“Không, không bao giờ anh ấy muốn làm vậy”, Lillian đồng tình với nụ cười giòn tan. Lướt qua cửa sổ gần đó, cô nhìn ra màn đêm lạnh lẽo bên ngoài, “Thời tiết ngày càng lạnh hơn. Chị mong là sẽ thấy tuyết rơi vào dịp Giáng Sinh, đúng không Daisy?”

Chapter 9

Translator: phapsuxanh

Mặc dù cả Hannah và Natalie đều đã ngầm quyết định bỏ lại phía sau mỗi xích mích tối hôm trước, mối quan hệ giữa họ vẫn lạnh nhạt vào ngày kế tiếp. Bởi vậy, Hannah đã thở phào nhẹ nhõm khi không được mời tham dự chuyến đi dạo trên xe ngựa xuyên qua miền quê với một nhóm các quý bà. Những người phụ nữ khác đã chọn ở lại Stony Cross Park, trò chuyện về trà và đồ thủ công, trong khi phần lớn các quý ông đã rời đi cả ngày để tham dự lễ hội bia ở Alton.

Còn lại một mình, Hannah nhàn rỗi khám phá trang viên, nán lại phòng trưng bày nghệ thuật ngắm nhìn hàng loạt những bức tranh vô giá. Nàng cũng đến thăm vườn cam, thưởng thức hương thơm của cam và nguyệt quế thoảng trong không khí. Nàng đang trên đường đến phòng khiêu vũ thì thấy một cậu bé trai mà nàng từng đọc truyện cho nghe.

Cậu bé có dáng vẻ sợ hãi và ngập ngừng, vội vã chạy loạng choạng qua hành lang. Cậu đang giữ chặt một loại đồ chơi bằng gỗ trong tay.

“Xin chào. Cháu đi lạc à?” Hannah hỏi, ngồi xổm đối mặt với cậu.

“Không, thưa cô.”

“Cháu tên là gì?”

“Arthur, thưa cô.”

“Dường như cháu không vui, Arthur. Có vấn đề gì không?”

Cậu bé gật đầu. “Cháu đã chơi với một thứ mà cháu không nên chơi, và bây giờ nó bị kẹt và cháu sẽ bị đánh đòn.”

“Cái gì vậy?” nàng hỏi một cách cảm thông. “Cháu đã chơi ở đâu?”

“Cháu sẽ chỉ cho cô.” Háo hức, cậu bé tóm lấy tay nàng và kéo nàng đi theo.

Hannah sẵn lòng. “Chúng ta đang đi đâu đây?”

“Cây Giáng sinh.”

“Oh, tuyệt. Cô cũng đang trên đường đến đó.”

Arthur dẫn nàng đến phòng khiêu vũ, thật may mắn cho cả hai là nơi ấy không có người. Cây Giáng sinh khá lớn, tỏa sáng lấp lánh với những vật trang trí ở nửa dưới, nhưng nửa trên vẫn còn chưa được trang hoàng.

“Có gì vương trên cây hả?” Hannah bối rối hỏi.

“Vâng, thưa cô, ngay đây.” Cậu bé chỉ một cành cây cao hơn phía trên đầu họ.

“Cô không thể thấy bất cứ ... Oh, lạy Chúa, đó là *cái gì?*”

Một cái gì đó màu đen và bằng lông thú bị treo trên cành cây, trong nó giống với một tổ chim. Hay xác của một loài gặm nhấm.

“Nó là tóc của Mr. Bowman.”

Hannah tròn mắt. “Tóc giả của ông ấy? Nhưng làm sao ... làm thế nào ... ”

“Dạ thì,” Arthur giải thích nguyên nhân, “cháu thấy ông ấy ngủ trưa trên chiếc ghế trường kỷ trong thư viện, và tóc của ông ấy đang đung đưa trên đầu, và cháu nghĩ có lẽ chơi với nó sẽ rất vui. Vậy nên cháu đã bắn nó với cái súng cao su đồ chơi, nhưng sau đó nó bay quá cao, vướng lên trên Cây Giáng Sinh, cháu không thể với đến được. Cháu đang định trả lại nó cho Mr. Bowman trước khi ông ấy thức dậy, cháu thật sự đã định vậy!” Cậu bé nhìn nàng tràn trề hy vọng. “Cô có thể lấy nó xuống không?”

Lúc ấy, Hannah đã quay đi và giấu mặt vào tay, và nàng cười đến mức khó thở. “Cô không nên cười,” nàng hỗn hển, “oh, cô không nên ...”

Nhưng càng cố nén thì cơn buồn cười càng tệ hại hơn, cho đến khi nàng buộc phải lau nước mắt vào tay áo. Khi đã có thể trấn tĩnh bản thân một chút, nàng đưa mắt nhìn vào Arthur, người đang nhăn nhó, và điều đó gần như làm nàng muốn bật cười lần nữa. Với khả năng có một trận đòn chờ sẵn, cậu không hề thấy tình cảnh này đáng để cười như nàng. “Cô xin lỗi,” nàng xoay xở để nói. “Tội nghiệp Arthur. Tội nghiệp Mr. Bowman! Được rồi, cô sẽ cố lấy nó xuống, dù cô có phải làm gì đi chăng nữa..”

“Cháu đã thử với chiếc thang,” Arthur nói. “Nhưng ngay cả khi leo lên cao nhất, cháu vẫn không thể với đến nó.”

Hannah nhìn cái thang gần bên cạnh đánh giá. Nó là một cái thang có thể kéo dài, một cấu trúc hình chữ A tạo thành bởi hai thanh có những bậc để bước lên với chiếc chân gấp co giãn thứ ba chống giữa chúng. Người ta sẽ trượt phần thang giữa thang lên hoặc xuống để điều chỉnh. Nó đã được nâng sẵn đến độ cao cao nhất.

“Cô không lớn con lắm,” Arthur nghi ngờ. “Cháu không nghĩ cô có thể với được nó, giống như cháu.”

Hannah cười với cậu. “Ít nhất cô có thể thử”.

Hai người cùng nhau di chuyển cái thang đến gần một chỗ thích hợp trên bức tường. Hannah cởi giày ra. Cẩn thận không đạp lên vạt váy, nàng can đảm leo lên cái thang trong đôi bít tất dài của nàng, ngập ngừng một lúc trước khi tiếp tục leo lên phần thang kéo dài. Cao hơn và cao hơn, cho đến khi nàng đến đỉnh thang. Nàng với đến chùm tóc giả, một lần để nhận ra với sự thất vọng rằng nó cách xa tầm với của nàng xấp xỉ sáu inches.

“Đồ trời đánh,” nàng càu nhàu. “Nó hầu như nằm ngoài tầm tay của cô.”

“Đừng té, thưa cô,” Arthur nói lên với nàng. “Có lẽ cô nên xuống đây ngay.”

“Cô chưa thể bỏ cuộc.” Hannah nhìn từ chiếc thang đến gờ tường nhô ra ở phía trên vượt ra khỏi hốc tường. Nó cao hơn thanh thang trên cùng của cái thang khoảng một foot. “Cháu biết đấy,” nàng nói ngấm ngấm, “nếu cô đứng ở cái gờ tường kia, cô nghĩ cô có thể với đến mái tóc

giả của Mr. Bowman.” Một cách cẩn thận, nàng nâng người lên và bò lên gờ tường, kéo theo đồng váy với nàng.

“Cháu đã không biết là những tiểu thư già như cô cũng có thể leo trèo,” Authur bình luận, trông có vẻ bị ấn tượng.

Hannah cười nhăn nhó thăm thương với cậu bé. Chú ý vào bước chân của nàng, nàng dừng lại và với lấy mái tóc giả không may đang rũ xuống. Trước sự thất vọng của nàng, nó vẫn quá cao. “Ồ, Arthur, tin xấu là cô vẫn không thể với đến nó. Tin tốt là, cháu có một cái súng cao su rất ấn tượng đấy.”

Cậu bé thốt ra một tiếng thở dài. “Cháu sẽ bị đánh mất.”

“Không hẳn như thế. Cô sẽ nghĩ một vài cách để lấy lại nó. Trong lúc ấy---“

“Arthur!” Một cậu bé khác xuất hiện ngay lối ra vào phòng khiêu vũ. “Mọi người đang tìm cậu,” cậu bé nói không kịp thở. “Gia sư của cậu nói cậu trễ buổi học, và ông ấy đang trở nên bức mình và cáu gắt hơn qua từng giây đấy!”

“Oh, tin sét đánh,” Arthur càu nhàu. “Cháu phải đi, thưa cô. Cô có thể tự xuống từ đó không?”

“Được, cô sẽ ổn thôi.” Hannah nói xuống với cậu. “Đi đi, Arthur. Đừng để trễ buổi học của cháu.”

“Cảm ơn cô.” Cậu la lớn, và vội vã rời khỏi căn phòng. Giọng nói của người bạn cậu loáng thoáng từ hành lang. “Tại sao cô ấy lại ở trên đó ... ?”

Hannah đi từng bước về phía chiếc thang một cách chậm chạp. Tuy nhiên, trước khi nàng leo lại lên nó, phần kéo dài ở giữa sụp xuống, âm thanh clack-clack-clack vang lên xuyên qua phòng khiêu vũ. Chết lặng, Hannah nhìn chăm chăm vào cái thang hình chữ A mà bây giờ đã ở xa, xa phía dưới nàng.

“Arthur?” nàng gọi, nhưng không có lời đáp lại.

Hannah nhận rõ rằng nàng đang ở trong tình thế khó khăn.

Làm sao mà một buổi sáng yên bình của nàng lại trở nên thế này, với nàng bị mắc kẹt lưng chừng phía trên của phòng khiêu mà với không có lối nào để xuống, và trang viên hầu như vắng vẻ? Trong việc nỗ lực cứu lấy Mr. Bowman khỏi sự xấu hổ, nàng đã đem vô số rắc rối đến với mình. Bởi vì bất cứ ai tìm thấy nàng chắc chắn sẽ không thể im lặng về nó, và câu chuyện sẽ được lặp lại không có điểm dừng cho đến khi nàng trở thành trò cười của toàn bộ những buổi họp mặt hội hè.

Hannah thốt ra tiếng nói khẽ. “Xin chào?” nàng gọi trong hy vọng. “Có ai nghe thấy tôi không?”

Không một lời đáp.

“Rác rưởi,” nàng nói dữ dội. Nó là từ ngữ xấu xa duy nhất mà nàng biết.

Vì có vẻ như nàng có thể phải đợi một lúc lâu trước khi ai đó đến giải cứu, nàng cân nhắc

việc hạ thấp người để ngồi trên gờ tường. Nhưng nó khá là hẹp. Nếu nàng mất thăng bằng, không nghi ngờ gì là nàng sẽ bị gãy vài thứ.

Chán nản, xấu hổ và lo âu, nàng chờ đợi và chờ đợi, đến khi nàng chắc chắn rằng ít nhất một phần tư tiếng đã trôi qua. Cứ mỗi vài phút nàng lại kêu cứu, nhưng trang viên thì cực kỳ im lặng.

Chỉ khi nàng cảm thấy sự giằng vò của việc thương hại bản thân và thất vọng sâu sắc, ai đó đã đến ngưỡng cửa. Đầu tiên nàng nghĩ đó một người hầu. Anh ta ăn mặc thoải mái đến choáng váng trong chiếc quần đen và áo sơ mi được xắn lên để lộ bắp tay mạnh mẽ. Nhưng khi anh ta vào phòng với bước đi nhàn tản thư giãn, nàng nhận ra cái cách mà anh ta di chuyển, và nàng nhắm mắt một hồi.

“Hắn là anh ta,” nàng lẩm bẩm.

Nàng nghe thấy tên nàng được nói với giọng điệu trêu chọc, và mở mắt nàng thấy Rafe Bowman đang đứng phía dưới. Có một biểu hiện kỳ quặc trên khuôn mặt anh, pha trộn giữa vẻ buồn cười và bối rối và vẻ gì đó trông giống như lo lắng.

“Hannah, nàng đang làm cái quái gì trên đó thế?”

Nàng đã quá kiệt sức để quở trách anh vì việc dùng tên thánh của nàng. “Tôi muốn lấy vài thứ,” nàng nói ngắn gọn. “Cái thang bị sập lại. Ngài đang làm gì ở đây thế?”

“Ta được những đóa hoa dán tường tuyển để giúp trang trí cái cây. Vì lẽ rằng tất cả người hầu đã bận rộn, họ cần người có chiều cao có thể leo lên những cái thang.” Một khoảng lặng. “Nàng không có vẻ đủ khả năng trong cả hai việc, cưng ạ.”

“Tôi leo lên một cách hoàn hảo.” Hannah trở nên đỏ bừng ở khắp nơi, từ chân tóc cho đến ngón chân. “Chỉ là việc đi xuống tạo thành một vấn đề. Và đừng có gọi tôi là ‘cưng’, và ... ngài có ý gì, những đóa hoa dán tường?”

Bowman đã đi đến chỗ cái thang và bắt đầu lắp bánh cóc vào phần kéo dài ở giữa. “Một cái tên ngớ ngẩn mà các em gái ta và bạn bè chúng gọi cái nhóm nhỏ của mình. Nàng đang muốn lấy cái gì vậy?”

“Không có gì quan trọng.”

Anh cười toe toét. “Ta e là ta không thể giúp nàng xuống đến khi nàng nói với ta.”

Hannah khao khát được bảo anh hãy đi đi, nàng thà đợi hàng ngày trời còn hơn là chấp nhận sự giúp đỡ của anh. Nhưng nàng đang trở nên mệt mỏi vì phải đứng trên cái gờ tường đáng nguyền rủa này.

Nhìn thấy sự do dự của nàng, Bowman ra vẻ tình cờ nói, “Những người khác sẽ đến đây trong giây lát. Và ta hẳn nên nhắc rằng ta có một tầm nhìn tuyệt vời lên váy của nàng.”

Trút ra một hơi thở mạnh, Hannah cố gắng thu gọn váy của nàng lại gần hơn quanh nàng, và sự thăng bằng của nàng lao đảo.

Bowman nguyền rủa, cơn buồn cười của anh biến mất. “Hannah, dừng lại. Ta không nhìn

đâu. Ở yên đấy, quý tha ma bắt. Ta sẽ lên đó để đỡ nàng.”

“Tôi có thể tự làm được. Chỉ cần đem cái thang lại gần tôi.”

“Quý thật. Ta sẽ không mạo hiểm để nàng làm gãy cổ mình đâu.” Khi đã kéo cái thang đến chiều dài nhất, Bowman trèo lên nó với sự mau lẹ đáng kinh ngạc.

“Nó có thể sụp lại lần nữa,” Hannah lo lắng nói.

“Không, nó sẽ không. Ở đây có một cái khóa đỡ bằng sắt trên mỗi hai bên của phần thang giữa. Chúng có thể không đóng vào vị trí trước khi nàng leo lên. Nàng nên luôn luôn chắc chắn rằng cả hai giá đỡ đã khóa trước khi sử dụng một trong những cái đó.”

“Tôi không có kế hoạch leo lên bất cứ cái gì lần nữa,” nàng nói với sự chân thành mãnh liệt.

Bowman cười. Lúc này anh ở trên đỉnh của cái thang, một bàn tay đưa ra. “Chậm thôi, bây giờ. Nắm lấy tay ta và di chuyển cẩn thận. Nàng sẽ đặt chân mình lên thanh thang và quay mặt vào tường. Ta sẽ giúp nàng.”

Khi Hannah tuân theo, nàng chợt nảy ra ý nghĩ rằng theo logic thì việc leo xuống có một phần khó khăn hơn việc đã leo lên. Nàng cảm thấy dâng lên đột ngột lòng biết ơn đối với anh, đặc biệt bởi vì anh trở nên tốt hơn nhiều so với những gì mà nàng đã tưởng.

Bàn tay của anh rất mạnh mẽ khi nó ôm sát quanh người nàng, và giọng nói của anh thì trầm và làm yên lòng. “Ổn rồi. Ta có nàng rồi. Bây giờ bước về phía ta và đặt chân nàng---không, không phải ở đây, cao hơn---đúng. Chúng ta ở đây.”

Hannah đứng hẳn trên cái thang, và anh hướng dẫn nàng xuống đến khi cánh tay anh ôm sát hai bên người nàng, cơ thể anh là một cái lồng rắn chắc, ấm áp. Nàng đang quay mặt khỏi anh, nhìn chằm chằm xuyên qua những bậc thang, trong khi đó anh ấn chặt suốt chiều dài cơ thể nàng từ phía sau. Khi anh nói, hơi thở ấm áp của anh phả vào má nàng. “Nàng an toàn rồi. Hãy nghỉ một chút.” Anh chắc hẳn là đã cảm thấy những cái rung mình chạy dọc người nàng. “Thả lỏng nào. Ta sẽ không để nàng té đâu.”

Nàng muốn nói với anh rằng nàng không hề sợ độ cao tí nào. Nó chỉ là những cảm giác mới lạ của việc bị lơ lửng và không chỗ dựa, và hương thơm ngọt ngào của anh, quá sạch sẽ và nam tính, và những cơ bắp cường tráng mà nàng có thể cảm nhận qua lớp vải lạnh mỏng áo sơ mi của anh. Một hơi nóng kỳ lạ bắt đầu nở ra bên trong nàng, lan ra một cách chậm rãi.

“Cái thang có thể giữ được cả hai chúng ta chứ?” nàng kiểm chế để hỏi.

“Đúng vậy, nó có thể dễ dàng đỡ được nửa tá người.” Giọng nói của anh dỗ dành êm ái, những lời mềm mại mơn trớn áp vào tai nàng. “Chúng ta sẽ đi xuống từng bậc một.”

“Tôi ngửi thấy mùi bạc hà,” nàng nói đầy ngạc nhiên, quay lại đủ để nhìn thấy anh nhiều hơn.

Một sai lầm.

Khuôn mặt anh đối diện với mặt nàng, đôi mắt nóng bỏng và đen tối, lông mi của anh như lụa đen. Thật là một khuôn mặt với những đường nét mạnh mẽ, có lẽ những nét mỏng manh

hơi góc cạnh, như bản vẽ phác họa của người họa sĩ mà vẫn chưa được làm dịu đi và tô bóng. Nàng không thể ngăn mình tự hỏi cái gì nằm phía dưới vẻ ngoài mạnh mẽ, cứng rắn kia, anh có thể như thế nào trong một khoảnh khắc mềm yếu.

“Họ đang làm kẹo có thắt dây ruy băng ở trong nhà bếp.” Hơi thở của anh ấm áp, luồng hơi ngọt ngào có vị bạc hà phả vào môi nàng.”Ta ăn một vài cái bị vỡ.”

“Ngài thích đồ ngọt à?” nàng do dự hỏi.

“Không thường xuyên. Nhưng ta thích bạc hà.” Anh đã đi đến bậc thang thấp hơn, và đỡ nàng theo sau.

“Mái tóc giả,” Hannah phản đối, ngay cả khi nàng đi xuống cùng với anh.

“Cái gì cơ?” Rafe theo cái nhìn của nàng, thấy mái tóc giả của cha anh đang đung đưa trên một cành cây, và phát ra một âm thanh tắc nghẹn. Dừng đi xuống, anh cúi đầu mình xuống vai của Hannah và đấu tranh để nén không cười phá lên đến nỗi đe dọa làm ngã cả hai người xuống khỏi thang. “Đó có phải là thứ mà nàng đã cố gắng với đến không? Lạy Chúa.” Anh giữ vững nàng với một tay khi nàng tìm kiếm chỗ để chân. “Bỏ sang một bên câu hỏi lúc đầu làm sao nó lên được chỗ đó, tại sao nàng lại mạo hiểm cái cổ xinh đẹp của nàng vì cái nùi tóc chết tiệt kia?”

“Tôi muốn cứu cha ngài khỏi sự xấu hổ.”

“Nàng có một tâm hồn nhỏ bé ngọt ngào làm sao,” anh nói nhẹ nhàng.

Lo sợ anh đang chế giễu nàng, Hannah dừng lại và quay quanh. Nhưng anh đang cười với nàng, ánh mắt của anh âu yếm, và nét mặt của anh làm tăng lên một chuỗi run rẩy ở cơ hoành của nàng. “Hannah, chỉ có duy nhất một cách để không chạm đến sự xấu hổ của cha ta đó là giữ cho ông ấy khỏi phải tìm kiếm cái mớ tóc giả chết tiệt kia lần nữa.”

“Nó không tôn lên nhiều lắm,” nàng thừa nhận. “Đã có ai nói với ông ấy chưa?”

“Có, nhưng ông ấy từ chối chấp nhận sự thật rằng có hai thứ không thể mua bằng tiền. Hạnh phúc, và tóc thật.”

“Nó là tóc thật,” nàng nói. “Ông ấy chỉ là tình cờ không tự mình làm nó mọc.”

Bowman cười lục khục và hướng dẫn nàng xuống một bậc thang khác.

“Tại sao ông ấy không hạnh phúc?” Hannah cả gan hỏi.

Bowman suy nghĩ về câu hỏi quá lâu đến nỗi họ đã chạm đến sàn nhà vào lúc anh trả lời.” Đó là câu hỏi lớn. Cha ta đã dùng cả đời mình để theo đuổi thành công. Và bây giờ khi ông ấy giàu hơn cả Croesus, ông ấy vẫn không thỏa mãn. Ông sở hữu hàng dãy ngựa đua, những nhà đầy xe kéo, toàn bộ những con đường với các tòa nhà ... và nhiều phụ nữ bầu bạn bất cứ người đàn ông nào nên có. Tất cả những cái đó làm cho ta tin rằng không thứ gì hoặc người nào sẽ mãi mãi đủ cho ông ấy. Và ông ấy sẽ không bao giờ hạnh phúc.”

Ngay khi họ ở trên mặt đất, Hannah quay lại đối mặt với anh, đứng với đôi chân đi vớ dài của nàng. “Đó cũng là số phận của ngài phải không, Mr. Bowman?” nàng hỏi. “Không bao giờ có

hạnh phúc?”

Anh nhìn chăm chăm xuống nàng, nét mặt của anh khó mà hiểu được. “Có thể.”

“Tôi xin lỗi,” nàng nói nhẹ nhàng.

Lần đầu tiên kể từ khi nàng gặp Bowman, anh có vẻ như bị cướp mất lời nói. Ánh mắt của anh sâu và đen và mềm yếu, và nàng cảm thấy ngón chân nàng cuộn lại để tránh khỏi nền nhà trơn trượt. Nàng trải qua cái cảm giác mà thỉnh thoảng nàng có khi ở ngoài chỗ lạnh và ẩm ướt, rồi đi vào bên trong dùng một tách trà có đường ... khi trà quá nóng đến nỗi gần như bỏng khi uống, tuy vậy sự kết hợp của vị ngọt và hơi ấm nóng rẫy quá tuyệt để cưỡng lại.

“Ông ngoại của tôi đã có lần bảo tôi,” nàng tự động nói, “rằng bí mật của hạnh phúc chỉ đơn thuần là ngừng cố gắng.”

Bowman vẫn nhím chăm chú vào nàng, như thể anh mãi mê ghi nhớ điều gì đó, tận hưởng điều gì đó. Nàng cảm thấy một sự gần gũi tuyệt vời giữa họ, y như không khí tự nó đang đưa họ lại với nhau.

“Điều đó có tác dụng với nàng không?” anh hỏi giọng khàn khàn. “Việc không cố gắng ấy?”

“Vâng, tôi nghĩ vậy.”

“Ta không nghĩ ta có thể dừng lại.” Giọng nói của anh trở nên trầm ngâm. “Nó là lòng tin phổ biến ở Mỹ, nàng biết đấy. Sự mưu cầu hạnh phúc. Nó có trong bản tuyên ngôn của chúng tôi, như sự thật hiển nhiên.”

“Vậy tôi tin rằng ngài phải tuân theo nó. Mặc dù tôi nghĩ nó là một quy định ngớ ngẩn.”

Một cái cười toe toét thoáng qua khuôn mặt anh. “Nó không phải là qui định, nó là chân lý.”

“Ồ, mặc kệ nó là cái gì đi nữa, ngài không thể đi tìm kiếm hạnh phúc y như nó là chiếc giày mà ngài bỏ quên dưới giường. Ngài đã có nó rồi, ngài hiểu chứ? Ngài chỉ cần để cho bản thân mình như thế.” Nàng dừng lại và nhăn nhó. “Tại sao ngài lắc đầu với tôi như thế?”

“Bởi vì nói chuyện với nàng nhắc ta về những đoạn trích dẫn được thêu mà người ta luôn đặt trên những chiếc gối trong phòng khách.”

Anh lại chế nhạo nàng lần nữa. Nếu nàng đang mang một đôi boot cứng, nàng hẳn sẽ đá vào ống chân anh. Sau khi dành cho anh một cái quắc mắt, nàng quay đi để tìm đôi giày bị bỏ ra của nàng.

Nhận ra thứ mà nàng muốn, Bowman thích thú nhặt lên đôi giày đi trong nhà của nàng. Với một cử động uyển chuyển, anh quỳ xuống sàn nhà, bấp dùi của anh căng ra. “Để ta giúp nàng.”

Hannah duỗi chân nàng ra, và anh cẩn thận đeo giày cho nàng. Nàng thấy cảm thấy cái chạm nhẹ nhàng của các ngón tay anh trên mắt cá chân nàng, ngọn lửa êm dịu chạy từ dây thần kinh này đến dây thần kinh khác đến khi dường như toàn bộ cơ thể nàng đều sống dậy. Miệng nàng khô khốc. Nàng nhìn xuống bờ vai dài rộng của anh, cái cách mà những lọn tóc dày của tóc anh nằm đó, hình dáng đầu anh.

Anh hạ chân nàng xuống sàn nhà và vớ lấy chân bên kia. Nàng ngạc nhiên vì cảm giác dịu dàng từ sự đụng chạm của anh. Nàng đã không nghĩ một người đàn ông to lớn có thể nhẹ nhàng đến thế. Anh xỏ giày vào chân nàng, nhận thấy rằng rìa trên cùng của lớp da bên ngoài gấp xuống đến chỗ trong cùng, và ngón tay cái của anh lướt vào bên trong gót chân để chỉnh nó.

Vào lúc đó, một vài người đi vào trong căn phòng. Tiếng nói chuyện của người phụ nữ dừng lại đột ngột.

Đó là Lady Westcliff, Hannah nhìn trong sự kinh ngạc. Làm sao mà cảnh này lại xuất hiện trước họ?

“Thứ lỗi cho chúng tôi,” nữ Bá tước nói hớn hở, đưa cái nhìn đầy nghi ngờ về phía anh của nàng. “Có phải chúng tôi đang làm gián đoạn chuyện gì không?”

“Không,” Bowman trả lời, nhóm dậy. “Chúng tôi chỉ là đang diễn vở Lọ lem. Em có đem những vật trang trí còn lại đến không?”

“Hàng đồng,” một giọng nói khác vang lên, và Lord Westcliff và Mr. Swift đi vào phòng, mang theo cái giỏ lớn.

Hannah nhận ra nàng đang ở giữa một buổi họp mặt riêng tư ... ở đây có một người em gái khác của Bowman, Mrs. Swift, và Lady St. Vincent, và Annabelle.

“Em tuyển tất cả họ để giúp để hoàn tất việc trang trí,” Lillian nói với một nụ cười toe toét. “Thật là quá tệ khi Mr. Hunt vẫn chưa đến ... anh ấy hầu như không cần đến thang.”

“Anh cũng cao gần như anh ấy,” Bowman phản đối.

“Vâng, nhưng anh không thực hiện những chỉ dẫn gần tốt như thế.”

“Điều đó còn tùy thuộc vào người đưa các chỉ dẫn,” anh nói ngược lại.

Hannah cắt ngang một cách không thoải mái, “Tôi nên đi. Xin lỗi---“

Nhưng lúc vội vã rời đi, nàng hoàn toàn quên mất cái thang chữ A ở ngay phía sau nàng. Và khi nàng quay đi, chân nàng mắc vào nó.

Với một cử động nhanh như chớp, Bowman chụp lấy nàng trước khi nàng có thể té ngã, và kéo nàng áp vào lồng ngực rắn chắc của anh. Nàng cảm thấy những cơ bắp mạnh mẽ gấp lại ở dưới lớp áo sơ mi của anh. “Nếu nàng muốn ta ôm lấy nàng,” anh thì thầm trêu chọc với âm giọng trầm, “nàng chỉ cần yêu cầu.”

“Rafe Bowman,” Daisy Swift khiển trách khôì hài, “có phải anh đang phải nhờ đến việc làm vấp chân phụ nữ mới giành được sự chú ý của họ?”

“Khi mà những cố gắng khôn ngoan khác anh đã không thành công, thì đúng vậy.” Anh cẩn thận buông Hannah ra. “Nàng không phải đi, Miss Appleton. Thật ra, chúng ta có thể sử dụng một đôi bàn tay nữa.”

“Tôi không nên---“

“Oh, hãy ở lại!” Lillian nói với sự nhiệt tình, và sau đó Annabelle tham gia, và sẽ là không lịch sự nếu Hannah từ chối.

“Cảm ơn cô, tôi sẽ,” nàng nói với nụ cười ngượng ngùng. “Và không giống như Mr. Bowman, tôi thực hiện những hướng dẫn khá là tốt.”

“Tuyệt vời,” Daisy la lên, đưa cho Hannah một giỏ đựng những khăn tay thiên thần. “Bởi vì ngoại trừ hai trong số chúng tôi, tất cả những người ở đây đều thích được đưa ra mệnh lệnh.”

.

ĐÓ LÀ BUỔI CHIỀU TUYỆT NHẤT MÀ RAFE ĐÃ TRẢI QUA TRONG MỘT KHOẢNG THỜI GIAN DÀI. Có lẽ chưa bao giờ. Thêm hai cái thang nữa được mang đến. Đàn ông cột những những cây nến bằng dây thép lên các cành cây và treo những đồ trang trí tại những vị trí được chỉ, trong khi phụ nữ chuyển những vật trang trí lên cho họ. Những lời chọc ghẹo thân thiện được tung ra hết lần này đến lần khác, không kể đến sự náo động của tiếng cười khi họ kể cho nhau những kỷ niệm về những kỳ nghỉ đã qua.

Leo lên cái thang cao nhất, Rafe tìm cách giật lấy mái tóc giả đang đưa trước khi bất cứ ai thấy nó. Anh liếc nhìn Hannah, người đang đứng ở dưới. Một cách kín đáo anh thả nó xuống cho nàng. Nàng bắt lấy và nhét nó sâu vào trong một cái giỏ.

“Đó là cái gì thế?” Lillian gặng hỏi.

“Tổ chim,” Rafe trả lời bình thản, và anh nghe Hannah che giấu một tiếng cười.

Westcliff rót ra một loại rượu vang đỏ thượng hạng và chuyển những cái ly vòng quanh, lại còn ép Hannah một ly khi nàng cố từ chối.

“Có lẽ tôi nên pha nước vào,” nàng nói với Bá tước.

Westcliff nhìn có vẻ như bị xúc phạm. “Pha loãng Cossart Gordon '28? Đó là báng bổ!” Anh cười nhảu nhỏ với nàng. “Đầu tiên hãy thử nó nguyên chất như thế, Miss Appleton. Và nói với tôi nếu cô không thể nhận thấy hương vị của cây thích, trái cây và lửa. Như nhà thơ Horace người La Mã có một lần nói rằng, ‘Rượu vang đem ánh sáng đến những nơi bí mật giấu kín của tâm hồn.’”

Hannah cười trả lại với anh và nhấp một hớp rượu. Nó đậm đà, hương vị tuyệt vời mang đến biểu hiện hạnh phúc trên khuôn mặt nàng. “Hương vị tuyệt vời,” nàng thừa nhận. “Nhưng hơi mạnh. Và có lẽ tôi có vài bí mật trong lòng mà vẫn nên giấu kín.”

Rafe thì thầm với Hannah, “Một ly sẽ không đánh đổ hoàn toàn đức hạnh của nàng đâu, ta rất tiếc đấy. Nào, tiến lên trước và uống thêm vài ly nữa.”

Anh mỉm cười khi nàng ửng đỏ một chút. Thế là tốt, anh nghĩ, rằng Hannah không hề biết là anh muốn nếm rượu trên đôi môi nàng khủng khiếp đến thế nào. Và cũng may mắn là Hannah dường như hề biết anh thèm muốn nàng nhiều thế nào.

Điều làm anh bối rối là nàng không hề sử dụng những mưu mẹo mà phụ nữ hay dùng ... không có những cái nhìn ve vãn, không có những cái vuốt ve khôn ngoan hay mơn trớn, không

có những lời bình luận khêu gợi. Nàng ăn mặc như một nữ tu sĩ trong suốt kì nghỉ, và đến giờ, nàng không một lần làm ra vẻ bị anh làm cho ấn tượng.

Vì thế quý mới biết cái gì đã gây ra tất cả sự thèm muốn này. Và nó không phải là loại khao khát bình thường, nó là ... hương vị của cái gì đó. Nó là hơi ấm tàn nhẫn thẳng thừng, như ánh mặt trời mạnh mẽ, và nó tràn đầy khắp mọi bộ phận cơ thể anh. Nó hầu như làm cho anh choáng váng.

Khi nghĩ về nó, nó khá giống một cơn sốt.

Khi rượu đã hết và công việc trang trí được tiếp tục, căn phòng lớn vang dội những tiếng cười, nhất là khi Lillian và Daisy thử hòa âm một vài dòng của bài hát mừng Giáng sinh phổ biến.

“Nếu âm thanh đó được tạo nên bởi hai tiếng chim hót,” Rafe nói với những người em gái của anh, “Anh sẽ bắn chúng ngay tức lự để cứu chúng ra khỏi sự khổ sở của chính mình.”

“Ồ, anh hát như một con voi bị thương,” Daisy vặn lại.

“Con bé đang nói dối,” Rafe nói với Hannah, người đang kéo dài dây kim tuyến ở dưới anh.

“Ngài hát không tệ?” nàng hỏi.

“Ta không hát tí nào.”

“Vì sao thế?”

“Nếu ai đó không làm việc gì tốt, thì không nên làm.”

“Tôi không đồng ý,” nàng phản đối. “Đôi khi sự cố gắng nên được thực hiện dù là kết quả không hoàn hảo.”

Mỉm cười, Rafe đi xuống thang để lấy thêm nến, và dừng lại để nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lá cây của nàng. “Có thật là nàng tin vào điều đó?”

“Vâng.”

“Vậy thì ta thách nàng dám đấy.”

“Ngài thách thức tôi làm gì cơ?”

“Hát một bài nào đó.”

“Ngay lúc này?” Hannah cười bối rối. “Bởi chính tôi?”

Nhận thấy rằng những người khác đang quan sát cuộc trao đổi với sự thích thú, Rafe gật đầu. Anh tự hỏi nếu nàng dám nhận sự thách thức và hát trước một nhóm người nàng vừa mới quen. Anh không nghĩ như thế.

Đỏ bừng mặt, Hannah phản đối, “Tôi không thể làm điều đó trong khi ngài đang nhìn vào tôi.”

Rafe cười lớn. Anh lấy bó dây bằng thép và nến mà nàng đưa cho anh, ngoan ngoãn leo lên

thang. Anh quấn dây thép vòng quanh cây nến và bắt đầu buộc chặt nó vào một cành cây.

Tay anh vẫn làm khi anh nghe một âm thanh ngọt ngào, mềm mại. Không hoàn toàn nổi bật hay như giọng opera. Chỉ là dễ chịu, một giọng nữ đáng yêu, hoàn hảo cho một bài hát ru hay bài hát mừng Giáng sinh hay bài hát trong nhà trẻ.

Một âm thanh có thể lắng nghe suốt cả cuộc đời.

Here we come a-wassailing (Nơi đây chúng ta có một bữa tiệc)

Among the leaves so green, (Giữa những tán lá xanh mướt)

Here we come a-wand'ring (Nơi đây chúng ta có một chuyến dạo chơi)

So fair to be seen. (Quá tuyệt để bị bắt gặp)

Love and joy come to you, (tình yêu và hạnh phúc đến với bạn)

And to you your wassail, too, (và cả với bữa tiệc của bạn nữa)

And God bless you, and send you (Và chúa ban phước lành cho bạn, và gửi đến cho bạn)

A Happy New Year, (một năm mới hạnh phúc)

And God send you a Happy New Year. (Và Chúa gửi đến cho bạn một năm mới hạnh phúc.)

Rafe lắng nghe nàng, không hề nhận ra hai hay ba cây nến gãy tách vì lực kẹp chặt của anh. Điều này đang trở nên hết sức lố bịch, anh nghĩ gay gắt. Nếu nàng trở nên đáng yêu hơn, được yêu mến, hay thú vị, một thứ gì đó sẽ bị vỡ.

Chắc hẳn là trái tim anh.

Anh giữ mặt mình kiềm chế ngay cả khi đấu tranh với hai sự thật không thể hòa hợp với nhau được---anh không thể có nàng, và anh không thể không có nàng. Anh tập trung kiểm soát hơi thở của mình, giữ cho suy nghĩ của anh đi vào trật tự, đẩy ra xa đồng cảm giác không mong muốn cứ tràn ngập trong anh như sóng biển.

Hoàn thành đoạn xướng, Hannah nhìn lên Rafe với một nụ cười toe toét tự hài lòng, trong khi đó những người khác vỗ tay và khen ngợi nàng. “Đấy, tôi đã thực hiện lời thách thức của anh, Mr. Bowman. Giờ anh nợ tôi một thứ đáp lễ.”

Cái nụ cười mà nàng có. Điều đó làm tăng lên tia lửa ấm áp xuyên suốt anh. Và anh phải lấy hết khả năng tự kiềm chế của mình để tránh không nhìn chăm chăm vào nàng như một kẻ dâm đãng. “Nàng muốn ta hát bài gì đó không?” anh đề nghị lịch sự.

“Làm ơn, không,” Lillian la lên, và Daisy thêm vào, “Tôi khẩn cầu cô, đừng yêu cầu anh ấy điều đó!”

Leo xuống cái thang, Rafe tiến đến đứng cạnh Hannah. “Hãy ra giá đi,” anh nói. “Ta luôn trả món nợ của mình.”

“Bắt anh ấy đứng tư thế như một bức tượng Hy Lạp,” Annabelle gợi ý.

“Yêu cầu anh ấy dành cho cô một lời khen d-dễ thương,” Evie nói.

“Hmmm ...” Hannah nhìn anh đầy suy tư, và chỉ ra một trò chơi phòng khách phổ biến. “Tôi sẽ lấy quyền sở hữu những thứ của anh. Bất cứ thứ gì anh ngẫu nhiên mang ra ngay bây giờ. Một cái khăn tay, hay một đồng tiền, có lẽ thế.”

“Ví tiền của anh ấy,” Daisy đề nghị với niềm vui sướng.

Rafe thọc tay vào trong túi quần anh, nơi có một con dao nhíp nhỏ và vài đồng keng. Và một đồ vật khác, một hình người bằng kim loại nhỏ xíu cao chưa đến hai inches. Cẩn trọng anh bỏ nó vào lòng bàn tay của Hannah.

Nàng nhìn món quà tặng thật gần. “Một chú lính đồ chơi?” Phần lớn lớp sơn đã bị phai đi, chỉ còn lại vài đốm màu sáng để nhận biết màu sắc ban đầu của nó. Người lính nhỏ bé đeo một cây kiếm bên sườn. Ánh mắt của Hannah chuyển lên anh, mắt của nàng sáng và xanh. Không biết làm sao nàng dường như hiểu được rằng có vài bí mật đầy ý nghĩa về người lính bé nhỏ. Ngón tay của nàng gập lại như thể bảo vệ nó. “Nó có phải là vật may mắn không?” nàng hỏi.

Rafe nhẹ nhàng lắc đầu, khó khăn để có thể hít thở khi anh cảm thấy bản thân lơ lửng giữa cảm giác dễ chịu kỳ quặc của sự đầu hàng, và sự hối tiếc nhức nhối. Anh muốn lấy lại nó. Và anh muốn để nó đấy mãi mãi, được an toàn trong sự sở hữu của nàng.

“Rafe,” anh nghe Lillian nói với một sự chú ý kì lạ trong giọng. “Anh vẫn mang theo cái đó

sao? Sau bao nhiêu năm qua?”

“Nó chỉ là một thói quen cũ. Không có ý nghĩa gì cả.” Bước khỏi chỗ Hannah, Rafe nói cộc lốc, “Quá đủ cho chuyện vô nghĩa này. Hãy xong việc với cái cây chết tiệt này.”

Trong một phần tư giờ còn lại, những vật trang trí được treo hết, và cái cây sáng lấp lánh và lộng lẫy.

“Tưởng tượng khi tất cả nến được thắp sáng,” Annabelle la lên, đứng lùi về để nhìn nó. “Nó sẽ trở thành cảnh tượng hết sức rực rỡ.”

“Đúng vậy,” Westcliff đáp lại khô khan. “Không đề cập đến một ngọn lửa nguy hiểm lớn nhất ở Hampshire.”

“Bạn hoàn toàn đúng khi chọn một cái cây lớn như thế,” Annabelle nói với Lillian.

“Phải, mình nghĩ---“ Lillian dừng một lúc ngắn khi nàng thấy ai đó đi vào trong phòng. Một người nào đó rất cao và có vẻ ngoài như cướp biển người mà chỉ có thể là Simon Hunt, chồng của Annabelle. Mặc dù Hunt bắt đầu công việc mình là làm việc trong cửa hàng thịt của cha anh, anh cuối cùng đã trở thành một trong những người giàu có nhất ở Anh, sở hữu xưởng đúc đầu máy xe lửa và một phần lớn của việc kinh doanh đường sắt. Anh là bạn thân nhất của Lord Westcliff, người đàn ông hiểu rất rõ về rượu và cưỡi ngựa giỏi và những cuộc vui chơi ngoài trời. Nhưng không có gì bí mật rằng điều mà Simon Hunt yêu nhất trên thế giới này là Annabelle.

“Mình nghĩ,” Lillian tiếp tục khi Hunt đi lại gần phía sau Annabelle, “cái cây thì hoàn hảo. Và tôi cho là ai đó đã tính thời gian rất tốt khi đến quá trễ để không phải trang trí dù chỉ một cái cành cây trời đánh.”

“Ai thế?” Annabelle hỏi, và giật mình một chút khi Simon Hunt đặt tay anh nhẹ nhàng lên trên mắt nàng. Mỉm cười, anh thích thú thì thầm những điều riêng tư vào tai nàng.

Màu ửng hồng lan ra trên từng phần khuôn mặt Annabelle vẫn còn lộ ra ngoài. Nhận ra ai ở phía sau, nàng vói lên để hạ tay anh xuống môi nàng, và nàng hôn mỗi lòng bàn anh một lượt. Không một lời, nàng quay lại trong cánh tay anh, dựa đầu nàng vào ngực anh.

Hunt kéo nàng lại gần. “Anh vẫn còn bị phủ đầy bụi đường,” anh nói cộc lốc. “Nhưng anh không thể chờ thêm vài giây nữa để nhìn em.”

Annabelle gật đầu, cánh tay nàng giữ chặt quanh cổ anh. Giây phút này quá thanh thoát nhẹ nhàng và say đắm đến nỗi nó gây ra một sự im lặng xấu hổ mờ hồ xuyên qua căn phòng.

Sau khi hôn lên đỉnh đầu của vợ anh, Hunt ngược lên với một nụ cười và chìa tay cho Westcliff. “Thật là tốt khi cuối cùng được ở đây,” anh nói. “Quá nhiều việc phải làm ở London--- Tôi đã bỏ lại cả núi công việc chưa được hoàn thành.”

“Sự có mặt của anh vô cùng được trông đợi,” Bá tước nói, bắt chặt tay anh.

Vẫn giữ Annabelle với một tay, Hunt chào hỏi thân mật những người còn lại.

“St. Vincent vẫn chưa đến sao?” Hunt hỏi Evie, và nàng gật đầu. “Có bất cứ tin tức nào về sức

khỏe của ngài Công tước không?”

“Tôi e-e rằng không.”

Hunt nhìn với vẻ đầy thông cảm. “Tôi chắc là St. Vincetn sẽ đến đây sớm thôi.”

“Và bạn ở giữa những người bạn yêu thương bạn,” Lillian thêm vào, đặt tay nàng vòng quanh vai của Evie.

“Và ở đây có rượu vang r-rất ngon.” Evie nói với một nụ cười.

“Anh sẽ làm một ly chứ, Hunt?” Westcliff hỏi, ra dấu về cái khay ở gần trên bàn.

“Cảm ơn anh, nhưng không.” Hunt nói nhã nhặn, kéo tay Annabelle qua anh. “Nếu anh thứ lỗi cho chúng tôi, tôi có vài việc phải trao đổi với vợ tôi.” Và không chờ lời đáp lại, anh kéo Annabelle đi khỏi phòng khiêu vũ với sự vội vàng đến nỗi không có chút nghi ngờ chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

“Vâng, tôi chắc là họ sẽ nói chuyện trên một cơn bão,” Rafe nhận xét, và rút lại khi Lillian thúc khuỷu tay của nàng vào bên người anh.

Chapter 10

Translator : cachua14 & kogetsu

Mọi căn phòng sinh hoạt của trang viên đều bận bịu sau bữa ăn. Vài vị khách chơi bài, những người khác thì tụ tập lại quanh cây piano ở phòng nhạc và ca hát, nhưng nhóm đông nhất đã tụ tập lại trong phòng vẽ để chơi trò đoán chữ. Tiếng hò hét và cười đùa của họ vang vọng khắp sảnh.

Hannah theo dõi trò chơi đoán chữ một lúc, thưởng thức trò vui của những đội đấu nhau khi thể hiện từ ngữ hay một mệnh đề, trong khi những đội còn lại hét lên các suy đoán. Nàng chú ý thấy Rafe Bowman và Natalie đang ngồi cùng nhau, mỉm cười và trao đổi những lời riêng tư. Họ là một cặp hợp nhau lạ thường, một người tóc đen, một người tóc vàng, cả hai đều trẻ trung và hấp dẫn. Liếc nhìn họ khiến Hannah cảm thấy cực kỳ buồn rầu.

Nàng thấy nhẹ nhõm khi chiếc đồng hồ quả lắc ở trong góc cho thấy đã đến tám giờ kém mười lăm. Kín đáo rời khỏi căn phòng, nàng đi vào đại sảnh. Thật nhẹ nhõm khi được ra khỏi căn phòng vẽ đông đúc ấy, và không phải mỉm cười khi mà nàng chẳng hề thấy muốn, nàng thốt ra một hơi thở dài nặng trĩu và dựa vào tường với đôi mắt nhắm lại.

“Miss Appleton?”

Mắt Hannah vụt mở ra. Đó là Lillian, Lady Westcliff, người đã theo nàng ra khỏi phòng.

“Trong kia hơi nhốn nháo, phải không?” Nữ bá tước hỏi với vẻ thông cảm thân mật.

Hannah gật đầu. “Tôi không thích những đám đông quá lớn.”

“Tôi cũng không,” Lillian thú nhận. “Niềm vui lớn nhất của tôi là được thư giãn trong một nhóm nhỏ cùng bạn bè mình, hay tốt hơn nữa, là được ở một mình với chồng và con gái. Bạn sắp đến thư viện đọc sách cho lũ trẻ, phải không?”

“Vâng, thưa phu nhân.”

“Bạn thật là tử tế. Tôi nghe nói rằng tối qua tất cả lũ nhóc đều thích điều đó kinh khủng. Tôi có thể đi cùng bạn đến thư viện không?”

“Vâng, thưa phu nhân, tôi rất vui.”

Lillian làm nàng ngạc nhiên bằng cách khoác lấy tay nàng, như thể họ là chị em hay bạn bè thân thiết vậy. Họ đi dọc đại sảnh với tốc độ chậm rãi. “Miss Appleton, tôi...oh, mặc kệ, tôi ghét sự trang trọng này. Chúng ta có thể dùng tên chứ?”

“Tôi sẽ rất vinh dự được bà gọi bằng tên, thưa phu nhân. Nhưng tôi không thể làm như vậy. Thế là không đúng đắn.”

Lillian trao cho cô một cái nhìn rầu rĩ. “Vậy được rồi. Hannah. Mình đã muốn nói chuyện với bạn cả tối – có vài chuyện cực kỳ riêng tư mà mình muốn thảo luận với bạn, nhưng nó sẽ không được phép đi xa hơn. Và mình chắc hẳn là không nên nói gì hết, nhưng mình phải nói. Nếu không thì đêm nay mình sẽ không thể ngủ được tí nào hết.”

Hannah điếng người. Không kể đến tò mò điên cuồng. “Thưa phu nhân?”

“Đồng tiền phạt mà bạn đã đòi của anh mình hôm nay...”

Hannah hơi trắng bệch. “Tôi đã làm sai sao? Tôi xin lỗi. Tôi đáng nhẽ không bao giờ -”

“Không. Không, không phải thế. Bạn chẳng làm sai điều gì ehets. Chính là thứ mà anh trai mình đưa cho bạn mới khiến mình thấy vô cùng...chà, ngạc nhiên.”

“Chú lính đồ chơi ư?” Hannah thì thầm. “Sao cái đó lại đáng ngạc nhiên cơ chứ?” Nàng đã không hề nghĩ nó có tí gì bất thường. Rất nhiều người đàn ông mang những kỷ vật theo cùng họ, như là những lọn tóc từ người họ yêu, hay vật may mắn hay tình cảm như đồng xu và mề đay.

“Chú lính đó đến từ một bộ đồ chơi mà Rafe có khi còn bé. Đã gặp cha mình rồi, bạn hẳn sẽ không ngạc nhiên khi biết rằng ông khá là nghiêm khắc với con cái. Ít nhất là những lúc ông có mặt, mà cảm ơn Chúa là không nhiều lắm. Nhưng cha luôn có những kỳ vọng vô lý quá đáng đối với các anh trai của mình, đặc biệt là Rafe, vì anh ấy là con cả. Cha muốn Rafe thành công ở tất

cả mọi thứ, do đó anh ấy đã bị trừng phạt khủng khiếp nếu anh ấy chỉ giỏi hàng thứ hai thôi. Nhưng đồng thời, cha cũng không muốn bị qua mặt, nên ông chớp lấy mọi cơ hội để làm xấu hổ và làm mờ nhạt Rafe khi anh ấy là người giỏi nhất.”

“Oh.” Hannah nói dịu dàng, tràn đầy niềm thông cảm với cậu bé mà Rafe đã từng. “Mẹ cô không làm gì để ngăn cản sao?”

Lillian phát ra một âm thanh chế giễu. “Bà luôn là một sinh vật lơ bịch quan tâm nhiều đến tiệt tòng và địa vị xã hội hơn bất kỳ điều gì khác. Mình chắc chắn bà tiêu phí nhiều suy nghĩ cho váy vóc và nữ trang của mình hơn nhiều cho bất kỳ đứa con nào. Nên bất cứ điều gì mà cha quyết định, mẹ còn hơn cả sẵn sàng tán đồng, chừng nào ông còn tiếp tục trả hóa đơn.”

Sau một phút im lặng, sự khinh miệt biến mất khỏi tông giọng của Lillian, thay thế bởi vẻ u sầu. “Chúng mìnhhiếm khi thấy Rafe. Vì cha muốn anh ấy là một cậu bé nghiêm túc, chăm chỉ, anh không bao giờ được phép chơi với những đứa trẻ khác. Anh lúc nào cũng ở cùng gia sư, học hành hay được dạy các môn thể thao hay cưỡi ngựa...nhưng anh không bao giờ được cho một giây tự do. Một trong những niềm giải thoát hiếm hoi của Rafe là bộ lính đồ chơi bé xíu của anh ấy – anh ấy sẽ dàn trận và đánh nhau với chúng, và trong khi anh ấy học bài, anh ấy sẽ xếp chúng đứng thẳng trên bàn để bầu bạn với mình. Một nụ cười yếu ớt nở ra trên môi cô. “Và Rafe sẽ đi lang thang vào ban đêm. Thỉnh thoảng tôi nghe thấy anh lén lút đi dọc đại sảnh, và tôi biết anh ấy sẽ đi xuống gác hoặc ra ngoài, chỉ để có một cơ hội hít thở tự do.”

Nữ bá tước dừng lại khi họ đến gần thư viện. “Hãy dừng lại ở đây một tẹo – chưa đến tám giờ, và mình chắc là lũ trẻ vẫn đang tụ tập.”

Hannah gật đầu không nói lời nào.

“Một đêm,” Lillian tiếp tục, “Daisy bị ốm, và họ để con bé ở phòng trẻ. Mình phải ngủ ở một phòng khác để tránh trường hợp cơn sốt lây lan. Mình rất sợ hãi cho em gái, và mình thức dậy lúc nửa đêm kêu khóc. Rafe nghe thấy và đến hỏi xem có chuyện gì. Mình kể cho anh ấy nghe rằng mình lo lắng cho Daisy thế nào, và cũng về cả cơn ác mộng tồi tệ mình đã có. Nên Rafe đi về phòng mình, và quay lại với một trong những chú lính của anh. Một chú lính bộ binh. Rafe đặt nó lên bàn cạnh giường mình, và bảo là, “Đây là người khỏe mạnh và dũng cảm nhất trong tất cả đội quân của anh. Cậu ấy sẽ đứng gác cho em suốt đêm, và xua tan mọi lo lắng và giấc mơ xấu xí của em.” Nữ bá tước mỉm cười lơ đãng trước ký ức ấy. “Và nó đã có tác dụng.”

“Thật đáng yêu làm sao,” Hannah nói dịu dàng. “Vậy đó là ý nghĩa của chú lính đó ư?”

“Chà, không hẳn. Cô biết không...” Lillian hít một hơi thật sâu, như thể thấy thật khó tiếp tục. “Chính ngày tiếp theo, gia sư bảo với cha rằng ông ấy tin là lũ lính đồ chơi đang làm Rafe xao lãng việc học hành. Nên cha vút hết chúng đi. Biến mất mãi mãi. Rafe không hề rơi một giọt nước mắt – nhưng mình đã thấy thứ gì đó khủng khiếp trong mắt anh ấy, như thể một điều gì đó trong anh đã bị hủy hoại. Mình lấy chú lính bộ binh khỏi bàn của mình và đưa nó cho anh ấy. Chú lính duy nhất còn lại. Và mình nghĩ -” Cô nuốt mạnh xuống, và một giọt lệ lung linh xuất hiện trong đôi mắt sẫm màu của cô. “Mình nghĩ anh ấy đã mang nó theo suốt chừng ấy năm như thể đó là một mảnh vụn của trái tim mà anh ấy muốn giữ an toàn.”

Hannah không hề nhận thức được nước mắt của chính mình cho đến khi nàng cảm thấy chúng lăn xuống cả hai bên má. Nàng vội vàng lau chúng đi, thấm chúng bằng ống tay áo. Họng nàng bỏng rát, nàng nuốt chúng xuống, và khi nàng nói, giọng nàng như rỉ sét. “Sao anh ấy lại đưa nó cho tôi?”

Nữ bá tước dường như hài lòng một cách kỳ cục, hay được làm an tâm, bởi dấu hiệu những cảm xúc của nàng. “Mình không biết, Hannah. Tìm ra dấu hiệu của điều đó là dành cho bạn. Nhưng mình có thể nói cho cô điều này: đó không phải là một hành động vô tình.”

Sau khi tự trấn tĩnh lại mình, Hannah đi vào thư viện trong trạng thái gần như đờ đẫn. Lũ trẻ đều ở đó, ngồi trên sàn nhà, ăn bánh bích quy đường và uống sữa ấm. Một nụ cười giật giật ở môi Hannah khi nàng thấy có thêm nhiều đứa trẻ cụm lại dưới cái bàn ở thư viện như thể nó là một pháo đài.

Ngồi xuống một cái ghế lớn, nàng kiểu cách mở một quyển sách, nhưng trước khi nàng kịp đọc một từ, một khay bánh quy được đặt trên lòng nàng, và một cốc sữa được trao cho nàng, và một trong những cô gái đặt một cái vương miện bằng giấy lên đầu nàng. Sau khi ăn bánh bích quy và dành một đến hai phút để nuốt trôi, Hannah bảo lũ trẻ đang cười khúc khích im lặng và bắt đầu đọc.

“Ta là hồn ma của Món quà giáng sinh,” linh hồn nói.

“Hãy nhìn vào ta.”

Khi Scrooge tiếp tục chuyên du lịch của mình với linh hồn thứ hai, và họ đến thăm ngôi nhà xoàng xĩnh nhưng hạnh phúc của Cratchits, Hanna nhận thức được vóc dáng thon nạc, sẫm màu của Rafe Bowman đang bước vào phòng. Anh đi đến một góc tối và đứng ở đó, quan sát và

lắng nghe. Hannah dừng lại một tẹo và nhìn về phía anh. Nàng cảm thấy một cái thắt đau đớn của tim, và một cơn thôi thúc của nhu cầu mãnh liệt, một cảm giác ngu ngốc kinh khủng khi nàng ngồi đó đợi một cái vương miện bằng giấy. Nàng không hiểu vì sao Bowman lại đến mà không có Natalie để nghe phần tiếp theo của câu truyện. Hay tại sao chỉ ở trong cùng một phòng với anh không thôi cũng để để tìm nàng bắt đầu đập rộn rã như một khung cử tự động.

Nhưng hẳn phải là có gì đó liên quan đến việc nhận ra rằng anh không phải tên phóng đảng đòi bại, nhấn tâm mà nàng đã từng tin anh như thế. Không hề, dù tí tẹo nào.

Và nếu điều đó hóa ra là sự thật...liệu nàng có bất kỳ quyền gì để phản đối cuộc hôn nhân của anh với Natalie?

Trong hai ngày kế tiếp Hannah tìm kiếm cơ hội để trả chú lính đồ chơi lại cho Rafe Bowman, nhưng với cái trang viên quá bận rộn và Lễ giáng sinh đang đến gần, sự riêng tư là cực kỳ hiếm có. Dường như việc tán tỉnh Natalie của Bowman đang chạy trơn tru: họ nhảy cùng nhau, đi dạo, và anh lật trang nhạc cho Natalie khi cô chơi đàn piano. Hannah cố gắng thật kín đáo, giữ khoảng cách bất kỳ khi nào có thể, duy trì vẻ im lặng khi nàng được yêu cầu thấp tùng họ.

Dường như là Bowman đang tạo ra một nỗ lực có tính toán để kìm giữ mình quanh Hannah, không hẳn là lừa nàng đi, nhưng không trao cho nàng bất kỳ sự chú ý đáng kể nào. Sự thích thú ban đầu của anh với nàng đã biến mất, mà chắc chắn là không có gì ngạc nhiên. Anh đã có vẻ đẹp óng ánh của Natalie nhảy múa trước mặt, cùng với sự chắc chắn của quyền lực và giàu có nếu anh cưới cô.

“Em thích anh ấy,” Natalie bảo nàng một cách riêng tư, đôi mắt xanh của cô sáng rực lên vì phấn khích. “Anh ấy rất thông minh và thú vị, và anh ấy nhảy thật tuyệt diệu, và em không nghĩ là em đã từng gặp bất kỳ ai hôn giỏi bằng một nửa.”

“Mr Bowman đã hôn em ư?” Hannah hỏi, cố giữ cho giọng mình bình thường.

“Phải.” Natalie toe toét ranh mãnh. “Em thực sự đã phải dồn anh ấy vào hành lang ngoài kia, và anh ấy cười lớn và hôn em dưới những vì sao. Không nghi ngờ gì anh ấy sẽ đề nghị em cưới anh ấy. Em tự hỏi anh ấy sẽ làm điều đó vào lúc nào và như thế nào nhỉ. Em thích được nhận lời cầu hôn trong ánh sáng trắng.”

Hannah giúp Natalie thay sang chiếc váy mùa đông làm từ len xanh nhạt, chiếc váy nặng nề

và được xếp ly từng tầng, chiếc áo choàng có mũ trùm đầu phù hợp được viền lông trắng. Các vị khách sẽ tham dự một chuyến đi dạo lớn bằng xe trượt tuyết, dạo qua làn tuyết mới rơi đến một dinh thự ở Winchester để ăn tối và trượt pa-tanh. “Nếu thời tiết quang đãng,” Natalie thốt lên, “chúng ta sẽ về nhà dưới những vì sao – chị có thể tưởng tượng ra điều gì lãng mạn hơn không, Hannah? Chị có chắc là mình không muốn đi không đấy?”

“Khá chắc đấy. Chị muốn ngồi cạnh lò sưởi và đọc bức thư từ Mr. Clark.” Bức thư đã được chuyển đến vào rất sớm sáng nay, và Hannah háo hức được đọc nó trong riêng tư. Bên cạnh đó, điều cuối cùng nàng muốn là nhìn Natalie và Rafe Bowman rúc vào nhau dưới một cái chăn trong chuyến đi dạo dài lạnh lẽo.

“Em ước gì chị có thể tham dự bữa tiệc dạo chơi,” Natalie tiếp tục. “Không chỉ vì chị sẽ rất vui, mà chị có thể giúp em bằng cách bầu bạn với Lord Travers và làm anh ấy xao nhãng. Dường như là bất kỳ lúc nào em ở cùng Mr. Bowman, Travers lại cố xen vào. Điều đó phiền nhiễu khủng khiếp.”

“Chị cứ tưởng em thích Lord Travers.”

“Em có chứ. Nhưng anh ấy quá trầm lặng, điều đó khiến em phát điên.”

“Có lẽ nếu em dồn anh ấy vào góc, như em làm với Mr. Bowman -”

“Em cũng đã thử rồi. Nhưng Travers chẳng làm gì cả. Anh ấy nói anh ấy tôn trọng em.” Vẫn cau có, Natalie đã đi đến tham dự cùng cha mẹ cô và Mr. Bowman trong chuyến đi dạo bằng xe trượt tuyết.

Khi chuyến đi dạo đã khởi hành, móng ngựa nện xuống nền tuyết và băng, chuông rung lên trên dây cương, điền trang và vùng đất thật yên bình. Hannah chậm rãi đi dạo xuyên qua điền trang, tận hưởng sự thanh bình của đại sảnh vắng vẻ. Âm thanh duy nhất là những cuộc trò chuyện lầm bầm từ khoảng cách xa của những người hầu. Không nghi ngờ gì họ, cũng vui mừng khi đám đông khách khứa rời đi nốt ngày và đêm.

Hannah đến thư viện, cũng đang trống không và mòi mọc, không khí cay cay với mùi hương giấy cừu và da thuộc. Ngọn lửa trong lò sưởi tỏa ra một ánh sáng ấm áp xuyên qua căn phòng.

Tự ngồi xuống một cái ghế cạnh lò sưởi, Hannah tháo giày ra và rút một chân lên bên cạnh

mình. Nàng rút bức thư từ Samuel Clark ra khỏi túi, phá dấu xi, và mỉm cười trước nét chữ đẹp dễ quen thuộc của anh.

Thật dễ dàng vẽ ra cảnh Clark viết bức thư này, khuôn mặt anh lặng lẽ và trầm ngâm, mái tóc vàng hơi rối khi anh cúi xuống trên bàn. Anh hỏi thăm về sức khỏe của nàng và của Blandfords, và chúc nàng một kỳ nghỉ hạnh phúc. Anh tiếp tục miêu tả những sở thích mới nhất của anh trong chủ đề tính cách được di truyền như được mô tả bởi nhà di truyền học người pháp Lamarck, và nó khớp với lý thuyết của chính Clark về những thông tin cảm giác được lặp lại có thể được tự trữ trong mô não, do đó giúp ích cho sự thích ứng tương lai của các loài sinh vật như thế nào. Như thường lệ, Hannah chỉ hiểu một nửa những điều đó ...anh sẽ phải giải thích nó lại theo một cách mà nàng có thể tiếp thu dễ dàng hơn.

“Như em biết,” anh viết, “tôi mong muốn có sự bầu bạn tử tế, lý trí của em. Giá như em ở đây để nghe những ý nghĩ của tôi khi tôi giải thích chúng, tôi có thể sắp xếp chúng chính xác hơn. Chỉ vào những lúc như thế này, trong sự vắng mặt của em, tôi mới nhận ra rằng không có gì hoàn thiện khi em đi xa, Miss Appleton thân thương của tôi. Mọi thứ dường như đều lệch lạc.

Trong niềm hy vọng vui sướng nhất của tôi khi em trở lại, chúng ta sẽ sắp xếp lại những vấn đề riêng tư hơn của đôi ta. Trong quá trình làm việc của chúng ta em đã biết rõ nhân cách của tôi, và tính tình của tôi. Có lẽ giờ này sức quyến rũ nghèo nàn của tôi đã tạo ra vài ấn tượng nào đó với em. Tôi có rất ít sức quyến rũ, tôi biết. Nhưng em có quá nhiều, em thân yêu, mà tôi nghĩ rằng sức quyến rũ của em sẽ bù đắp cho sự thiếu hụt của tôi. Tôi vô cùng hy vọng rằng em có thể trao cho tôi vinh dự bằng cách trở thành bạn đồng hành, người giúp sức, và người vợ của tôi...

Còn nữa, nhưng Hannah gấp bức thư lại và nhìn chăm chăm vô hồn vào lò sưởi.

Câu trả lời sẽ là có, tất nhiên rồi.

Đây là những gì mình muốn, nàng tự bảo mình. Một lời đề nghị chính trực từ một người đàn ông tử tế, đứng đắn. Cuộc sống sẽ thú vị và trọn vẹn. Nàng sẽ tốt hơn khi trở thành vợ một người đàn ông xuất sắc như thế, khi trở nên thân quen với những con người trong vòng giao du có giáo dục của anh.

Vậy thì tại sao, nàng lại cảm thấy khốn khổ đến thế này?

“Sao nàng lại cau mày?”

Hannah giật mình ngạc nhiên khi nàng nghe thấy một giọng nói từ ngưỡng cửa thư viện. Mắt nàng mở to khi nàng nhìn thấy Rafe Bowman đứng đó với điệu bộ lơ đãng thường thấy của anh, một chân hơi khụy xuống khi dựa vào khung cửa. Anh đang ở trong trạng thái quần áo lộn xộn, áo khoác mở nút, chiếc áo sơ mi không cổ mở ra ở cổ họng, không nhìn thất cà vạt đâu cả. Bằng cách nào đấy tình trạng lộn xộn này chỉ làm anh càng thêm đẹp trai, nổi bật sự nam tính sống động thoải mái mà nàng thấy thật xáo trộn.

“Tôi...tôi...Tại sao ngài lại đi loanh quanh mà không ăn mặc chỉnh tề?” Hannah xoay xở để hỏi.

Một bên vai anh nâng lên trong một cái nhún lười biếng. “Không có ai ở đây cả.”

“Tôi ở đây.”

“Sao nàng không ở bữa tiệc trượt tuyết?”

“Tôi muốn một ít hòa bình và riêng tư. Sao ngài không ở bữa tiệc trượt tuyết? Natalie sẽ thất vọng lắm – cô ấy đang mong -”

“Phải, ta biết.” Bowman nói mà không chút hối hận. “Nhưng ta đã mệt mỏi với việc bị quan sát như một con rệp dưới kính lúp rồi. Và quan trọng hơn là, ta có phải vấn đề công việc phải thảo luận với em rể ta, người cũng ở lại.”

“Là Mr Swift ?”

“Phải. Bọn ta đã đi qua những hợp đồng với một công ty dược phẩm Anh lấy axit sulphuric và cung cấp sô da. Rồi bọn ta đã tiếp tục với chủ đề thú vị về sản xuất dầu cọ.” Anh bước vào phòng, tay nhàn nhã đút vào túi. “Chúng ta đã đều đồng ý rằng cuối cùng thì chúng ta cũng cần nuôi dưỡng nguồn lực của chính mình bằng cách lập một vườn dừa cọ.” Lông mày anh nhướn lên. “Muốn đi đến Congo với ta không?”

Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt sáng lấp lánh của anh. “Tôi sẽ không đi với ngài đến tận cùng của con đường cho xe ngựa nữa kìa, Mr Bowman ạ.”

Anh cười dịu dàng, ánh mắt quét qua nàng khi nàng đứng đối mặt với anh. “Nàng không trả lời câu hỏi lúc trước của ta. Sao nàng lại cau mày?”

“Oh, không có gì.” Hannah lóng ngóng dò dẫm trong túi váy của nàng. “Mr. Bowman, tôi có ý muốn trả cái này lại cho ngài.” Rút chú lính đồ chơi ra, nàng xòe tay. “Ngài phải lấy nó lại. Tôi nghĩ -” nàng do dự “- hai người hẳn đã trải qua rất nhiều trận chiến cùng nhau, ngài và cậu ấy.” Nàng không thể ngăn nhìn vào hòng anh, nơi làn da trông thật mềm mại và vàng rực. Thấp hơn một tẹo, có một mảng lông tối màu nơi cái cổ mở ra mà áo sơ mi anh hé lộ. Một luồng hơi cảm giác nóng bỏng, lạ lẫm xuyên qua dạ dày nàng. Kéo lê ánh mắt mình lên trên, nàng nhìn vào đôi mắt cũng sống động và đen tối như gia vị đẹp lạ lùng

“Nếu ta lấy nó lại,” chàng hỏi, “ta có còn nợ nàng một vật bồi thường không?”

Một nụ cười giật giật lên nhưng không thực sự hiện ra. “Tôi không chắc lắm. Tôi sẽ phải cân nhắc điều đó.”

Bowman với tay ra, nhưng thay vì lấy chú lính khỏi tay nàng, anh lại khép bàn tay mình quanh tay nàng, bẫy mấu kim loại mát lạnh đó giữa lòng bàn tay của họ. Ngón cái của anh di chuyển trong một cái lướt dịu dàng trên mu bàn tay nàng. Cái chạm ấy khiến nàng hít vào một hơi thở nhanh, mãnh liệt. Các ngón tay anh di chuyển lên để khép lại quanh cổ tay nàng, kéo nàng về phía anh. Đầu anh cúi xuống khi anh nhìn vào bức thư vẫn đang được nắm chặt trong các ngón tay nàng. “Gì thế?” anh hỏi điềm tĩnh. “Điều gì đang làm nàng lo lắng? Có gì rắc rối ở nhà à?”

Hannah lắc đầu hơi hoang dại và nặn ra một nụ cười. “Oh, chẳng có gì làm tôi lo lắng hết. Tôi vừa nhận được một tin rất tốt. Tôi – tôi hạnh phúc!”

Một cái liếc mĩa mai. “Ta thấy rồi.”

“Mr. Clark muốn cưới tôi,” nàng bật ra. Vì vài lý do, nói to những từ đó khiến một cơn hoảng loạn buốt giá chạy dọc người nàng.

Mắt anh nhíu lại. “Clark cầu hôn bằng thư ư? Anh ta không thể làm phiền mình bằng cách đến đây và hỏi nàng trực tiếp ư?”

Mặc dù đó là một câu hỏi hoàn toàn hợp lý, Hannah vẫn cảm thấy phòng thủ. “Tôi thấy nó

rất lãng mạn. Đó là một bức thư tình.”

“Tôi có thể nhìn nó không?”

Mặt nàng mở tròn. “Điều gì khiến ngài nghĩ là tôi sẽ cho ngài xem một thứ gì đó riêng tư đến vậy và -” Nàng thốt ra một âm thanh bất lực khi anh lấy bức thư từ những ngón tay không chút sức lực của nàng. Nhưng nàng không hề cố giành nó lại.

Mặt Bowman không biểu hiện gì khi anh liếc qua những dòng chữ được viết ngay ngắn. “Đây không phải một bức thư tình,” chàng lầm bầm, ném nó khinh khỉnh xuống sàn nhà. “Đây là một bản báo cáo khoa học chết tiệt.”

“Sao ngài dám!” Hannah cúi xuống để nhặt bức thư lên, nhưng anh không để nàng làm thế. Chú lính đồ chơi cũng rơi xuống cùng, nảy trên nền thảm mềm khi Bowman túm lấy khuỷu tay nàng.

“Nàng sẽ không thực lòng cân nhắc nó đấy chứ, phải không? Cái lời biện hộ máu lạnh, thảm bại cho một lời cầu hôn đó?”

“Tất nhiên là tôi có.” Cơn tức giận của nàng bùng nổ không báo trước, được châm dầu bởi một khao khát sâu thẳm và phản bội nào đó. “Anh ấy là tất cả những gì mà ngài không phải, anh ấy đáng kính và tử tế và lịch thiệp -”

“Anh ta không yêu nàng. Anh ta sẽ không bao giờ đâu.”

Điều đó thật đau đớn. Thực tế thì, cơn đau cứ nhân đôi và lại nhân đôi cho đến khi Hannah hầu như không thở nổi. Nàng quằn quại một cách tức giận trong vòng ôm của chàng. “Ngài nghĩ thế vì tôi nghèo và tầm thường, một người đó như Mr. Clark không thể yêu tôi. Nhưng ngài đã sai rồi. Anh ấy nhìn qua -”

“Tầm thường? Nàng điên à? Nàng là cô gái ngọt ngào đến phát điên nhất mà ta từng gặp, và nếu ta là Clark, ta đã làm cả đồng thứ điên rồ hơn là vuốt ve đầu nàng vào lúc này đây -”

“Đừng có chề giễu tôi!”

“Ta đã quyến rũ nàng hơn mười lần.” Chàng cố tình dấm lên bức thư. “Đừng có lừa dối ta, hay chính bản thân nàng. Nàng không hạnh phúc. Nàng không muốn anh ta. Nàng đang dàn xếp với chuyện này vì nàng không muốn mạo hiểm trở thành một bà cô già.”

“Đây là một lời buộc tội tử tể đến từ anh đấy, đồ đạo đức giả!”

“Ta không phải một kẻ đạo đức giả. Ta đã thật lòng với tất cả mọi người, kể cả Natalie. Ta không hề giả vờ như đang yêu. Ta không giả vờ muốn cô ấy theo cái cách ta muốn nàng.”

Hannah đông cứng, trừng mắt nhìn anh trong sự im lặng sững sờ. Rằng anh đã thú nhận điều đó...

Nàng nhận ra rằng nàng đang thở quá nhanh, và anh cũng vậy. Các ngón tay nàng siết lại quanh ống tay áo anh, bên bắp tay cơ bắp rắn chắc. Nàng không chắc lắm về việc cái nắm tay của nàng là để giữ anh lại gần hay đẩy anh ra xa.

“Nói với ta rằng nàng yêu anh ta,” Bowman nói.

Hannah không thể nói.

Thêm sự khăng khăng dục dằng. “Vậy hãy nói nàng khao khát anh ta. Nàng nên cảm thấy ít nhất là từng đấy đối với anh ta.”

Một cơn rùng mình chạy dọc khắp người nàng, lan ra đến tận đầu ngón tay ngón chân. Nàng hít vào hơi thở sâu nhất có thể, và xoay sở thốt ra một lời yếu ớt. “Tôi không biết.”

Nét mặt anh thay đổi, một nụ cười nửa miệng kỳ lạ nở ra trên môi anh, đôi mắt anh nóng bỏng và ranh mãnh. “Nàng không biết sao để nói xem mình có khao khát một người đàn ông không ư, tình yêu ngọt ngào của ta? Ta có thể giúp nàng việc đó.”

“*Loại* giúp đỡ đó,” Hannah nói với vẻ cộc cằn, “tôi không cần.” Nàng cứng người khi anh mang nàng đến gần hơn, đôi bàn tay to lớn trượt từ khuỷu tay nàng xuống đỡ dưới hai cánh tay nàng. Nhịp tim của nàng đã trở nên hoang dại, hơi nóng rộn rã trong mọi phần cơ thể của nàng.

Anh cúi xuống hôn nàng. Nàng thử một nỗ lực không thật tâm để vùng ra, làm miệng anh chạm vào má thay vì môi nàng. Bowman không có vẻ để tâm. Anh dường như hài lòng khi hôn bất kỳ phần nào của nàng mà anh có thể chạm đến, má nàng, cằm, quai hàm, thùy tai. Hannah trở nên cứng đờ, hổn hển khi những nụ hôn trượt và lướt qua khuôn mặt nóng bỏng của mình. Nàng nhắm mắt lại khi cảm thấy môi anh chạm đến môi nàng. Một cái vuốt ve mềm mại, thoáng qua nữa, và lần nữa, và cuối cùng anh khép miệng mình lại trên miệng nàng, sâu thẳm và vững chãi.

Anh thưởng thức nàng với lưỡi, dò dẫm chậm rãi, và cảm giác khoái lạc phá tan mọi suy nghĩ hay ánh sáng lý trí. Một cánh tay vòng quanh người nàng, và đầu anh ép lên, và anh hôn nàng thúc bách hơn. Bàn tay tự do của anh đi lên quai hàm nàng, nâng niu và nghiêng mặt nàng. Anh rút lại chỉ vừa đủ để chơi đùa với nàng, sự âu yếm gây dờ dẩn của miệng anh đổ dành nàng mở ra, liếm bên trong hơi nóng yếu đuối ấy.

Cơ run rẩy ngày càng trầm trọng hơn, nhục cảm âm thầm tan chảy bên trong nàng như đường đun sôi. Khi chàng cố làm dịu nàng, những phần mong manh của cơ thể nàng bắt đầu rợn rùng bên dưới lớp quần áo, tất cả đồng ren và đường may và áo lót siết và dính vào với sự chặt khít phát điên. Nàng hơi cựa quậy, chà xát vào những thứ đồ gò bó. Anh dường như hiểu được. Môi anh rời khỏi nàng, hơi thở ấm áp của anh phả lên đường cong ở tai nàng khi các ngón tay anh đi đến váy của nàng. Nàng nghe thấy tiếng rên nhẹ nhõm của chính mình khi cảm thấy anh mở cổ áo của nàng ra, và những lời thì thầm trấn an rằng anh sẽ chăm sóc cho nàng, anh sẽ không bao giờ làm tổn thương nàng, nàng phải thư giãn và tin tưởng, thư giãn...tất cả những điều đó trong khi bàn tay anh di chuyển rón rén dọc thân trước của nàng, kéo và cởi ra.

Anh lại hôn nàng, một sự mơn trớn mượt mà thiêu đốt khiến đầu gối nàng hoàn toàn mất hết sức lực. Nhưng cái ngả xuống chậm rãi đó dường như không thành vấn đề, anh đang ôm nàng vững chãi và hạ thấp nàng xuống sàn nhà trải thảm. Nàng thấy mình nằm sõng xoài vắt ngang người anh trong lúc anh quỳ xuống giữa đồng vải vóc nhàu nhĩ thừa thãi của nàng. Quần áo của nàng rơi xuống trong trạng thái lộn xộn rối loạn, nút mở ra và váy được kéo lên. Nàng cố gắng trong dờ dẩn để khôi phục lại một thứ gì đó, ẩn nấp một thứ gì đó, nhưng cách anh hôn nàng làm nàng không thể nào suy nghĩ. Anh dịu dàng đặt nàng bên dưới mình, cánh tay anh tạo thành một chỗ dựa cứng cáp ôm lấy cổ nàng. Nàng buông thả một cách vô vọng trong khi khuôn miệng tinh quái của anh chiếm lấy miệng nàng hết lần này đến lần khác, thưởng thức hương vị của nàng.

“Làn da ngọt ngào nhất....” anh thì thầm, hôn cổ họng nàng, đẩy váy nàng mở ra. “Để ta nhìn nàng, Hannah yêu thương...” Anh kéo thân áo lót của nàng, để lộ một bộ ngực trắng ngà đã được chiếc áo nịt ngực dưới của nàng đẩy lên cao và đầy đặn. Đến lúc ấy Hannah mới nhận thức được rằng nàng đang ở trên sàn với anh, và anh đang bộc lộ ra những phần của nàng mà không người đàn ông nào từng thấy.

“Chờ đã- tôi không nên- ngài không nên-” Nhưng sự phản đối của nàng bị nhấn chìm khi anh cúi người trên đường cong lưng lầy, đôi môi anh khấp chặt một bên nhũ hoa co lại vì lạnh. Cổ họng nàng ngân nga tiếng rên rỉ thụt thít trầm thấp khi lưỡi anh lướt qua nàng với những cái vuốt ve mềm mại nguyên thủy.

“Rafe,” nàng rên rỉ, lần đầu tiên nàng gọi tên anh, anh thở một hơi run rẩy và anh khum lấy hai bầu ngực nàng.

Giọng anh trầm lắng và thô ráp. “ Ta đã muốn điều này ngay lần đầu tiên gặp nàng. Ta nhìn nàng ngồi đó với tách trà nhỏ trên tay, và không thể ngừng tự hỏi mùi vị của nàng ở đây như thế nào...cả ở đây nữa...” Anh lần lượt mút từng bên ngực, hai tay anh lướt khắp cơ thể quần quai của nàng.

“Rafe,” nàng hỗn hển. “ Đừng vậy mà, em không thề-”

“Không có ai ở đây,” anh thì thầm bên vùng da thịt tê dại. “Sẽ không có ai biết đâu. Hannah, tình yêu ngọt ngào... để ta chạm vào nàng. Hãy để ta chỉ cho nàng cảm giác thèm khát một người như ta thèm khát nàng là như thế nào...”

Và anh chờ đợi câu trả lời, thở vào làn da run rẩy của Hannah, một bàn tay ấm áp phủ lên ngực nàng. Nàng dường như không thể giữ yên được, hai đầu gối vặn vẹo, hông nâng lên trả lời cho một cảm xúc rộn ràng sâu thẳm và gắt gao. Nàng đã chìm đắm trong sự ngọt ngào, thèm khát và hổ thẹn. Nàng sẽ không bao giờ có được anh, nàng biết. Anh đi trên một con đường quá khác biệt so với nàng. Anh là điều cấm kỵ. Có lẽ đó chính là nguyên nhân cho sự hấp dẫn táo bạo này.

Trước khi ý thức được, nàng đã vươn lên và hướng đầu anh xuống mình. Anh đáp lại ngay tức thì, chiếm lấy miệng nàng bằng nụ hôn cưỡng đoạt và tàn phá. Đôi tay anh trượt bên dưới áo váy nàng, tìm kiếm làn da trắng mềm mại, vuốt ve nàng theo những cách làm nàng run rẩy. Âm thanh thụt thít nghẹn ngào vang lên khi nàng cảm thấy anh đang kéo mép quần trong của nàng. Anh chạm vào vùng bụng phẳng lì, một ngón tay xoay tròn quanh rốn. Tay anh trượt lên những lọn xoắn mềm mại, khum lấy vùng riêng tư của nàng, và dịu dàng tách đùi nàng ra. Nàng thấy mình được vuốt ve, âu yếm, khẽ trải rộng ra, sự đụng chạm của anh cẩn thận và khéo léo giống như đang trang trí hoa văn lên cánh cửa sổ phủ đầy sương. Trừ việc bề mặt bên dưới ngón tay anh không phải là lớp kính lạnh giá mà là làn da mềm mại sống động, phấn khích và cháy bỏng với cảm giác tuyệt vọng điên cuồng.

Nàng mơ hồ thấy gương mặt mờ đi trong bóng tối của anh phía trên mình, biểu cảm của anh dữ dội vì thèm khát. Anh trêu đùa nàng, dường như đang thưởng thức cơn kích động run rẩy của nàng, làn da anh đỏ lên và bốc cháy. Nàng bám lấy anh, hông cong lên, đôi môi hé mở trong sự nài xin không lời. Một ngón tay của anh đẩy vào bên trong nàng, chỉ vượt qua lối vào của cơ thể nàng, làm cơ thể nàng giật mạnh lên trong kích động.

Rút ra, anh đưa ngón tay ẩm ướt tạo thành những vòng tròn liên tục và tinh quái xung quanh đỉnh cực khoái đau đớn của nàng. Anh đẩy hai chân nàng rộng ra hơn, và hôn lên hai đỉnh ngực nàng. Những tiếng thì thầm của anh đốt cháy da nàng. “ Nếu bây giờ anh muốn

chiếm lấy em, Hannah, em sẽ cho phép anh chứ, em yêu? Em sẽ cho phép anh vào trong em, lấp đầy em... Nếu anh yêu cầu em cho phép anh trải mình trong em, và giải thoát cho em... em sẽ trả lời như thế nào, tình yêu ngọt ngào?" Anh bắt đầu xoa nắn nàng một cách nhẹ nhàng và giày vò. "Nói đi," anh thì thầm. "Nói đi em-"

"Vâng." Nàng mù mẫm bám lấy anh, hơi thở nàng biến thành những tiếng thút thít. "*Có*"

Rafe mỉm cười, ánh mắt anh âm ỉ nung nấu. "Vậy thì đây là phần thưởng dành cho nàng, tình yêu ngọt ngào."

Anh vuốt ve nàng bằng nhịp điệu nhanh và điệu nghệ, miệng anh phủ lên nàng miệt mài hấp thu những tiếng khóc thét. Anh biết chính xác những gì mình đang làm, những ngón tay anh xấu xa và kiên quyết. Dường như nàng có thể chết ngất đi trong sự giải thoát mạnh mẽ. Nàng sưng lại và cứng người ngay khi khoái cảm bắt đầu ập đến, tấn công ồ ạt, tăng thêm sức mạnh và bức bách, cho đến khi nàng trở nên vô vọng, hủy hoại và vỡ vụn.

Anh chậm rãi đặt nàng xuống, hôn và vuốt ve khắp cơ thể run rẩy của nàng. Ngón tay anh trượt vào bên trong nàng một lần nữa, lần này thì trượt vào nơi ẩm ướt ấy một cách dễ dàng. Cảm giác những thớ cơ kín đáo siết chặt dương như làm anh đau đớn. Nàng nâng mình lên theo bản năng để nhận lấy anh, khiến anh rên lên và rút ngón tay ra, để lại phần da thịt sưng phồng của nàng ghì chặt lại trong nỗi trống vắng.

Gương mặt Rafe đàn hồi lại và ướt đẫm mồ hôi khi anh nhấc tay khỏi nàng. Anh chăm chú nhìn xuống nàng với sự đói khát không che giấu, mắt anh hẹp lại, ngực phập phồng nặng trĩu. Đôi tay anh run rẩy khi anh vươn tay định cài những chiếc móc trên cùng của áo coóc xê, hàng nút áo, lớp quần áo trong hỗn độn. Nhưng khi những đốt ngón tay của anh khẽ chạm vào làn da ấm nóng của nàng, anh đột ngột giật tay lại và đứng lên. "Không thể," anh nói bằng giọng khàn khàn.

"Không thể chuyện gì?" nàng thì thầm.

"Không thể giúp em chỉnh lại quần áo." Thở nặng nhọc. "Nếu anh chạm vào em lần nữa... anh sẽ không ngừng cho đến khi em trần truồng."

Đờ đẫn nhìn vào anh, Hannah nhận thức được rằng sự thỏa mãn, và mãn nguyện, chỉ có ở một phía. Anh bị khuấy động một cách nguy hiểm, đến giới hạn của sự tự chủ. Nàng kéo áo sơ mi lên cao che phủ hai bầu ngực của mình.

Rafe lắc đầu, vẫn tiếp tục nhìn vào nàng. Miệng anh mím lại nghiêm ngặt. "Nếu em muốn Clark làm những điều mà anh vừa làm với em, thì cứ việc đến và kết hôn với hắn."

Rồi anh để lại nàng ở lại trong thư viện, như thế ở lại đây thêm bất cứ một phút giây nào nữa sẽ dẫn đến thảm họa cho cả hai người.

Chapter 11

Theo ý kiến của Evis, buổi trượt tuyết rất thú vị nhưng lại quá dài. Nàng thấy mệt mỏi, hai tai vẫn còn văng vẳng âm thanh của tiếng ồn và hát mừng. Evie đã cười và vui đùa với cả nhóm, đứng gần bên Daisy, chồng Daisy đã lưu lại điền trang để thảo luận công việc kinh doanh với Rafe Bowman.

“Ồ, em không phiền chút nào,” Daisy hào hứng nói, khi Evie hỏi cô có thất vọng vì Swift không tham gia cùng họ không. “Tốt hơn là để cho Matthew giải quyết sạch những mối quan tâm về công việc trước, sau đó anh ấy sẽ toàn tâm toàn ý quan tâm đến em.”

“Ngài ấy làm việc có nhiều không?” Evie hỏi đầy quan tâm, biết rằng việc kinh doanh của nhà Bowman tại Bristol là công trình khổng lồ cần một tinh thần trách nhiệm cao độ.

“Có những ngày anh ấy buộc phải thế,” Daisy trả lời một cách buồn chán. “Nhưng cũng có những lúc anh ấy ở nhà và chúng em ở bên cạnh nhau cả ngày.” Cô cười toe toét. “Em yêu việc kết hôn với anh ấy, Evie. Mặc dù mọi thứ vẫn còn mới mẻ... thỉnh thoảng, em rất ngạc nhiên khi giật mình thức giấc và thấy Matthew bên cạnh em.” Cô cúi sát lại và thì thầm, “Em phải nói cho chị nghe một bí mật, Evie : một ngày nọ em than phiền là em đã đọc tất cả những quyển sách trong nhà, và không hề có gì mới tại nhà sách, Matthew thách thức em thử viết một quyển sách của bản thân em. Nên em đã bắt đầu. Em đã viết được một trăm trang rồi đó.”

Evie cười vui vẻ. “Daisy,” nàng thì thầm, “em sắp trở thành một tiểu thuyết gia nổi tiếng phải không?”

Daisy nhún vai. “Có xuất bản hay không thì với em cũng chẳng sao cả. Em yêu thích việc viết văn.”

“Đó là câu chuyện đứng đắn hay hư hỏng thế?”

Đôi mắt sạm màu của Daisy lúng liếng tinh quái. “Evie, chị còn phải hỏi sao? Dĩ nhiên đó là câu chuyện hư hỏng rồi.”

Bây giờ được trở về căn phòng thoải mái của nàng ở Stony Cross Manor, Evie tắm trong chiếc bồn nhỏ di động, thở ra khoan khoái khi cảm thấy dòng nước ấm nóng xoa dịu tay chân đơ cứng và mệt mỏi của nàng. Trượt tuyết, nàng đánh giá, là một trong những hoạt động nghe trên lý thuyết luôn tốt hơn trong thực tế. Những chiếc ghế ngồi trên xe trượt tuyết cứng và gồ ghề, và chân nàng rất lạnh.

Nàng nghe tiếng gõ nhẹ ở cửa, và tiếng người đang bước vào phòng. Vì đứng khuất sau tấm màn che bằng len dạ nên Evie ngả người và liếc nhìn qua khung gỗ của bức màn.

Một cô hầu gái đang nâng chiếc bình thiết nhỏ nước có buộc nhiều mảnh vải vụn ở quai cầm. “Thêm nước nóng nữa nhé, thưa Cô?”

“Đ-được, tốt quá.”

Cô gái cẩn thận rót dòng nước bốc hơi vào gần cuối chân Evie, và Evie chìm sâu hơn vào bồn tắm. “Ôi, cảm ơn em.”

“ Em sẽ đi lấy chiếc chảo nóng để xua đi cái lạnh trên giường nhé, thưa Cô?”

Evie gật đầu.

Sau khi cô gái rời đi, Evie vẫn ở trong bồn tắm cho đến khi hơi nóng bắt đầu nguội dần. Nàng miễn cưỡng bước ra khỏi chiếc bồn và lau người. Ý nghĩ phải ở trên giường một mình- đêm nay nữa- lấp đầy nàng bởi sự u uất. Nàng đã cố gắng không khao khát St. Vincent. Nhưng mỗi buổi sáng, nàng thấy mình thức dậy tìm kiếm anh, tay nàng trải dài qua chỗ trống bên cạnh mình.

St.Vincent là sự đối lập hoàn toàn với Eive... thanh lịch,tài ăn nói hoa mỹ, lạnh lùng và tự chủ... và vô cùng xấu xa, từng có thời gian, mọi người đều đồng ý rằng anh chắc chắn sẽ là một người chồng khủng khiếp.

Không một ai ngoại trừ Evie biết được anh dịu dàng và tận tụy ra sao trong cuộc sống riêng tư. Dĩ nhiên, những người bạn của anh như Westcliff và Mr. Hunt đều nhận thấy St.Vincent đã từ bỏ lối sống đều giả của mình. Và anh đang làm công việc quản lý câu lạc bộ cờ bạc mà nàng được thừa kế từ cha một cách xuất sắc, xây dựng lại cả một đế chế, đồng thời xem nhẹ những trách nhiệm mà anh đã làm trước kia.

Dù vậy, anh vẫn là một kẻ xấu xa, nàng nghĩ với nụ cười kín đáo.

Đứng lên khỏi bồn tắm, Evie lau người và khoác vào chiếc áo choàng nhưng có hàng nút dọc theo phía trước. Nàng nghe cánh cửa lại được mở ra. “ Trở lại để làm ấm giường hả em?”

Nhưng tiếng người trả lời không phải là của cô hầu.

“Về vấn đề đó thì... đúng vậy.”

Evie sửng người trước chất giọng sâu lắng,thì thầm mượt mà.

“Anh đi ngang qua cô gái trên cầu thang, và nói đêm nay cô ta không cần phục vụ,” anh tiếp tục. “‘Nếu trên đời có một việc ta làm tốt,’ anh nói với cô ta, ‘ đó là làm ấm giường của vợ yêu.’”

Lúc này, Evie đang lóng ngóng kéo tấm màn qua một bên, gần như là đẩy nó lên.

St.Vincent với lấy nàng trong một vài giây chân rộng, ôm ấp nàng vào vòng tay. “Từ từ nào, tình yêu. Không cần phải vội vã. Hãy tin anh, anh sẽ không đi đâu cả.”

Họ đứng bên nhau trong thinh lặng, hít thở, ghì chặt lấy nhau.

Cuối cùng, St.Vincent nâng cầm Evie lên và cúi xuống nhìn nàng. Anh rám nắng và có mái tóc vàng rực rỡ, đôi mắt xanh biếc lấp lánh như những viên ngọc quý trên gương mặt của một thiên thần sa đọa. Anh là một người đàn ông cao to và rắn chắc, luôn ăn mặc chỉnh tề chải chuốt trang nhã. Nhưng anh đã không có những giấc ngủ ngon, nàng nhận thấy. Có những quầng đen nhạt dưới mắt anh, và dấu hiệu kiệt sức trên khuôn mặt anh. Những tình cảm mềm yếu của con người, bằng cách nào đó, chỉ khiến anh càng thêm đẹp trai, làm mềm đi những đường nét cách biệt xa xôi thần thánh mờ ảo của anh.

“C-cha anh,” nàng lo lắng nhìn anh. “ Ông ấy...”

St. Vincent ném cái nhìn cău tiết lên trên. “Lão sẽ tốt thôi. Các bác sĩ không thể tìm ra một điều gì bất thường từ lão, ngoại trừ chứng khó tiêu do uống quá nhiều rượu và thức ăn béo ngậy. Khi anh rời đi, lão đang đùa giỡn và véo những cô hầu gái, rồi chào đón một đồng họ hàng xun xoe đang ăn bám lấy ông ta cho Giáng Sinh.” Đôi tay anh dịu dàng lướt trên chiếc lưng phủ vải nhung mềm mại của nàng. Âm giọng anh hết sức êm dịu. “ Em có làm một cô bé ngoan khi ta đi vắng không?”

“Vâng, dĩ nhiên rồi,” nàng hụt hơi.

St.Vincent trao nàng một cái nhìn không hài lòng rồi hôn nàng với sự dịu dàng đầy cảm dỗ, khiến mạch đập của nàng tăng lên. “ Chúng ta sẽ phải sửa chữa điều đó ngay lập tức. Anh từ chối chịu đựng những hành vi đứng đắn từ vợ anh.”

Nàng chạm vào mặt anh, mỉm cười khi anh bắt lấy những bàn tay khám phá của nàng. “Em nhớ anh, Sebastian.”

“Phải không, tình yêu của ta?” Anh mở hàng nút trước áo choàng của nàng, Đôi mắt sáng lấp lánh đầy nóng bỏng khi da thịt nàng lộ ra. “ Em nhớ phần nào của anh nhất ?”

“Tâm trí của anh,” nàng cười trước biểu hiện của anh.

“Anh đang hy vọng một câu trả lời hư hỏng hơn nhiều so với câu này.”

“Tâm trí anh rất hư hỏng mà,” nàng nói nghiêm túc.

Anh thốt ra tiếng cười khàn khàn. “ Chính xác.”

Nàng thở hổn hển khi bàn tay đầy kinh nghiệm của anh trượt vào bên trong áo choàng của nàng. “Anh nhớ phần nào của em nhất vậy?”

“Anh nhớ em từ đầu đến chân. Anh nhớ từng nốt tàn nhang. Anh nhớ mùi vị của em... cảm giác tay anh vuốt ve mái tóc em... Evie, tình yêu của anh, em mặc quá nhiều quần áo một cách đáng để xấu hổ đấy.”

Rồi anh nhắc bổng nàng lên và mang lại giường. Chiếc áo choàng nhung đã bị cởi bỏ, thay vào đó là ánh sáng hắt ra từ lò sưởi và đôi tay vuốt ve của anh. Anh hôn lên đường cong đầy đặn mới của bụng nàng, mê hoặc trước những thay đổi trên cơ thể mang thai của Evie. Rồi sau đó hôn khắp mọi nơi, cuối cùng anh vào trong nàng với sự khéo léo trêu đùa. Evie hơi nẩy người lên trước cảm nhận về anh, rất cứng và nặng nề bên trong nàng.

Ngừng lại, St.Vincent mỉm cười nhìn xuống nàng, khuôn mặt anh xúc động với thêm khát. “Vợ bé nhỏ ngọt ngào,” anh thì thầm. “ Anh làm gì với em bây giờ? Chỉ xa nhau một thời gian ngắn... vậy mà em đã quên làm thế nào để điều tiết cho hòa hợp với anh rồi.”

Evie lắc đầu, căng người lên để nhận anh vào, và chồng nàng khẽ bật cười. “Để anh giúp em, tình yêu...” Rồi anh quỳ rũ cơ thể nàng với sự tỉ mỉ xấu xa và chu đáo, cho đến khi anh hoàn toàn vào trong nàng, khiến Evie, hổn hển và run rẩy, lâm vào trạng thái mê ly vô vọng.

Sau đó, trong khi Evie nằm rũ rượi, cổ bắt kịp hơi thở, St. Vincent rời giường và trở lại với chiếc hộp thuộc da nhẵn nhụi, to lớn. Anh đặt nó lên chiếc bàn cạnh đó. “Anh mang trang sức của dòng họ,” anh nói.

“Em biết,” nàng uể oải nói và anh bật cười khi nhìn thấy thứ nàng đang quan sát.

“Không, cưng à. Những trang sức châu báu khác của dòng họ. Chúng thuộc về Công tước phu nhân tương lai của Kingston. Nhưng anh đã bảo cha là anh sẽ đưa chúng cho em bây giờ, khi mà lão rõ ràng sẽ sống bất tử cho mà xem.”

Mắt nàng mở to. “Cám ơn anh, Sebastian. Nhưng em... em không cần trang sức...”

“Em cần. Hãy để anh nhìn thấy em mang chúng.” Anh kéo ra những hạt trân châu vô giá, những chuỗi vòng cổ, vòng tay, hoa tai sáng lấp lánh làm từ vàng và mọi loại đá quý có thể tưởng tượng được. Trước sự xấu hổ lúng túng và cười khúc khích của Evie, anh đến ngồi bên cạnh và bắt đầu trang điểm cho nàng, cài vòng tay bằng sapphire quanh cổ chân, đặt một viên kim cương vào rốn nàng.

“Sebastian—” nàng phản đối, trong khi anh chất lên cơ thể lỏa lồ của nàng với đủ loại từ vàng và những viên đá quý hiếm có đủ để mua cả một miền nông thôn nhỏ bé.

“Yên nào” Miệng anh tìm kiếm giữa những sợi dây trân châu, dừng lại ở đây, ở kia để liếm và khẽ cắn da thịt nàng. “Anh đang trang hoàng cho lễ Giáng Sinh.”

Evie mỉm cười và run rẩy. “Không cho anh trang hoàng *em*.”

“Đừng làm nản lòng tinh thần lễ hội của anh chứ, em yêu. Bây giờ để anh chỉ cho em một vài điều thú vị về những viên trân châu này...” Và chẳng bao lâu sau, những tiếng phản đối của nàng phai dần thành những âm thanh rên rỉ khoái lạc.

Chapter 12

Translator : chloentnguyen

“Hannah”. Natalie vẫn còn đang ngồi trên giường và thưởng thức tách trà buổi sáng. Một cô hầu gái vừa cời than và thắp lò sưởi vừa rúc rích cười như thể cô ấy và Natalie vừa mới nghe được một câu chuyện phiếm khôi hài đến mức không cưỡng lại được.

Vừa mới quay về sau một chuyến tản bộ khá lâu ở bên ngoài, Hannah bước vào phòng và mỉm cười một cách âu yếm với cô em họ:

“Chào buổi sáng, em yêu. Cuối cùng em đã dậy rồi à?”

“Vâng, tối qua em thức quá khuya.” Một nhóm những khách mời trẻ tuổi hơn bao gồm Natalie đã tụ tập chơi đùa các trò chơi trong nhà suốt đêm qua. Hannah không hề hỏi hay muốn biết liệu Rafe ... vì đó là cách giờ đây nàng nghĩ về Mr Bowman... đã tham gia cùng họ.

Trong mấy ngày qua kể từ sau sự hưởng ứng đáng ngạc nhiên của họ trong phòng khách, Hannah đã tránh chạm mặt Rafe càng nhiều càng tốt và nàng cũng cố gắng không trò chuyện trực tiếp với anh. Nàng vẫn duy trì những lần đi dạo đơn lẻ và tự vấn mình rất nhiều lần nhưng vẫn không thể hiểu rõ vì sao Rafe lại tự đánh mình vào một tình thế thân mật quá mức với nàng, tại sao nàng lại cho phép hành động đó xảy ra và những cảm xúc của nàng đối với anh là gì.

Mặc dù Hannah biết rất ít về dự vọng, nhưng nàng hiểu chuyện này giữa một vài người có cộng hưởng mạnh mẽ hơn so với những người khác. Nàng không thể biết rõ liệu Rafe có cảm nhận được cùng sự khát khao như vậy với Natalie hay không. Cứ suy ngẫm về việc này khiến nàng thật khổ não. Nhưng nàng cảm nhận chắc chắn rằng anh đã không hề lợi dụng hoàn cảnh để có “sự thân mật” như thế với Natalie, ít nhất thì vẫn chưa, nếu không thì Natalie hẳn đã kể

cho nàng nghe rồi.

Hơn hết, nàng hiểu rằng tất cả những việc này cuối cùng thì cũng chẳng dẫn đến đâu cả. Đối với một người đàn ông trong hoàn cảnh của Rafe thì những cảm xúc khao khát và gắn kết sẽ chẳng là gì so với cái mà anh ta sẽ có được. Kết hôn với Natalie, Rafe sẽ không còn là “nỗi thất vọng” trong gia đình nữa. Chỉ với một “cú ghi bàn quyết định” anh sẽ khiến cha mình hài lòng, đảm bảo địa vị chính đáng của mình và giành được một gia tài lớn. Nếu chọn một người nào khác, anh sẽ mất tất cả.

Một người phụ nữ thực sự quan tâm đến anh sẽ không bao giờ yêu cầu anh phải lựa chọn như thế. Chiều hôm ấy khi rời khỏi sàn thư viện, cẩn thận chỉnh trang lại y phục của mình, Hannah đã biết mình yêu anh, và càng hiểu về anh tình cảm của nàng càng sâu sắc hơn. Nàng đã tìm lại chú lính chì đồ chơi và cất nó vào ví của mình, một đồ vật bé nhỏ và riêng tư. Bây giờ, chú lính chì là vật may mắn của nàng và nàng sẽ không trả nó lại cho Rafe. Sau này nàng có thể cầm chú lính chì trong tay và gọi nhớ đến một tên vô lại bảnh bao người Mỹ cùng sức hấp dẫn đã bùng cháy thành niềm đam mê mà nàng không bao giờ quên.

“Giờ mình là người phụ nữ có quá khứ rồi nhỉ”, nàng nghĩ đến điều đó với vẻ thích thú và tiếc nuối. Cân nhắc lời cầu hôn của Samuel Park và con người của anh ta ... Rafe đã đúng. Nàng không yêu Samuel Park. Thệt không phải với Clark nếu nàng kết hôn với anh ấy rồi mãi so sánh anh ấy với người đàn ông khác. Vì vậy, Hannah quyết định viết thư cho Clark và từ chối lời cầu hôn của anh thật sớm, nếu không nàng sẽ bị sự an toàn của cuộc hôn nhân này mê muội.

Giọng nói vui vẻ của Natalie đã kéo nàng ra khỏi những suy nghĩ của mình.

“Hannah! Hannah! Chị có đang nghe em nói không đấy? Em có chuyện rất ngọt ngào để kể cho chị nghe đây. Cách đây vài phút, Polly đem đến một tin nhắn lạ lùng nhất ...”. Natalie vẫy một miếng da dê nhàu một nửa trước mặt nàng. “Chị sẽ đỏ mặt khi chị đọc nó cho xem. Chị sẽ ngất đấy.”

“Cái gì thế?”. Hannah hỏi và chậm rãi đến bên cạnh Natalie.

Nàng hầu gái trẻ có mái tóc đen tên là Polly đã đáp một cách e thẹn.

“Ồ, thưa cô, một phần công việc của tôi là đánh bóng các vĩ và làm sạch lò sưởi trong phòng của các quý ông sau trang viên –“

“Đó là nơi Mr. Bowman đang ở”. Natalie xen vào.

“ - và sau khi Mr. Bowman rời khỏi sáng nay, tôi đã đến dọn lò sưởi, trong khi tôi đang quét tro, tôi đã thấy một mảnh giấy có chữ viết trên đó. Do đó, tôi đã nhặt nó lên, và khi tôi nhìn thì nó là một bức thư tình. Tôi nghĩ cái đó viết cho tiểu thư Natalie.”

“Làm sao cô lại cho là thế?” Hannah hỏi, bực mình vì cuộc sống riêng tư của Rafe hẳn đã được khai thác bằng những cách như vậy.

“Bởi vì ngài ấy đang tán tỉnh em,” Natalie nói , đảo tròn mắt “và ai cũng biết điều đó.”

Hannah quay lại nói một cách nhẹ nhàng kèm theo một cái nhìn nghiêm nghị không đồng tình trên khuôn mặt khiến cho nét hào hứng trên khuôn mặt nàng hầu gái tắt dần: “Em không nên xen vào những việc riêng của các vị khách mời Polly.”

“Nhưng nó nằm trong lò sưởi và vị cháy xém hết một nửa.” Co hầu đỏ mặt chống chế. “Ngài ấy không thích nó và em nhìn thấy các dòng chữ nên em nghĩ nó có thể quan trọng.”

“Như vậy em nghĩ rằng nó là những thứ vứt đi hay là những việc quan trọng?”

“Có phải em sẽ gặp rắc rối không?” Polly thăm thì, nhìn Natalie van nài.

“Không, dĩ nhiên là không.” Natalie nói một cách hấp tấp. “Bây giờ thì Hannah, chị thôi việc giáo huấn như một bà già này đi. Chị đang bỏ mất trọng điểm của toàn bộ việc này đây. Đây là một lá thư tình Mr. Bowman viết cho em và nó khá là hư hỏng và kỳ lạ. Em chưa hề nhận được một lá nào như vậy nhưng nó *rất* thú vị và ...” Cô ấy như thể vỡ vụn ra và thở hổn hển vì những

tràng cười khi Hannah giật lấy là thư từ tay nàng.

Lá thư đã bị vò và ném vào lò sưởi. Các cạnh, đường viền của bức thư đã bị cháy nên không thể biết được tên cũng như phần đầu hay phần cuối của lá thư. Tuy nhiên phần còn lại với những dòng chữ đậm màu đen cũng đủ để nhận biết rằng nó hẳn là một bức thư tình. Và khi Hannah đọc phần giấy da bị cháy xém và mất một nửa này, nàng phải quay đi để giấu bàn tay đang run rẩy của mình.

"... nên báo trước với nàng rằng bức thư này không hề mang tính chất hùng biện văn chương. Tuy nhiên, đây sẽ là những lời chân thành, nhất là khi nàng sẽ không bao giờ biết đến nó. Ta cảm nhận những từ ngữ này đè nặng trên ngực ta cho đến khi ta thấy bản thân mình sắp sứt nhận ra rằng trái tim mình không thể tiếp tiếp tục chịu đựng được gánh nặng ưu tư đến nhường này.

Ta yêu nàng. Ta yêu nàng đến tuyệt vọng, mãnh liệt, dịu dàng và toàn vẹn. Ta muốn có nàng theo những cách mà ta biết sẽ làm nàng cảm thấy rất bàng hoàng. Tình yêu của ta, nàng không thuộc về người đàn ông như ta. Trong quá khứ, ta đã làm những điều mà nàng hẳn sẽ không chấp nhận được và hiện tại thì đã gấp mười lần như thế. Ta đã sống một cuộc đời chất chứa đầy tội lỗi. Và như thế, ta cũng là một kẻ điên dại trong tình yêu. Thực tế còn tệ hại hơn nữa.

Ta muốn hôn lên mọi góc ngách trên cơ thể mềm mại của nàng, khiến nàng đỏ mặt vì thẹn thùng và ngây ngất, mang đến cho nàng khoái lạc đến khi nàng thổn thức, rồi lau khô từng giọt lệ của nàng bằng đôi môi của ta. Giá như nàng biết ta khao khát mùi vị của nàng đến thế nào. Ta muốn chiếm lấy nàng bằng tay, bằng miệng, và thưởng thức nàng. Ta muốn được nếm rượu và mật ong từ cơ thể nàng.

Ta muốn nàng nằm xuống. Bên dưới ta.

Ta xin lỗi. Nàng xứng đáng được hưởng nhiều sự kính trọng hơn thế. Nhưng ta không thể thôi nghĩ đến điều đó. Tay và chân nàng bao bọc lấy ta. Miệng nàng, hé mở đón nhận những nụ hôn của ta. Ta ham muốn nàng quá nhiều. Một cuộc đời với những buổi tối được nằm giữa hai đùi nàng là không đủ.

Ta muốn trò chuyện với nàng mãi mãi. Ta nhớ từng câu từng chữ mà nàng từng nói với ta.

Giá như ta có thể đến với nàng như một như một kẻ tha hương làm lữ khi đến một đất nước xa lạ, học ngôn ngữ của nàng, lang thang qua biên giới đến tất cả những nơi bí mật và riêng tư, ta sẽ ở lại đó mãi mãi. Ta sẽ trở thành thần dân của nàng.

Nàng hẳn sẽ cho rằng còn quá sớm để có những cảm xúc như thế. Nàng sẽ hỏi làm sao ta lại có thể đoan chắc đến thế. Nhưng có những chuyện không thể đo đếm bằng thời gian. Hãy yêu cầu ta một giờ từ phút giây này. Yêu cầu ta một tháng từ phút giây này. Một năm, mười năm hay cả một đời người. Tình yêu của ta dành cho nàng sẽ kéo dài hơn cả từng ngày, từng giờ và từng tiếng tích tắc được cộng lại.

Giá như nàng...”

Và bức thư dừng ở đây.

Cảm nhận được căn phòng trở nên im ắng, Hannah cố sức điều tiết hơi thở của mình. “Không còn gì nữa à?” nàng hỏi bằng một giọng kiềm chế.

“Em biết chị sẽ đỏ mặt mà.” Natalie nói một cách chiến thắng.

“Phần còn lại đã thành tro, thưa cô.” Polly trả lời thận trọng hơn.

“Em đưa cho ai khác xem cái này chưa?” Hannah hỏi một cách thành tình, và quan tâm đến lợi ích của Rafe. Những dòng này không để cho người khác đọc được. “Bất kỳ ai trong số những người hầu?”

“Không thưa cô.” Cô gái nói, môi dưới run run.

“Chúa ơi Hannah,” Natalie la lên, “không có lý gì để cáu gắt cả. Em nghĩ rằng điều này sẽ làm cho chị thích thú chứ không phải khiến chị nổi cáu.”

“Chị không nổi cáu.” Nàng đau khổ và buồn bã. Và trên hết, là bối rối. Hannah tạo ra một khuôn mặt vô cảm khi nàng nói tiếp. “Ngoài sự kính trọng với mr. Bowman, chị không nghĩ chuyện này nên được đem trình diễn như là trò tiêu khiển cho người khác. Nếu anh ta sẽ là

người chồng tương lai của em, Natalie, em phải giữ kín việc riêng của anh ấy.”

“Em, bảo vệ anh ta?” Natalie hỏi một cách nghịch ngợm. “Sau khi đọc là thư này, em nghĩ là em cần được giữ cách xa anh ấy.” Nàng lắc đầu và cười nhạo thái độ im lặng của Hannah. “Chị thật là một kẻ phá bình. Hãy đem nó đi và đốt hết phần còn lại đó nếu điều đó làm tâm trạng chị đỡ tồi tệ hơn.”

MỘT VÀI NGƯỜI ĐÀN ÔNG, RAFE CHỈ TRÍCH MỘT CÁCH GAY GẮT, CHỈ MUỐN con trai mình sống tiếp cách sống mà *họ* đang sống.

Sau một cuộc tranh luận dài và đầy hằn học vào buổi sáng, rõ ràng là Thomas hẳn sẽ không nhượng bộ dưới hình thức nào. Rafe buộc phải đi theo con đường mà cha anh ta đã mong muốn và không ít thì nhiều trở thành một bản sao của Thomas Bowman. Chỉ kém hơn một chút thôi thì cha anh cũng sẽ coi anh đã thất bại trên cả hai cương vị là con trai cũng như là một người đàn ông.

Cuộc tranh luận xảy ra khi Thomas bảo với Rafe rằng ông muốn anh cầu hôn Lady Natalie vào đêm Giáng Sinh. “Lord Blandford và ta muốn thông báo cuộc đính hôn của các con vào vũ hội đêm Giáng Sinh.”

“Một ý tưởng tuyệt vời làm sao.” Rafe trưng ra một nét ngạc nhiên đầy châm biếm. “nhưng con vẫn chưa quyết định rằng con có muốn kết hôn với cô ấy hay không.”

Khuôn mặt của Thomas Bowman bắt đầu ửng lên. “Đến lúc ra quyết định rồi. Con đã có đủ thời gian bên cạnh cô gái để tìm hiểu những phẩm chất của con bé. Cô ấy là con gái của một quý tộc lớn. Con biết hết tất cả những quyền lợi con sẽ hưởng khi con kết hôn. Chết tiệt, tại sao con vẫn còn do dự?”

“Con không có bất kỳ cảm xúc nào đối với cô ấy.”

“Vậy thì càng tốt. Đó sẽ là một cuộc hôn nhân bền chắc. Đã đến lúc con đảm nhận vị thế như một người đàn ông rồi Rafe.” Thomas đã cố gắng thấy rõ trong việc kiểm soát tính khí của mình cũng nhiều như để cố làm Rafe hiểu.

“Tình yêu sẽ qua đi. Nhan sắc rồi sẽ tàn phai. Cuộc sống không phải là một trò đùa lãng mạn lướt trên cánh đồng cỏ.”

“Chúa tôi, thật là truyền cảm.”

“Con chưa từng làm những việc mà ta yêu cầu. Con thậm chí chưa hề thử. Ta muốn một đứa con trai có thể phụ giúp ta, người sẽ hiểu được tầm quan trọng của những việc ta đang làm.”

“Con hiểu là cha muốn xây dựng nên một đế chế.” Rafe lạnh lẽo nói. “Và con không ngừng cố gắng tìm một chỗ cho mình trong kế hoạch vĩ đại đó của cha. Con có thể làm cả đống việc quái quỷ vì công ty và cha biết điều đó. Điều mà con không hiểu là tại sao cha lại muốn con chứng tỏ bản thân theo cách này trước.”

“Ta muốn con chứng minh sự cam kết, tận tâm của mình với ta. Như Matthew Swift đã làm. Nó cưới người phụ nữ ta chọn cho nó.’

“Anh ta tình cờ là yêu Daisy.” Rafe đáp lấy.

“Và con cũng có thể như vậy với Lady Natalie. Nhưng sau cùng thì tình yêu không phải là vấn đề chính. Những người đàn ông như chúng ta kết hôn với những người phụ nữ sẽ giúp chúng ta tiến xa hơn hay ít nhất thì không làm cản trở. Con thấy cuộc hôn nhân giữa mẹ con và

ta lâu dài và hữu ích như thế nào.”

“Ba mươi năm.” Rafe đồng tình. “Và cha với mẹ hiếm khi cùng nhau đứng chung trong một căn phòng.” Thở dài đầy căng thẳng, Rafe vùi bàn tay mình lùa qua mái tóc. Rafe nhìn vào gương mặt vuông vức, cổ cháp với hàng râu cứng ngắc của cha mình và tự hỏi làm sao mà ông Thomas luôn như bị thúc ép áp kiểm soát gay gắt những người xung quanh mình. “Tất cả những việc này là vì cái gì vậy cha? Cha sẽ được gì sau ngần ấy năm tích cóp của cải? Cha không tìm thấy niềm vui trong gia đình. Tính khí của cha hết như một con buôn nghiện tiền, và đó là những ngày huy hoàng của cha. Cha dường như không thực sự tận hưởng bất kỳ cái gì cả.”

“Ta hài lòng việc trở thành Thomas Bowman.”

“Con mừng là cha thích nó nhưng con không nghĩ là mình có thể thích thú hưởng thụ nó.”

Thomas nhìn chằm chằm vào con trai mình một lúc lâu. Khuôn mặt ông dịu lại, và lần đầu ông nói với giọng gần như là của một người cha. “Ta đang cố để giúp con. Ta không đòi hỏi con làm việc gì mà ta tin là nó sẽ đi ngược lại ý nguyện của con. Nhận định của ta về chuyện của Swift và Daisy đã đúng phải không nào?”

“Với phép màu của Chúa, vâng đúng vậy.” Rafe lầm bầm.

“Chuyện này sẽ tốt đẹp hơn, dễ dàng hơn một khi con có một quyết định đúng đắn. Con phải tạo dựng một cuộc sống tốt đẹp cho chính bản thân con Rafe. Ngồi và đứng chỗ của mình trên bàn ăn đi. Không có vấn đề gì về con gái của Blandford cả. Ai cũng muốn có cuộc hôn nhân như thế này. Và con thuyết phục ta tin rằng con sẽ thỏa hiệp với điều này miễn là nàng gái chấp nhận được.”

“Cha nói đúng. Trước đây, con kết hôn với ai không quan trọng. Nhưng giờ con thấy mình không sẵn lòng nhặt một nàng vợ mà mức độ quan tâm của con không hơn gì như khi chọn một đôi giày.”

Thomas trông điên lên. “Điều gì đã làm con thay đổi khi con đến London thế?” Rafe không trả lời.

“Có phải vì cô gái có mái tóc nâu đỏ?” Thomas kêu khích. “Người đi kèm của Lady Natalie.” Rafe nhìn cha mình cảnh giác. “Tại sao cha hỏi vậy?”

“Dường như con có vẻ đi xa hơn là chỉ mới nghe cô ấy đọc truyện buổi tối cho đám trẻ một lần. Con không quan tâm đến trẻ con hay những câu chuyện Giáng Sinh.” Cơ mặt ông co lại một cách khinh bỉ. “Cô ta là dân thường Rafe.”

“Và chúng ta thì không à? Bà là người lau chùi ở bến cảng và quý cũng biết cha của cha là ai. Và đó chỉ mới là phía bên cha còn ...”

“Ta đã dành cả đời mình để cố nâng cao phẩm giá của gia đình thấp hèn này. Đừng biến cô gái thành một cái cớ để lẩn tránh trách nhiệm của mình. Anh có thể có bao nhiêu cô gái như cô ta tùy ý sau khi kết hôn với Lady Natalie. Không ai kết tội anh vì việc đó, nhất là ở Anh. Thuyết phục cô ấy. Để cô ấy trở thành nhân tình của anh. Thậm chí ta sẽ mua cho cô ta một căn nhà nếu điều này làm anh thỏa mãn.”

“Cám ơn cha nhưng con có đủ khả năng chu cấp cho nhân tình của mình.” Rafe ném cho cha mình một cái nhìn kinh tởm đen tối. “Cha muốn cuộc hôn nhân này nhiều đến mức sẵn lòng

chu cấp cho hành động sai lầm như vậy của một cô gái ngây thơ chỉ để hoàn thành nó?”

“Ai cũng sẽ mất đi sự ngây thơ không sớm thì muộn.” Khi Thomas nhìn biểu hiện của Rafe, cặp mắt ông trở nên lạnh lùng. “Nếu anh hủy hoại niềm mong chờ của mọi người và làm ta bẽ mặt trong cuộc mặc cả này. Ta sẽ xé xác anh ra. Không còn cơ hội nào cho anh sửa chữa đâu. Anh sẽ bị xóa quyền thừa kế và bị gia đình từ bỏ.”

“Hiểu.” Rafe trả lời cộc lốc.

Chapter 13

Translator: cachua14

...như người ta vẫn luôn nói về ông, rằng ông biết cách khiến cho lễ giáng sinh thật tuyệt vời, nếu có bất kỳ người đàn ông nào còn sống sở hữu được thứ tri thức đó. Có thể điều đó thực ra là nói về chúng ta, và tất cả chúng ta! Và do đó, như Tim Tí xiu nhận xét thấy, Chúa ban phước lành cho tất cả chúng ta, tất cả mọi người!

Ngược lên khi nàng đọc xong cuốn Một ngọn nến giáng sinh, Hannah nhìn thấy những khuôn mặt sung sướng của lũ trẻ, mắt chúng sáng rực. Một khoảng im lặng ngắn, cảm xúc vui sướng cùng chia sẻ về một câu truyện tuyệt vời hoà lẫn với nỗi tiếc rằng nó phải kết thúc. Và sau đó chúng cùng đứng lên, di chuyển quanh căn phòng, mặt còn dính sữa và vụn bánh quy, những bàn tay nhỏ xinh vỗ tay nhiệt tình.

Có hai đĩa nhóc trên lòng nàng, và một đĩa nữa đang ôm lấy cổ nàng từ sau ghế. Hannah nhìn lên khi Rafe Bowman tiến đến gần nàng. Nhịp tim của nàng trở nên hoang dại, và nàng biết hơi thở nồng của nàng chẳng liên quan gì đến đôi cánh tay nhỏ xinh đang quấn quanh cổ nàng cả.

Mắt anh đi lang thang đến chiếc váy nhàu nhĩ và mái tóc bù xù của nàng. “Làm tốt lắm,” anh lầm bầm. “Nàng đã khiến nó giống như Giáng sinh. Cho tất cả mọi người.”

“Cảm ơn ngài,” nàng thì thầm, cố không nghĩ đến tay chàng trên da nàng, miệng chàng

“Ta cần nói chuyện với nàng.”

Hannah cẩn thận hạ bọn trẻ trên long nàng xuống và tháo cánh tay khỏi cổ nàng. Đứng lên đối diện với chàng, nàng cố gắng trong vô ích để vượt thẳng váy và làm mềm áo của nàng. Nàng hít một hơi thật sâu, nhưng giọng nàng phát ra đầy vẻ yếu ớt. “Tôi...tôi không thấy chuyện đó có gì tốt cả.”

Ánh mắt anh ấm áp và thẳng thắn. “Dẫu sao đi nữa, ta vẫn sẽ nói chuyện với nàng.”

Những từ ngữ từ bức thư của chàng trôi dạt qua trí óc nàng. *“Ta muốn hôn lên mọi góc ngách trên cơ thể mềm mại của nàng”*

“Làm ơn không phải bây giờ,” nàng thì thầm, với mặt nàng đỏ ửng và một cơn nhức nhối dâng lên trong họng.

Độc thấy dấu hiệu đau khổ của nàng, anh dịu lại. “Mai nhé?”

“Ta ham muốn nàng quá nhiều ...”

“Vâng,” nàng nói khó nhọc.

Nhận thức rõ sự hiện diện của anh làm nàng yếu đuối đến mức nào, Rafe cho nàng một cái gật nhẹ, cảm anh cứng rắn. Dường như có hàng tá thứ anh muốn nói, hàng tá lời lơ lửng một cách nóng nảy trên môi anh, nhưng một điều gì đó...lòng trắc ẩn hay có lẽ là

thương hại...cấp cho đủ anh sự kiềm chế cần thiết.

“Mai,” anh lặp lại điềm tĩnh, và rời khỏi nàng.

Các bảo mẫu và vú em đến nhận lũ trẻ, và Hannah ra ngoài sảnh lớn trong trạng thái đờ đẫn khốn khổ.

Chẳng có ai từng nói cho nàng biết rằng tình yêu có thể khiến cho từng tế bào trong cơ thể người ta đau đớn.

Nàng đang trở nên vô cùng chắc chắn rằng nàng sẽ không thể tham dự đám cưới của Rafe và Natalie, hay tất cả những sự kiện trong đời sống hôn nhân của họ, ngày những đứa con chào đời, ngày kỷ niệm và những ngày lễ, sẽ khiến nàng không thể chịu đựng nổi. Nàng sẽ bị hăm trong ghen tỵ và khốn khổ và oán giận cho đến khi nàng rã ra. Sự suy xét thông thường đối với một phụ nữ ở địa vị của nàng là một ngày nào đấy nàng sẽ gặp một người đàn ông khác, và nàng sẽ quên hết tất cả về Rafe Bowman. Nhưng nàng không muốn một người đàn ông khác. Không có ai khác giống anh cả.

Mình tiêu rồi, nàng nghĩ.

Với đầu cúi thấp, nàng lê bước dọc đại sảnh, định về phòng nàng, nơi nàng có thể ủ rũ và than khóc trong riêng tư. Không may là, đi bộ với cái đầu cúi xuống nghĩa là người ta không thể nhìn thấy chính xác nơi mình đang đến. Nàng gần như va vào một người phụ nữ đang tiến đến từ hướng đối diện, một người nào đó với một dải chân dài, thoải mái

đặc trưng.

Họ đều đột ngột dừng lại, và người phụ nữ vớ tay ra để giữ Hannah đứng vững.

“Phu nhân,” Hannah thở dốc, nhận ra Lillian. “Oh...tôi vô cùng xin lỗi...xin phu nhân lượng thứ...”

“Không hư hại gì cả mà,” nữ bá tước an ủi nàng. “Thực ra là lỗi của mình đấy chứ. Mình đang vội đi bảo người quản gia vài thứ trước khi mình phải gặp em gái mình, và -” Cô dừng lại và nhìn chăm chăm Hannah thật gần. “Trông bạn sẵn sàng để khóc rồi,” cô nói huých toẹt. “Có vấn đề gì à?”

“Không,” Hannah nói tươi tỉnh, và vài giọt nước mắt tràn ra. Nàng thở dài và lại cúi đầu xuống. “Oh, thật nhảm nhí. Làm ơn thứ lỗi cho tôi, tôi phải đi -”

“Cô gái tội nghiệp,” Lillian nói với vẻ cảm thông chân thành, dường như không bị sốc tí nào bởi lời tục tĩu đó. “Đi với mình nào. Có một phòng khách riêng trên gác nơi mà chúng mình có thể nói chuyện.”

“Tôi không thể,” Hannah thì thầm. “Phu nhân, thứ lỗi cho tôi, nhưng cô là người cuối cùng tôi có thể kể về điều này.”

“Oh.” Đôi mắt của nữ bá tước, cùng một màu sậm nhưng như của anh trai cô, hơi mở to ra. “Là Rafe, phải không?”

Thêm nhiều nước mắt, dâng lên bất chấp nàng nhắm mắt mình chặt lại đến thế nào.

“Có người bạn nào bạn có thể nói chuyện cùng không?” Lillian hỏi dịu dàng.

“Natalie là bạn thân nhất của tôi,” Hannah nói giữa những tiếng sụt sịt. “Nên điều đó là bất khả thi.”

“Vậy hãy để mình là bạn cậu nhé. Mình không chắc là mình có thể giúp – nhưng ít nhất mình có thể cố gắng hiểu.”

Họ đi đến một phòng trà ấm cúng trên gác, một căn phòng riêng tư được trang trí theo kiểu nữ tính lộng lẫy. Lillian đóng cửa lại, đưa cho Hannah một cái khăn tay, và ngồi cạnh nàng trên ghế trường kỷ. “Mình yêu cầu bạn gọi tôi là Lillian,” cô nói. “Và trước khi một trong hai ta nói một lời, hãy để mình bảo đảm với cô rằng tất cả mọi điều trong căn phòng này sẽ hoàn toàn giữ tính riêng tư. Không một ai biết hết.”

“Vâng, thưa phu – Lillian.” Hannah xì mũi và thở dài.

“Giờ thì, điều gì đã xảy ra khiến cô khóc vậy?”

“Đó là Mr.Bowman...Rafe...” Nàng dường như không thể sắp xếp từ ngữ của mình vào trật tự được, và vì thế nàng để nó nhảy ra, thậm chí biết rằng Lillian sẽ không bao giờ có thể hiểu chúng được. “Anh ấy quá...và tôi không bao giờ...và khi anh ấy hôn tôi tôi nghĩ là không, đó chỉ là mê đắm nhất thời, nhưng...và rồi Mr. Clark cầu hôn, và tôi nhận ra rằng mình không thể chấp nhận bởi vì...và tôi biết thế là quá sớm. Quá nhanh. Nhưng phần tồi tệ nhất là bức thư, bởi vì tôi thậm chí còn không biết anh ấy viết cho ai!” Nàng cứ tiếp tục và tiếp tục, cố gắng trong tuyệt vọng để khiến chính mình hiểu rõ. Bằng cách nào đó, một cách thần kỳ, Lillian đã xoay sở để hiểu được đồng lộn xộn đó.

Trong khi Hannah trút ra toàn bộ câu chuyện, hay ít nhất là một phiên bản đã được sàng lọc, Lillian nắm chặt lấy tay nàng. Khi Hannah dừng lại để xì mũi lần nữa, Lillian nói. “Mình sẽ đi gọi trà. Với brandy.”

Nàng kéo dây chuông gọi người hầu, và khi một cô hầu đi đến ngưỡng cửa, Lillian hé nó ra và thì thầm với cô ta. Cô hầu đi rót trà.

Ngay khi Lillian quay lại chỗ tràng kỷ, cánh cửa mở ra, và Daisy Swift thò đầu vào. Cô trông hơi ngạc nhiên khi thấy Hannah ngồi đó với Lillian. “Xin chào. Lillian, chị được chờ chơi bài đấy.”

“Kệ nó đi, chị đã quên bég mất.”

Đôi mắt nâu của Daisy tràn đầy vẻ tò mò và cảm thông khi cô liếc nhìn Hannah. “Sao bạn lại khóc? Có gì mình có thể làm không?”

“Đây là một vấn đề rất riêng tư và vô cùng nhạy cảm,” Lillian bảo với cô. “Hannah đang kể cho chị.”

“Oh, kể cho mình với!” Daisy nói một cách thành khẩn, bước vào phòng. “Mình có thể giữ bí mật. Tốt hơn Lillian, hiển nhiên rồi.”

Không cho Hannah một cơ hội phản ứng, Daisy đóng cửa lại và đến ngồi bên cạnh chị gái cô.

“Em sẽ không nói cho ai hết,” Lillian nói với Daisy một cách nghiêm khắc. “Hannah yêu Rafe, và anh ấy sẽ đính hôn với Lady Natalie. Ngoài trừ rằng anh ấy yêu Hannah.”

“Tôi không chắc về điều đó,” Hannah nói bằng giọng ghen ngào. “Đó chỉ là...bức thư....”

“Bạn vẫn còn có nó chứ? Mình có thể xem không?”

Hannah nhìn cô một cách ngại ngùng. “Nó rất riêng tư. Anh ấy đã không muốn ai đọc được nó.”

“Vậy thì anh ấy đáng nhẽ nên đốt cái thứ chết tiệt đó một cách đúng đắn,” Lillian nói.

“Hãy cho chúng mình xem đi, Hannah,” Daisy hồi thúc. “Nó sẽ không lan xa hơn đâu, mình hứa đấy.”

Hannah cẩn thận kéo mẫu giấy da ra khỏi túi và đưa cho Lillian. Hai chị em cúi xuống nhìn nó một cách chăm chú.

“Oh, trời ơi.” Nàng nghe Daisy lẩm bẩm.

“Anh ấy nói toạc hết ra phải không?” Lillian hỏi khô khốc, lông mày cô nhướn lên. Cô liếc nhìn Hannah. “Đây là chữ viết tay của Rafe, và tôi không nghi ngờ gì anh ấy là tác giả. Nhưng biểu lộ mình trong cái lễ thói này thật không bình thường đối với anh ấy.”

“Tôi chắc chắn là anh ấy biết rất nhiều mỹ từ để thu hút phụ nữ,” Hannah lẩm bẩm. “Anh ấy là một tên phóng đãng.”

“Chà, phải, anh ấy là một tên phóng đãng, nhưng quá lộ liễu và dạt dào thể này...thật

không giống anh ấy. Anh ấy thường là-”

“Một tên phóng đảng kiêu lời,” Daisy kết thúc hộ cô.

“Quan điểm của mình là, anh ấy rõ ràng đã bị thúc đẩy bởi một cảm xúc vô cùng mạnh mẽ,” Lillian bảo Hannah. Cô quay sang em gái mình. “Em nghĩ sao, Daisy?”

“Chà, đọc những thứ suốt mướt như thế từ anh trai mình thì hơi tởm,” Daisy nói. “*Mật ong và rượu vang*, vân vân. Nhưng không màng đến chúng, thì rõ ràng là Rafe đã yêu lần đầu tiên trong đời.”

“Bức thư này có thể không phải dành cho tôi -” Hannah bắt đầu, khi cánh cửa mở ra thêm lần nữa.

Đó là Evie, Lady St.Vincent, mái tóc đỏ của cô được túm trong một búi tóc lỏng. “Mình đã đi tìm các cậu,” cô nói.

“Chúng mình đã không thấy cậu mấy ngày rồi,” Lillian nói. “Cậu đã ở đâu thế?”

Evie đỏ bừng. “Với St.Vincent.”

“Hai người đã làm...Oh, trời ạ. Đừng để tâm.”

Ánh mắt của Evie rơi xuống Hannah. “Oh, cô gái thân mến. Cô ổn chứ?”

“Chúng mình đang bàn luận một vài thứ *cực kỳ* riêng tư,” Daisy bảo với cô. “Hannah yêu Rafe. Đó là một bí mật. Vào đi.”

Evie bước vào phòng và ngồi xuống một cái ghế gần đó, trong khi Lillian giải thích ngắn gọn tình huống. “Mình có thể xem bức thư chứ?” cô hỏi.

“Tôi không nghĩ -” Hannah bắt đầu, nhưng Daisy đã đưa nó cho cô ấy rồi.

“Đừng lo,” Lillian thì thầm với Hannah. “Evie giỏi hơn bất kỳ ai trong việc giữ bí mật.”

Sau khi Evie đọc xong, nhìn lên với đôi mắt xanh to tròn, Hannah nói một cách rầu rĩ, “Nó có thể không phải dành cho tôi. Nó cũng có thể dễ dàng được viết cho Natalie. Đàn ông tôn thờ cô ấy. Họ luôn cầu hôn cô ấy, và cô ấy kiểm soát họ quá tốt, và tôi không thể kiểm soát họ tí nào.”

“Kh-không ai có thể kiểm soát đàn ông cả.” Evie bảo với nàng một cách kiên quyết. “Họ thậm chí kh-không thể kiểm soát chính mình.”

“Đúng vậy,” Lillian nói. “Và hơn nữa, bất kỳ người phụ nữ nào nghĩ rằng cô ta có thể kiểm soát đàn ông không nên được cho một người đàn ông nào cả.”

“Annabelle có thể kiểm soát họ,” Daisy nói trầm ngâm. “Mặc dù cô ấy sẽ chối bỏ điều đó.”

Có một tiếng gõ nhỏ ở cửa.

“Trà đấy,” Lillian nói.

Tuy nhiên, đó không phải một cô hầu, mà là Annabelle Hunt. “Xin chào,” cô nói với một nụ cười, ánh mắt quét qua cả nhóm. “Các cậu đang làm gì thế?” Khi cô nhìn Hannah, nét mặt cô dịu lại với vẻ quan tâm. “Oh, cô đang khóc.”

“Cô ấy đang yêu Rafe Bowman,” Evie nói. “Đó là một b-bí mật. Vào đây.”

“Không được nói cho ai hết, Annabelle.” Lillian nói khắt khe. “Đây là một tâm sự.”

“Chị ấy không giỏi giữ bí mật cho lắm,” Daisy nói

“Mình cũng vậy,” Annabelle nói, đi vào phòng khách. “Ít nhất, mình giỏi giữ những bí mật lớn. Chỉ những cái nhỏ xíu dường như mình mới có rắc rối.”

“Đây là một bí mật lớn,” Lillian nói với cô.

Hannah chờ đợi nhần nhục khi tình huống này được giải thích cho Annabelle.

Nhận lấy bức thư, Annabelle quét qua tờ giấy dề đầy chữ, và một nụ cười yếu ớt nở trên môi cô. “Oh, thật đáng yêu.” Cô ngược lên nhìn Hannah. “Cái này không phải dành cho Lady Natalie,” cô nói quả quyết. “Hannah, việc Rafe bị em thu hút không phải không bị chú ý. Thực ra thì, nó đã được bí mật bàn luận đến.”

“Ý cô ấy là mọi người đều đang đồn thổi về hai người,” Daisy nói với Hannah.

“Chị tin là,” Annabelle tiếp tục, “Rafe thích Lady Natalie – chắc chắn là có nhiều thứ để thích ở cô ấy. Nhưng anh ấy yêu em.”

“Nhưng điều đó là không thể,” Hannah nói, mặt nàng rúm lại đau khổ.

“Không thể có chuyện anh ấy yêu cậu ư?” Daisy hỏi. “Hay không thể vì cái thỏa thuận quý quái mà Cha đã tạo ra cho anh ấy?”

“Cả hai,” Hannah nói buồn bã. “Đầu tiên, tôi không nghĩ liệu thứ anh ấy cảm thấy với tôi có phải chỉ là đam mê nhất thời không...” Nàng dừng lại để chấm đôi mắt bỏng rát của mình.

“*‘Hãy cho anh một giờ kể từ giây phút này,’*” Annabelle nhẹ nhàng đọc từ bức thư. “*‘Cho anh một tháng kể từ giây phút này. Một năm, mười năm, cả đời...’* Đây không phải trạng thái mê đắm nhất thời, Hannah.”

“Nhưng thậm chí nếu đó có là sự thật đi nữa,” Hannah nói, “tôi cũng sẽ không bao giờ chấp nhận anh ấy, bởi vì anh ấy sẽ đánh mất tất cả mọi thứ, bao gồm cả mối quan hệ của anh ấy với cha mình. Tôi sẽ không muốn anh ấy tạo ra một thứ khủng khiếp như thế.”

“Cả cha cũng không nên,” Lillian nói ủ ê.

“Có lẽ em nên đề cập đến chuyện,” Daisy tình nguyện, “rằng Matthew quyết tâm phải giải quyết rõ ràng chuyện này với Cha. Anh ấy nói Cha không được phép quá trớn thế này. Giới hạn phải được đặt ra, nếu không ông ấy sẽ cố chà đạp tất cả mọi người. Và vì Matthew có ảnh hưởng rất lớn với Cha, có khả năng anh ấy có thể khiến ông rút lại những yêu cầu của mình.”

“Nhưng bất kể sao đi nữa,” Annabelle bảo Hannah, “em chả làm được gì với mối quan hệ giữa Rafe và cha anh ấy cả. Nghĩa vụ duy nhất của em là để cảm xúc của được Rafe hiểu rõ. Vì tình yêu với anh ấy – và vì chính em nữa – em phải cho Rafe một sự lựa chọn. Anh ấy xứng đáng được biết những cảm xúc của em trước khi anh ấy đưa ra những quyết định quan trọng về tương lai của mình.”

Hannah biết rằng Annabelle đã đúng. Nhưng sự thực không chính xác đúng như vậy. Nó khiến nàng cảm thấy trống rỗng và nhỏ bé. Nàng vẽ mũi chân trên một miếng vải in trái tim hoa trên thảm. “Tôi hy vọng mình có thể dũng cảm như thế,” nàng nói, với bản thân nhiều hơn là với những người khác.

“Tình yêu đáng để mạo hiểm,” Daisy nói.

“Nếu em không nói với Rafe,” Lillian thêm vào, “em sẽ hối tiếc mãi mãi. Bởi vì em sẽ không bao giờ biết được điều gì có thể xảy ra.”

“Hãy nói với anh ấy,” Evie nói điềm tĩnh.

Hannah hít vào một hơi run rẩy, nhìn cả bốn người bọn họ. Họ là một nhóm kỳ lạ, tất cả đều rực rỡ và xinh đẹp, nhưng...khác biệt. Và nàng có cảm giác rằng những người phụ nữ này khuyến khích tính kỳ cục của nhau, và thích thú với sự khác biệt của họ. Bất kỳ điều gì cũng có thể thổ lộ và làm giữa họ, và bất kể đó là gì, họ cũng sẽ chấp nhận và tha thứ. Đôi khi, trong một vài tình bạn hiếm có và tuyệt vời, gắn kết giữa tình chị em còn mạnh hơn cả máu mủ.

Thật tuyệt khi được ở quanh họ. Nàng cảm thấy được an ủi trong sự hiện diện của họ, đặc biệt khi nàng nhìn vào đôi mắt đen quen thuộc của chị em nhà Bowman.

“Được thôi,” nàng bảo họ, dạ dày nàng trĩu xuống. “Tôi sẽ bảo với anh ấy. Ngày mai.”

“Đêm mai là vũ hội giáng sinh,” Annabelle nói. “Em có một bộ váy dễ thương để mặc chưa?”

“Rồi,” Hannah đáp lời. “Một bộ váy màu trắng. Nó rất đơn giản, nhưng là bộ em thích nhất.”

“Chị có một cái vòng cổ ngọc trai mà em có thể mượn,” Annabelle đề nghị.

“Mình có một đôi găng satanh trắng cho cậu,” Daisy thốt lên.

Lillian toe toét. “Hannah, chúng ta sẽ tôn thờ em một cách phung phí còn hơn cả cây thông giáng sinh nữa.”

Cô hầu mang trà vào, và Lillian bảo cô mang thêm vài tách nữa. “Ai muốn trà với brandy nào?” Lillian hỏi.

“Em muốn,” Daisy nói.

“Mình sẽ lấy cốc không có brandy,” Evie lẩm bẩm.

“Mình sẽ lấy cốc không trà,” Annabelle nói.

Di chuyển đến chỗ trống bên cạnh Hannah, Daisy đưa cho nàng một cái khăn tay sạch, và vòng tay qua vai nàng. “Cậu biết đấy, bạn thân mến,” Daisy nói, “Cậu là đóa hoa bên lề được trao tặng danh dự đầu tiên của bọn mình. Và chúng mình đã mang rất nhiều may mắn tốt lành mình cho nhau. Mình không nghi ngờ gì nó sẽ mở ra đối với cậu nữa.”

Hơi chuẩn choáng sau một ly rượu brandy nguyên chất, Lillian nói tạm biệt với các đóa hoa bên lề, bao gồm cả thành viên mới nhất của họ. Họ đều rời khỏi phòng khách Marsden để về phòng mình. Chậm rãi đi về hướng phòng chủ nhân, Lillian cân nhắc tình huống của anh trai cô với một cái cau mày lo lắng.

Lillian là một phụ nữ ruột để ngoài da, nói thẳng, thích được giải quyết rắc rối bằng cách mang nó ra ngoài và trực tiếp giải quyết với nó. Nhưng cô cũng hiểu rằng vấn đề này phải được

giải quyết bí mật và tế nhị. Có nghĩa là nàng nên tránh xa khỏi nó. Tuy vậy nàng vẫn khao khát Rafe tìm được hạnh phúc mà anh xứng đáng. Còn nhiều hơn, nàng khao khát được lấp cái móng cứng đầu của cha và ra lệnh cho ông ngừng ngay việc điều khiển cuộc sống của những người quanh mình.

Nàng quyết định nói chuyện với Westcliff, người luôn có thể tin tưởng để tìm sự an ủi và lý trí. Nàng khó có thể đợi để nghe ý kiến của anh về vấn đề của Rafe và Hannah và Lady Natalie. Đoán rằng anh vẫn đang ở dưới gác với các vị khách, nàng hướng về cầu thang lớn.

Khi nàng đi đến đỉnh cầu thang lớn và chuẩn bị đi xuống, nàng thấy chồng mình đang đứng ở sảnh bên dưới, nói chuyện với ai đó.

Lady Kittridge...lại nữa.

“Marcus,” nàng thì thầm, cảm thấy một cơn đau nhói ghen tỵ. Nhanh chóng theo sau bởi cơn tức giận.

Chúa ơi, điều này không thể chịu đựng được. Nàng sẽ không để mất sự yêu mến của chồng nàng cho bất kỳ ai khác đâu. Không mà không chiến đấu. Tay nàng siết chặt lại thành nắm đấm. Mặc dù mọi bản năng của nàng đều gào lên để lao xuống dưới gác và nhảy vào giữa chồng nàng và người phụ nữ tóc vàng kia, nàng xoay xở để kìm mình. Nàng là một nữ bá tước. Nàng sẽ hành động có phẩm cách, và đương đầu với Marcus trong phòng riêng.

Đầu tiên nàng đi đến phòng trẻ con để chúc Merritt bé nhỏ ngủ ngon, cô bé đang rúc sít vào một cái gối bọc ren, với một cô bảo mẫu đang trông chừng. Hình ảnh đứa con gái quý giá làm Lillian dịu xuống đôi chút. Nàng vuốt nhẹ tay trên mái tóc đen của cô bé, say sưa với hình ảnh của cô bé. *Mình là mẹ của đứa trẻ này*, nàng nghĩ một cách mãnh liệt, ước gì nàng có thể phóng những lời ấy như mũi tên vào Lady Kittridge quyến rũ. *Tôi là vợ chàng. Và chàng vẫn chưa hết yêu tôi đâu!*

Nàng đi đến phòng chủ nhật, tắm rửa và thay sang một chiếc váy ngủ và áo ngủ nhung, và chải mái tóc dài đen nhánh của nàng ra sau.

Tim nàng bắt đầu đập điên cuồng khi Marcus bước vào phòng. Anh dừng lại trước hình ảnh của nàng, những lọn tóc dài chảy xuống lưng nàng, và anh mỉm cười. Ở đây trong chốn riêng tư, vẻ quý tộc của anh nhạt đi ngay lập tức, và vị bá tước tràn đầy quyền lực trở thành một người đàn ông ấm áp, đáng yêu, rất con người.

Anh cởi áo khoác và thả nó xuống một cái ghế. Cà vạt của anh đi theo, và rồi anh đi đến đứng bên nàg.

Lillian nhắm mắt lại khi tay anh đi đến đầu nàg, các ngón tay nhẹ nhàng luồn qua mái tóc buông lỏng, và các đầu ngón tay xoa nhẹ thái dương nàg. Nàg nhận thức rõ ràng về anh, sức mạnh cuộn cuộn của cơ thể anh, và mùi hương bên ngoài khô ran, ngọt ngào của anh, như những bó cỏ mới cắt. Anh đã làm nàg say đắm, người đàn ông phức tạp với những nhu cầu phức tạp này. Được nuôi lớn với sự chỉ trích vô số từ cha mẹ, không ngạc nhiên khi nàg thường xuyên nghi ngờ mình là đủ cho Marcus.

“Em mệt à?” anh hỏi bằng giọng trầm thì trầm khàn êm ái, thật đặc biệt và dễ chịu.

“Chỉ một chút thôi.” Nàg thở dài khi tay anh trượt đến vai nàg, xoa dịu sự căng thẳng ra khỏi chúng.

“Em có thể nằm xuống và để mặc anh với em,” anh gợi ý, đôi mắt đen của anh rực sáng.

“Vâng, nhưng....có vài thứ em phải nói với anh trước.” Chết tiệt, giọng nói của nàg khẽ run rẩy, bất chấp nỗ lực để ra vẻ bình tĩnh và đoan trang.

Nét mặt của Marcus thay đổi khi anh nghe thấy vẻ buồn bã trong giọng nàg. Anh kéo nàg dậy đối mặt với anh, và anh nhìn xuống nàg với vẻ quan tâm ngay tức thì. “Là gì vậy, tình yêu của anh?”

Lillian hít một hơi thật sâu. Một hơi nữa. Con sợ hãi và nổi tức giận và lo lắng của nàg quá lớn, thật khó để ép từ ngữ tuôn ra. “Em..em không nên xía vào những theo đuổi của anh ngoài hôn nhân. Em biết thế. Em hiểu tầng lớp của anh thì thế nào... ý em là, các anh đã làm thế hàng thế kỷ rồi, và em cho rằng mình đòi hỏi quá đáng khi mong chờ anh – rằng em – sẽ là đủ. Tất cả những gì em đề nghị là anh hãy bí mật. Bởi vì thật không dễ để nhìn anh với cô ấy – cái cách anh mỉm cười, và -” Nàg dừng lại và lấy tay che mặt, xấu hổ khi cảm thấy nước mắt trào lên mắt nàg. Chết tiệt.

“Tầng lớp của anh?” Marcus có vẻ bối rối. “Anh đã làm gì hàng thế kỷ cơ? Lillian, em đang nói về cái quái gì vậy?”

Giọng nói thiếu não của nàng lọt ra từ sau đôi bàn tay. “Lady Kittridge.”

Một khoảng im lặng ngắn ngủi, choáng váng.

“Em điên rồi ư? Lillian, nhìn anh này. Lillian -”

“Em không thể nhìn anh được,” nàng lầm bầm.

Anh lắc nhẹ nàng. “Lillian...có phải anh nên hiểu rằng em nghĩ anh có mối quan tâm riêng tư với cô ấy không?”

Cảnh báo về cơn thịnh nộ thực sự trong câu hỏi của anh khiến Lillian cảm thấy hơi khá lên một ít. Không một người chồng tội lỗi nào có thể bày đặt cơn tức giận lúng túng đó. Mặt khác, chọc tức Marcus không bao giờ là một í hay cả. Anh thường rất khó tức giận, nhưng một khi nó đã bắt đầu, núi cũng rung chuyển, đại dương cũng tách ra, và tất cả mọi sinh vật có bản năng tự bảo vệ đều chạy đi tìm chỗ trốn.

“Em đã thấy anh nói chuyện với cô ấy,” Lillian nói, bỏ tay xuống, “và mỉm cười với cô ấy, và anh vẫn thư từ với cô ấy. Và -” Nàng trao cho anh một cái nhìn căm phẫn đau khổ. “Anh đã đổi cách thắt cà vạt!”

“Người hầu của ta gợi ý điều đó,” chàng nói, trông choáng váng.

“Và mảnh khõe mới đêm hôm nọ...điều mới mẽ mà anh làm trên giường...”

“Em không thích nó à? Chết tiệt, Lillian, tất cả những gì em phải làm là bảo ta-”

“Em có thích nó,” nàng nói, đỏ ửng. “Nhưng đó là một trong những dấu hiệu, anh biết đấy.”

“Dấu hiệu của cái gì?”

“Rằng anh đã chán em,” nàng nói, giọng nàng vỡ vụn. “Rằng anh muốn một ai khác.”

Marcus trừng mắt nhìn nàng và thốt ra một loạt câu chửi thề làm sững sốt cả Lillian, người cũng có một tri thức khá tốt về ngôn ngữ chợ búa. Nắm lấy tay nàng, anh kéo nàng đi cùng ra khỏi phòng. “Đi với anh.”

“Bây giờ ư? Như thế này? Marcus, em không ăn mặc -”

“Anh cóc thềm quan tâm!”

Cuối cùng mình cũng làm anh ấy phát điên rồi, Lillian nghĩ hoảng hốt, khi anh giật mạnh và kéo nàng đi cùng, xuống cầu thang và qua đại sảnh vượt qua vài người hầu ngơ ngác. Ra ngoài trời tháng mười hai buốt giá. Anh định làm gì? Ném nàng xuống dốc ư? “Marcus?” nàng hỏi lo lắng, nhanh lên để đi kịp những sải chân dài kiên quyết của anh.

Anh không hề trả lời, chỉ đưa nàng qua sân đến chuồng ngựa, với những sân nhỏ trung tâm và vòi nước cho lũ ngựa, vào khoảng trống trung tâm ấm áp với hàng dãy những chuồng ngựa được trang bị đẹp đẽ. Lũ ngựa trừng mắt nhìn họ với vẻ thích thú hồ hững khi Marcus kéo Lillian đến cuối dãy đầu tiên. Có một cái chuồng với chiếc nơ đỏ vui vẻ thật to buộc trên cao.

Trong chuồng chưa một con ngựa cái Arap đẹp sững sốt cao khoảng mười bốn phân, với cái đầu và cổ thon thả, sinh động, đôi mắt to rực rỡ, và có vẻ như một hình thể hoàn hảo.

Lillian chớp mắt ngạc nhiên. “Một con ngựa Arap trắng?” nàng hỏi yếu ớt, chưa từng thấy một sinh vật như vậy trước đây. “Nó trông như thứ gì đó bước ra khỏi một câu chuyện cổ tích.”

“Về mặt kỹ thuật nó được đăng ký là màu xám,” Marcus nói. “Nhưng màu quá sáng, trông như thể bạc trắng vậy. Tên nó là Misty Moonlight.” (Ánh trăng huyền ảo) Anh liếc nhìn nàng mỉa mai. “Nó là quà Giáng sinh của em. Em đã hỏi chúng ta có thể cùng nhau nâng cao kỹ năng cưỡi ngựa của em không – nhớ chứ?”

“Oh.” Lillian đột ngột nín thở.

“Anh đã mất đến sáu tháng chết tiệt để lập ra thỏa thuận này,” Marcus tiếp tục cộc lốc. “Lady Kittridge là người gây giống ngựa giỏi nhất Anh quốc, và rất kỹ tính đối với những người mà cô ấy bán cho lũ ngựa Arap của mình. Và vì cô ngựa này đã được hứa cho người khác, ta đã phải đút lót và đe dọa người mua đó, và trả cả một gia tài chết tiệt cho Lady Kittidge.”

“Và đó là lý do anh đã thường xuyên trò chuyện cùng Lady Kittridge ư?”

“*Phải.*” Anh cau mày với nàng.

“Oh, Marcus!” Lillian tràn ngập nhẹ nhõm và hạnh phúc.

“Và đáp lại những khó khăn của ta,” anh gầm lên, “ta bị buộc tội không chung thủy! Ta yêu nàng nhiều hơn cả mạng sống. Từ khi ta gặp nàng, ta chưa bao giờ nghĩ đến một phụ nữ nào khác. Và sao mà nàng nghĩ được là ta có thể khao khát một ai khác khi mỗi buổi tối chúng ta bên nhau đều vượt quá mức tưởng tượng của ta!” *(điên lên rồi, là lá la, xung ta rồi)*

Nhận ra rằng anh đã bị sỉ nhục ghê gớm và cơn tức giận của anh đang tăng lên từng giây, Lillian trao cho anh một nụ cười xoa dịu. “Em không bao giờ nghi rằng anh sẽ thực sự phản bội em kiểu đó. Em chỉ sợ rằng anh thấy cô ấy lôi cuốn. Và em -”

“Thứ duy nhất ta thấy lôi cuốn là ý tưởng mang nàng vào phòng chứa đồ cưới ngựa và đánh đòn nàng bằng roi da. Nhiều lần. Thật mạnh.”

Lillian lùi lại khi chồng nàng tiến đến gần với vẻ đe dọa. Nàng đang lấp đầy giữa nhẹ nhõm choáng váng và báo động. “Marcus, mọi thứ đều ổn rồi. Em tin anh. Giờ em không hề lo lắng nữa.”

“Nàng nên lo lắng đấy,” anh nói với vẻ êm dịu lạnh giá. “Bởi vì rõ ràng là trừ phi có những hậu quả cho việc thiếu sự tin tưởng ta -”

“*Hậu quả ư?*” nàng rít lên.

“- vấn đề này có thể nảy sinh lần nữa trong tương lai. Nên ta sắp xóa bỏ tất cả những nghi ngờ rằng ta muốn gì, và từ ai.”

Nhìn anh chăm chăm với đôi mắt mở to, Lillian tự hỏi anh có định đánh nàng không, hay cưỡng bức nàng, hay cả hai. Nàng tính toán cơ hội thoát thân của mình. Không tốt. Marcus, với thể chất mạnh mẽ mà lạnh lẽo, cực kỳ sung sức và hoàn hảo. Anh nhanh như chớp và có thể gần như vượt qua cả một chú thỏ rừng. Quan sát nàng một cách kiên quyết, anh bỏ áo gi lê ra và ném nó xuống sàn nhà đầy cỏ. Nhặt một tấm mền phủ từ khay đựng, anh trải rộng nó ra trên

một đồng cỏ.

“Đến đây,” anh nói điềm tĩnh, nét mặt không thể lay chuyển được.

Mắt nàng mở to. Những tiếng khúc khích cuồng dại, nửa khích động dâng lên trong họng nàng. Nàng cố bảo vệ lập trường của mình. “Marcus, có những thứ không nên làm trước mặt trẻ con hoặc lũ ngựa.”

“Không có đứa trẻ nào ở đây. Và ngựa của ta không ngồi lê đôi mách.”

Lillian cố lách qua anh. Marcus tóm được nàng một cách dễ dàng, ném nàng xuống đồng cỏ được phủ mền. Rồi khi nàng thét lên phản kháng, anh xé toạc chiếc váy ngủ khỏi người nàng. Miệng anh nghiền lấy miệng nàng, tay anh trượt lên người nàng với đòi hỏi xác xược. Một tiếng rên tắc lại trong họng nàng khi anh cúi xuống ngực nàng, kẹp lấy núm vú một cách dịu dàng bằng răng, rồi vuốt dịu sự nhức nhối bằng lưỡi mình. Anh làm tất cả những gì anh biết là sẽ khuấy động nàng, kỹ năng làm tình của anh dịu dàng nhưng tàn nhẫn, cho đến khi nàng thốt ra những lời quy hàng. Cởi quần với vài cái gạt khéo léo, anh đâm sâu vào nàng với sức mạnh nguyên thủy.

Lillian run rẩy trong cơn cực khoái và tóm lấy bờ lưng cơ bắp đang cong lên của anh. Anh hôn nàng, miệng anh thô lỗ và tham lam, cơ thể anh di chuyển trong một nhịp điệu mạnh mẽ. “Marcus,” Lillian thở dốc, “em sẽ không bao giờ nghi ngờ anh nữa...oh, Chúa ơi....”

Anh khẽ mỉm cười bên tóc nàng và kéo hông nàng lên cao hơn áp vào mình. “Thấy rằng nàng sẽ không đâu,” anh lẩm bẩm. Và trong suốt cả đêm dài, anh làm những gì mình muốn với nàng.

Chapter 14

Hannah cố gắng trong vô vọng để tìm cơ hội để nói chuyện với Rafe vào ngày hôm sau. Không thể tìm thấy anh. Cũng như Natalie và nhà Blandfords, cũng như Bowmans. Nàng có một linh cảm không lành rằng có chuyện gì đó đang diễn ra.

Stony Cross Manor đang rộn ràng với các hoạt động, những vị khách ca hát, ăn uống, trong khi trẻ em được đưa vào một trong những căn phòng sinh hoạt có rất nhiều đồ chơi.

Vào gần cuối ngày, cuối cùng Hannah đã thoáng thấy bóng của Rafe khi nàng đi ngang qua phòng đọc riêng tư của Lord Westcliff. Cánh cửa được để mở, và nàng thấy anh ở bên trong trò chuyện với Westcliff và Mr. Swift. Khi nàng ngập ngừng đứng lại, Rafe nhìn thẳng vào nàng. Ngay lập tức anh bật ra khỏi chiếc bàn mà anh đang tựa vào, nói nhỏ với hai người còn lại, “Chờ một chút.”

Anh bước ra hành lang, vẻ mặt nghiêm túc không thích hợp. Nhưng một nụ cười cong trên khóe miệng anh khi anh nhìn xuống nàng. “Hannah.” Âm thanh êm ái gây ra sự rung động lan dọc khắp lưng nàng.

“Anh... Ngài đã bảo ngài muốn, nói chuyện với tôi,” nàng cố gắng nói.

“Đúng rồi, anh đã. Anh có việc muốn nói. Thứ lỗi cho anh – anh đã bận rộn với vài công việc.” Anh vươn tay ra để chạm vào nàng như thể anh không kèm chế được, khẽ nắm lấy tay áo vải của nàng. “Chúng ta sẽ cần thời gian và không gian riêng tư để nói những việc mà ta muốn bàn luận – cả hai điều kiện này có vẻ là hôm nay không được rồi.”

“Có thể tối nay?” nàng ngập ngừng đề nghị.

“Đồng ý. Anh sẽ tìm em.” Thả vạt áo của nàng ra, anh khẽ cúi chào nàng một cách lịch thiệp. “Tối nay gặp lại nhé.”

KHI HANNAH LÊN LẦU ĐỂ GIÚP NATALIE MẶC VÀO CHIẾC ÁO DẠ HỘI, rồi sau đó chuẩn bị cho mình, nàng hết sức bối rối khi phát hiện Natalie đã chuẩn bị hoàn chỉnh.

Em họ của nàng trông thật tuyệt diệu trong chiếc áo đầm bằng sa tanh xanh nhạt được trang trí những cụm hoa làm từ vải tyn màu xanh hòa hợp, mái tóc với những lọn xoắn vàng được búi lên cao. “Hannah!” Natalia la lên, rời khỏi phòng với sự hộ tống của Lady Blandford. “Em có chuyện nói với chị— chuyện rất quan trọng—”

“Con có thể nói cho chị ấy sau,” Lady Blandford cắt ngang, trông cũng bối rối như con gái mình.

“Lord Blandford và Lord Westcliff ở tầng dưới, Natali. Để họ chờ không tốt đâu.”

“Vâng, dĩ nhiên rồi.” Đôi mắt xanh của Natalie lấp lánh hào hứng. “Chút nữa chúng ta sẽ nói chuyện nhé, Hannah.”

Ngạc nhiên, Hannah quan sát họ vội vã đi dọc hành lang. Chuyện gì đó chắc chắn đang diễn ra, nàng nghĩ, và sự lo lắng ập đến làm nàng đổ mồ hôi lạnh bên dưới lớp quần áo.

Một cô hầu gái đang chờ nàng trong phòng ngủ. “Miss Appleton. Lady Westcliff gửi em đến để giúp cô chuẩn bị cho đêm dạ vũ.”

“Ồ, vầy sao? Bà ấy thật tốt. Bình thường tôi không cần giúp đỡ, nhưng—”

“Em chải tóc rất giỏi,” cô gái khẳng định. “Và Lady Westcliff bảo em dùng những chiếc kẹp tóc bằng ngọc trai của mình cho cô. Giờ thì, cô có thể ngồi xuống bàn trang điểm không, thưa cô...”

Cảm động trước sự rộng rãi của Lillian khi gửi cô hầu gái đến, Hannah làm theo. Cần một thời gian thật lâu để uốn cong mái tóc nàng bằng những chiếc kẹp nóng, và sắp xếp chúng thành từng lọn búi lên cao, với những hạt ngọc trai trắng bóng rải rác giữa những món tóc đen óng ả của nàng. Cô gái giúp nàng mặc vào chiếc áo dạ hội trắng, trao cho nàng đôi vớ lụa thêu bạc của Evie. Sau khi cài chiếc vòng cổ ngọc trai từ Annabelle Hunt quanh cổ Hannah, cô ta giúp Hannah mang vào đôi găng tay trắng dài bằng satin của Daisy Swift. *Những cánh-hoa-dán-tường*, Hannah nghĩ với một nụ cười biết ơn, là những bà tiên đỡ đầu cho nàng.

Họ kết thúc với một ít ột phấn quét trên sống mũi và trán, và một ít son môi màu cánh hoa hồng trên môi nàng.

Hannah hơi giật mình trước hình dáng phản chiếu thanh lịch của nàng, đôi mắt nàng to tròn xà xanh biếc, kiểu tóc được trau chuốt kỹ lưỡng tương phản đầy ấn tượng với chiếc áo dạ hội trắng giản dị.

“Cô đẹp quá, thưa cô,” cô gái thốt lên. “Tốt hơn hết là cô mau xuống dưới lầu... vũ hội sẽ sớm được bắt đầu.”

HANNAH QUÁ CĂNG THẲNG ĐỂ KHÔNG BỊ LÔI CUỐN BỞI SỰ HẤP DẪN của buổi tiệc buffet đầy thức ăn ngon được bày trên những chiếc bàn dài. Các món ăn nhẹ sẽ được những vị khách thưởng thức trong buổi khiêu vũ, và muộn hơn nữa thì món ăn khuya trịnh trọng được phục vụ. Ngay khi xuất hiện trong phòng khiêu vũ, Lilian và Daisy đến cạnh nàng, kêu ầm ĩ trước vẻ ngoài của Hannah.

“Hai cô thật là những người tốt bụng,” Hannah nghiêm túc. “Cho tôi mượn những viên ngọc trai và găng tay, còn hơn cả hào phóng—”

“Chúng em có những lý do đằng sau đấy” Daisy đáp.

Hannah nhìn cô đầy bối rối.

“Những lý do riêng tư kín đáo tốt đẹp,” Lillian cười toe toét. “Chúng mình muốn bạn thành chị em của chúng mình.”

“Chị đã nói chuyện với Rafe chưa?” Daisy thì thầm vui vẻ.

Hannah lắc đầu. “Tôi hầu như không thấy ngài ấy trong nguyên ngày hôm nay. Giống như là ngài ấy bị mất tích một lúc ấy, rồi sau đó ngài ấy đang nói chuyện với nhiều người khác.”

“Có chuyện gì đó đang diễn ra,” Lillian nói. “Westcliff cũng bận rộn cả ngày nay. Còn ba mẹ mình thì không thấy đâu cả.”

“Nhà Blandfords cũng vậy,” Hannah nhận xét một cách lo lắng. “Những chuyện này là sao nhỉ?”

“Mình không biết.” Lillian mỉm cười an ủi. “Nhưng mình chắc là mọi chuyện sẽ tốt thôi.” Cô trượt tay mình qua tay Hannah. “Đến nhìn Cây Giáng Sinh nào.”

Với những cây nến được thắp sáng, Cây Giáng Sinh thật sự là một cảnh tượng rực rỡ và lộng lẫy, hàng trăm ngọn lửa sinh động giữa các cành cây, trông như ngọn đèn cổ tích. Cả căn phòng khiêu vũ được trang hoàng với cây xanh cùng những vật dụng mạ vàng và nhung đỏ. Hannah chưa bao giờ tham dự với một sự kiện đáng kinh ngạc như thế này. Nàng kinh ngạc đưa mắt nhìn khắp phòng, quan sát các cặp đôi lướt trên sàn nhảy trong khi dàn nhạc đang chơi nhạc Giáng Sinh trong vũ điệu vanxơ. Những ngọn đèn chùm tỏa ánh sáng lấp lánh xuống toàn cảnh. Nhìn qua hàng cửa sổ gần đó, nàng thấy những ngọn đuốc rực rỡ được đặt trong vườn, làm rực sáng cả một góc trời sụp tối thẫm màu.

Và sau đó nàng thấy Rafe ở bên kia phòng khiêu vũ. Như những người đàn ông ở đây, anh mặc dạ phục truyền thống buổi tối phôi hợp giữa màu trắng và đen. Vẻ ngoài của anh, thật quá đẹp trai và lôi cuốn, làm đầu nàng mụ mẫm đi vì thêm khát.

Ánh mắt hai người gặp nhau từ xa, và anh chăm chú quan sát nàng, không bỏ sót chi tiết nào về hình dáng của nàng. Miệng anh cong lên trong một nụ cười chậm rãi và ung dung, làm hai chân nàng bủn rủn.

“Đây, thưa cô.” Người phục vụ bê đến một khay champagne. Những ly rượ vang lấp lánh được đưa đến cho tất cả mọi người. Dàn nhạc đã kết thúc bản nhạc và dừng lại, và có tiếng leng keng giống như bạc chạm vào thủy tinh.

“Chuyện gì thế?” Lillian hỏi, đôi lông mày nhướng lên khi cô và Daisy lấy hai ly champagne.

“Hình như có ai đó đang chuẩn bị nâng cốc chúc mừng.” Daisy nhận xét.

Nhìn thấy Lord Blanford đứng cùng Natalie ở bên kia căn phòng, Hannah nắm chặt lấy chân thủy tinh của ly champagne. Mọi tế bào thần kinh căng lên với linh tính.

Không... không thể nào.

“Các bạn của tôi,” Blanford lập lại vài lần, lôi kéo sự chú ý của đám đông. Các vị khách im lặng và nhìn ông chờ đợi. “ Như mọi người đã biết, Lady Blandford và tôi chỉ được chúc lành với một đứa con gái, Natalie thương yêu. Và bây giờ đã đến lúc trao con bé vào vòng tay gìn giữ của một người đàn ông sẽ đem đến co con gái tôi hạnh phúc và an bình, khi hai người kết hợp cùng nhau—”

“Ôi, không,” Hannah nghe Lillian thì thầm.

Sự lạnh giá tập trung trong lòng cho đến khi nàng cảm thấy như gai nhọn đâm xuyên qua trái tim mình. Lord Blandford tiếp tục phát biểu, nhưng nàng không thể để những từ ngữ đó thấm vào tai mình. Cổ nàng cố nén một tiếng khóc đau đớn.

Đã quá muộn. Nàng đã chờ đợi quá lâu.

Hai tay nàng bắt đầu run rẩy không thể giữ vững ly rượu. Nàng dò dẫm đẩy ly rượu vào Daisy. “Xin giữ cái này,” nàng nghẹn ngào. “Tôi không thể... tôi phải...” Nàng hoảng loạn và thống khổ, ào chạy ra lối thoát gần đó, một trong những cánh cửa kiểu Pháp dẫn ra ngoài vườn.

“Vào lễ hội đáng chúc mừng nhất này,” Blandford tiếp tục, “Tôi hết sức vinh hạnh và vui mừng công bố việc đính ước này. Chúng ta hãy nâng cốc để chúc mừng con gái tôi và người đàn ông mà con bé sẽ kết hôn...”

Hannah lách ra khỏi cửa và đóng lại, tuyệt vọng hít vào một hơi đầy không khí lạnh lẽo của mùa đông. Từ bên trong vang lên tiếng chúc mừng của mọi người.

Việc tuyên bố chúc mừng đã được thực hiện.

Rafe và Natalie đã có hôn ước.

Nàng gần như khụy xuống dưới sức nặng của nỗi đau đớn. Những suy nghĩ dữ dội xuyên qua đầu nàng. Nàng không thể đối mặt với chuyện này, một chút cũng không. Nàng sẽ phải rời đi trong tối nay và đến nơi khác... về với cha và em gái... nàng không bao giờ có thể nhìn Natalie và Rafe hoặc nhà Blandford nữa. Nàng căm ghét rafe vì khiến nàng yêu anh. Nàng hận bản thân mình. Nàng muốn chết.

Hannah, đừng có ngu ngốc, nàng tuyệt vọng. Cô không phải là người phụ nữ có trái tim tan nát đầu tiên, cũng không phải là cuối cùng. Cô sẽ vượt qua chuyện này mà.

Nhưng càng chống chọi để lấy lại bình tĩnh, sự tự chủ càng lảng tránh nàng. Nàng phải tìm một nơi nàng có thể tan nát. Nàng lao ra khỏi khu vườn, đi dọc theo một trong những lối mòn thấp có thấp những ngọn đuốc. Tiến đến bể nước phun hình nàng tiên cá, nàng ngồi lên chiếc ghế bằng đá cứng và lạnh giá. Lấy tay che phủ mặt mình, những giọt nước mắt nóng bỏng làm ướt đầm đôi găng tay sa tanh. Từng tiếng thổn thức xé nát ngực nàng như lưỡi dao sắc bén.

Rồi giữa những tiếng khóc tổn thương đầy tuyệt vọng, nàng nghe có ai đó gọi tên mình.

Bị người khác bắt gặp vào lúc này là sự sỉ nhục tốt cùng, Hannah lắc đầu và cuộn tròn lại trong tuyệt vọng, cố gắng thốt lên một cách vô vọng, “ Xin hãy tránh ra—”

Nhưng người đàn ông ngồi xuống bên cạnh, và nàng được kéo ngã vào vòng tay ấm áp và mạnh mẽ. Đầu nàng áp vào bờ ngực rắn chắc của anh. “Hannah, em yêu... không. Không, đừng khóc.”

Đó là chất giọng trầm lắng của Rafe, hương vị quen thuộc của anh. Hannah cố gắng đẩy anh ra, nhưng Rafe ghì chặt lấy nàng, mái tóc đen của anh cúi xuống nàng. Thì thầm những lời âu yếm, anh vuốt tóc nàng và đặt những nụ hôn lên vàng trán. Đôi môi anh lướt qua hàng lông mi ẩm ướt của nàng. “Đến đây. Không cần phải như thế, em yêu dấu. Nín nào, mọi chuyện sẽ ổn mà. Nhìn vào anh, Hannah.”

Nỗi vui sướng tinh tế khi được nằm trong vòng tay của anh, đón nhận sự an ủi càng làm nàng thấy tồi tệ hơn. “ Ngài nên ở trong kia,” nàng nói và thốn thức khóc. “ Với Natalie.”

Bàn tay anh vuốt ve xoa tròn trên lưng nàng. “Hannah. Tình yêu ngọt ngào. Hãy bình tĩnh lại để chúng ta có thể nói chuyện nào.”

“Tôi không muốn nói—”

“Anh thì có. Và em phải lắng nghe anh. Hít một hơi thở sâu nào. Cô bé ngoan. Lần nữa.” Rafe buông nàng ra đủ lâu để cởi chiếc áo khoác rồi phủ nó lên cơ thể run rẩy của nàng. “ anh không nghĩ là Blandford sẽ công bố hôn ước chết tiệt nhanh như vậy,” anh nói, kéo nàng lại gần, “ không thì anh đã cố gắng đến với em trước.”

“Không sao cả,” nỗi tuyệt vọng của nàng đọng lại thành sự giận dữ ảm đạm. “Không có gì cả. Đừng bao giờ cố—”

Rafe đặt tay lên môi nàng và nhìn xuống. Được chiếu sáng bởi ánh đuốc, gương mặt anh ẩn một nửa trong bóng tối, mắt anh đen và lấp lánh. Giọng nói của anh êm ái và ấm áp, dịu dàng khiển trách nàng. “ Nếu em ở trong phòng khiêu vũ thêm chừng ba mươi giây nữa, tình yêu nóng nảy của anh, em sẽ nghe Blandford công bố hôn ước của Natalie với Lord Travers.”

Hannah cứng người lại. Nàng thậm chí không thể thở được.

“ Ngoại trừ thời gian đi ra ngoài, anh đã nói chuyện với tất cả mọi người trong cái ngày khốn kiếp này. Với cha mẹ anh, nhà Blandfords, Westcliff... và quan trọng nhất là Natalie.” Anh lấy tay khỏi môi nàng và lục tìm trong túi áo. Lấy ra chiếc khăn anh, anh dịu dàng lau đôi gò má ửng đỏ của nàng. “ Anh nói với cô ấy,” anh tiếp tục, “ dù cho anh có nhận thấy cô đáng yêu và quyến rũ, anh cũng không thể cưới cô ấy. Bởi vì anh sẽ không thể quan tâm đến cô theo cách cô đáng được. Bởi vì anh đã yêu, sâu đậm và mãi mãi, với một người khác.” Anh mỉm cười nhìn vào đôi mắt đờ đẫn của Hannah. “ Anh tin là cô ấy đi thẳng đến Travers sau đó, để an ủi và khuyên bảo cô ta, chắc hẳn anh ta đã thổ lộ tình cảm với mình với Natalie. Anh hy vọng rằng cô ấy không lao vào việc đính ước hấp tấp này chỉ để giữ thể diện. Nhưng đó không phải là mối quan tâm của anh.”

Nâng niu gương mặt Hannah, Rafe chờ đợi nàng nói gì đó. Nàng chỉ lắc đầu, quá choáng ngợp để thốt lên lời nào.

“ Ngày ở thư viện, khi anh gần như ân ái với em, sau đó anh đã nhận ra là anh muốn bị bắt gặp cùng em. Anh muốn hủy hoại em – bất cứ điều gì cho phép anh ở bên em. Và khi đó anh biết cho dù thế nào, anh cũng không thể kết hôn với Natalie. Bởi vì đời người là quá dài để sống bên cạnh người phụ nữ không phải của mình.”

Khuôn mặt và bờ vai anh nhòe đi khỏi ánh đuốc khi anh cúi xuống, miệng anh chiếm lấy nàng với một nụ hôn chậm rãi, xâm nhập. Anh dỗ dành đôi môi nàng hé ra, khám phá nàng với sự dịu dàng nồng nhiệt làm tim nàng đập từng nhịp đau đớn. Nàng hỗn hển khi cảm thấy tay anh trượt vào trong áo khoác, vuốt ve làn da mịn màng lộ ra ở nơi khoét sâu của chiếc áo dạ hội.

“ Hannah yêu thương,” anh thì thầm. “ Khi anh thấy em khóc lúc nãy, anh đã nghĩ ‘ Lạy Chúa, xin Người, hãy để điều đó là bởi vì nàng quan tâm đến con, một tên vô lại xấu xa như con. Xin hãy khiến cô ấy yêu con, dù chỉ một chút.”

“Em đang khóc,” nàng cố gắng nói với anh một cách run rẩy, “ bởi vì trái tim em tan nát trước ý nghĩ anh kết hôn với một người khác.” Quai hàm nàng run rẩy vì xúc động. “ Bởi vì em... em muốn anh là của riêng em.”

Niềm đam mê lóe lên trong mắt anh khiến tim nàng loạn nhịp. “ Thế thì anh có một số điều để hỏi em, tình yêu của anh. Nhưng trước tiên em phải hiểu... anh sẽ không thừa kế gia sản nhà Bowman. Nhưng điều đó không có nghĩa là anh không thể chu cấp cho em. Tự bản thân anh cũng là một người giàu có theo cách của riêng mình. Và anh có ý định sẽ làm cho khoản tài sản

bất chính của mình sinh lỗi và sự dụng chúng thật tốt. Cơ hội ở khắp nơi.”

Thật khó để suy nghĩ sáng suốt, Hannah phải tập trung chú ý như thể nàng đang cố gắng dịch thứ tiếng nước ngoài lạ lẫm. “Anh bị tước quyền thừa kế?” cuối cùng nàng thì thầm lo lắng.

Nhích người ra một tý, Rafe gạt đầu. Gương mặt anh điềm tĩnh và quyết tâm. “Thế là tốt nhất. Có lẽ một lúc nào đó trong tương lai, cha anh và anh có thể tìm cách để chấp nhận lẫn nhau. Nhưng cho đến lúc đó thì, ta sẽ không sống dựa vào mệnh lệnh của người khác.”

Tay nàng chạm vào một bên mặt anh, vuốt ve dịu dàng. “Em không muốn anh phải hy sinh như thế vì em.”

Hàng mi anh khẽ hạ xuống khi nàng chạm vào. “Đó không phải là hy sinh. Đó là sự cứu rỗi. Cha anh xem điều đó như là một sự nhu nhược, dĩ nhiên rồi. Nhưng anh đã nói với ông ta là chuyện đó chẳng làm cho anh bớt nam tính hơn khi yêu một người đến thế này. Nó càng làm anh mạnh mẽ hơn. Và em không cần phải thấy mình có nghĩa vụ, em biết đó. Anh không muốn em—”

“Rafe,” nàng ngập ngừng nói, “nghĩa vụ không có phần nào trong cảm xúc em dành cho anh.”

Vẻ mặt anh làm băn trong nàng tan chảy. Nâng một tay của nàng lên, anh thông thả tháo găng ra, kéo nhẹ nhàng ở đầu góc để làm chúng lỏng ra. Sau khi tháo bỏ lớp vải sa tanh trắng, anh hôn từng ngón tay và áp lòng bàn tay nàng vào bên má nhẵn nhụi, ấm áp của mình.

“Hannah, anh yêu em quá nhiều, hơn cả những gì anh có thể chịu đựng. Dù em có muốn anh hay không, anh là của em. Và anh hoàn toàn không biết được điều gì sẽ xảy ra cho mình nếu anh phải trải qua cả cuộc đời này mà không có em. Xin em hãy kết hôn với anh để anh có thể ngừng việc cố gắng để kiếm tìm hạnh phúc và cuối cùng đã tìm được. Anh biết chuyện này xảy ra quá nhanh, nhưng—”

“Có vài chuyện không thể đong đếm bởi thời gian,” Hannah mỉm cười rụt rè.

Rafe sửng người và nhìn nàng dò hỏi.

“Một trong những cô hầu gái tìm thấy lá thư tình bị đốt cháy một nửa trong lò sưởi phòng anh, và cô ta mang đến cho Natalie, em ấy cho em xem. Natalie cho là lá thư dành cho cô ấy.”

Thậm chí trong bóng tối, nàng thấy Rafe đỏ mặt. “Được thôi, đáng ghét,” giọng anh thật rầu rĩ. Mang nàng đến gần, anh ôm và thì thầm vào tai nàng. “Lá thư dành cho em. Từng từ trong đó là về em. Chắc hẳn em phải biết khi em đọc nó.”

“Em muốn nó viết về em,” Hannah then thừng. “Và—” khuôn mặt nàng bốc cháy— “những điều anh viết—em cũng muốn tất cả những điều đó.”

Anh bật cười êm ái và lùi lại nhìn nàng. “Vậy thì cho anh câu trả lời của em.” Anh đặt nụ hôn ngắn và say mê lên môi nàng. “Nói đi, hoặc là anh sẽ tiếp tục hôn mãi cho đến khi em đầu hàng.”

“Vâng,” nàng nín thở vì sung sướng. “Vâng, em sẽ kết hôn với anh. Bởi vì em cũng yêu anh, Rafe, em yêu—”

Anh chiếm lấy miệng nàng và hôn một cách đói khát, tay anh luồn vào tóc nàng và làm nó rối bời. Nhưng nàng không hề bận tâm. Miệng anh thật nóng bỏng, ngọt ngào, chi phối nàng với nhịp điệu vuốt ve nhẹ nhàng đầy khoái lạc, rồi sau đó cướp phá sâu và mạnh mẽ. Nàng hăng hái đáp lại, run rẩy trong vòng tay anh khi cơ thể nàng cố gắng thích nghi với khoái cảm phong phú này, quá nhiều, quá nhanh.

Rafe lê đôi môi hé mở của mình chậm rãi xuống cổ nàng, kích thích từng đầu dây thần kinh, để lại vết dài bốc cháy trong sự đánh thức của anh. Miệng anh xuống đến ngực nàng, và bên trong sự bao phủ của áo lót, nàng thấy đỉnh ngực mình cứng lại và nhạy cảm.

“Hannah,” anh thì thầm, trải những nụ hôn nồng cháy lên khắp da thịt nàng, “Anh chưa bao giờ thèm muốn một ai như thế này trước đây. Em quá xinh đẹp theo mọi cách... và mọi điều anh tìm thấy nơi em làm anh yêu em nhiều hơn...” Anh ngẩng đầu lên và lắc mạnh như thể nhắc nhở bản thân mình nơi anh đang ngồi. Một nụ cười chế giễu nở trên môi anh.

“Chúa tôi. Tốt hơn chúng ta hãy đính ước nhanh gọn nhé. Đây, đưa tay em cho anh— không, tay kia.” Anh tìm kiếm trong túi áo khoác và lấy ra một khoen tròn sáng chói. Đó là một chiếc nhẫn ngọc hồng lựu bằng bạc. “Đây là lý do anh đi vào làng hôm nay,” anh nói, trượt chiếc nhẫn

vào ngón áp út của nàng. “ Anh sẽ mua cho em chiếc nhẫn bằng kim cương tại London, nhưng chúng ta phải bắt đầu với cái gì đó.”

“ Thật hoàn hảo,” Hannah nhìn xuống chiếc nhẫn với đôi mắt sáng ngời. “ Ngọc hồng lựu tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu. Anh có biết chuyện này không?”

Anh lắc đầu, chăm chú nhìn nàng như thể nàng là một kì tích.

Choàng hai tay quanh cổ anh, Hannah vội vã hôn anh. Rafe chiếm hữu môi nàng với sự đòi hỏi đầy nhục cảm êm dịu. Nàng lướt tay mình lên những đường nét mạnh mẽ của cơ thể anh với sự khám phá bền lén nhưng nồng nhiệt, cho đến khi nàng thấy anh rùng mình.

Thở hổn hển, anh giữ nàng xa ra. “ Hannah... tình yêu ngọt ngào, anh... anh không thể chịu được nữa. Chúng ta phải ngừng lại thôi.

“Em không muốn dừng lại.”

“Anh biết, em yêu à. Nhưng anh phải hộ tống em vào trong trước khi mọi người để ý thấy chúng ta biến mất.”

Mọi thứ trong nàng chống lại ý nghĩ trở về căn phòng khiêu vũ to và đông người. Trò chuyện, khiêu vũ, buổi tối dài trang trọng... giống như là tra tấn, trong khi tất cả những gì nàng muốn nàng được ở bên anh. Mạnh dạn, Hannah vươn tay đùa nghịch với hàng cúc trên áo chên của anh. “ Đưa em đến nhà phụ xung quanh đi. Em chắc chắn ở đó không có ai, mọi người đều ở trang viên.”

Anh trao cho nàng cái nhìn mỉa mai. “ Nếu anh làm vậy, tình yêu ngọt ngào, em không thể nào bước ra khỏi đó mà vẫn còn là một cô gái trong trắng nguyên vẹn.”

“Em muốn được anh hủy hoại.”

“ Em muốn? Tại sao, em yêu?”

“ Bởi vì em muốn là của anh theo mọi cách.”

“Nàng đã là của ta,” anh thì thầm

“Không phải cách đó. Chưa mà. Và ngay cả nếu anh không hủy hoại em, em cũng vẫn sẽ nói với mọi người là anh đã làm. Cho nên anh có thể làm điều đó trong thực tế.”

Rafe bật cười trước lời đe dọa của nàng. “ Ở nước Mỹ, người ta sẽ nói là em đang cố gắng đóng dấu một hiệp ước.”

Anh dịu dàng nâng khuôn mặt nàng lên, và vuốt ve hai gò má. “Nhưng em không cần phải như thế, tình yêu ngọt ngào. Không có gì trên thế gian này có thể buộc anh không kết hôn với em. Em có thể tin anh mà.”

“ Em rất tin anh. Nhưng...”

Anh nhướn mày lên. “ Nhưng sao?”

Làn da dưới tay anh nóng bừng. “ Em muốn anh. Em muốn được gần anh. Giống như... giống như anh đã viết trong bức thư.”

Anh trao cho nàng một nụ cười chậm rãi khiến hơi nóng và ớn lạnh lan dọc khắp thắt lưng nàng. “Trong trường hợp đó... có lẽ ta sẽ hủy hoại nàng một ít vậy.”

ĐỖ HANNAH ĐỨNG DẬY TỪ GHẾ, Rafe đưa nàng đến nhà phụ. Anh đấu tranh với chính mình trong từng bước chân, biết rằng điều đúng đắn nhất nên làm là ngay lập tức đưa nàng trở về điền trang. Thế nhưng khao khát được một mình bên nàng, được ôm nàng nơi riêng tư, đơn giản là quá mạnh mẽ và hoàn toàn không thể kháng cự lại được.

Hai người bước vào trong, căn có vật dụng oai vệ và sậm màu, những bức tường ván ô và những tấm thảm lông lầy. Than đá bập bùng trong lò sưởi, tỏa thứ ánh sáng vàng cam khắp sàn nhà.

Rafe thấp sáng cây đèn bên cạnh và vặn nhỏ lại, rồi quay sang nhìn Hannah. Nàng đã bỏ áo khoác của anh ra và đang luồn tay ra sau lưng cởi bỏ chiếc áo dạ hội. Anh thấy nét mặt của nàng, thấy sự cố gắng để giữ vẻ bình thản không có gì như thể việc lên giường với một người

đàn ông là một việc hết sức bình thường đối với nàng. Anh bị lấp đầy bởi cảm giác buồn cười và dịu dàng, và ham muốn xấu xa đau đớn nhất mà anh từng nếm trải.

Anh bước đến bên nàng và vòng tay ôm lấy. “ Em không cần phải làm thế này, anh sẽ đợi em. Anh sẽ chờ đợi em mãi mãi.”

Hannah kéo tay mình ra khỏi áo và trượt xuống ra sau cổ. “ Em không thể nghĩ ra bất cứ điều gì nên làm.”

Anh cúi xuống hôn nàng mạnh mẽ, chỉ dừng lại để thì thầm . “Ồ, em yêu, anh cũng không thể.”

Anh chậm rãi cởi bỏ từng lớp lụa và vải lạnh, tháo móc áo lót, và cuộn tròn đôi vớ khỏi chân nàng. Khi mảnh che phủ cuối cùng biến mất, nàng nằm trải dài đỏ bừng trên giường trước mắt anh, ánh mắt anh lảng vảng khắp cơ thể mảnh mai của nàng, hơi thở anh run rẩy. Nàng quá xinh đẹp, quá ngây thơ và đầy tin tưởng. Anh chạm vào ngực nàng, xoa nắn vùng đồi mềm mại với những ngón tay khẽ run rẩy.

Nàng nhìn vào mắt anh. “ Anh căng thẳng ư?” Nàng hỏi đầy ngạc nhiên.

Rafe gạt đầu, lướt ngón cái lên một núm vú hồng và nhìn nó co lại. “ Trước đây anh chưa bao giờ làm chuyện này vì *tình yêu*.”

“ Điều đó có khác biệt sao?”

Nụ cười gượng cong lên trên môi khi anh nghĩ về điều ấy. “ Anh không chắc lắm. Nhưng mà có một cách để tìm ra.” Anh cởi quần áo mình ra và nằm cạnh nàng, ôm ấp nàng cẩn trọng trong vòng tay anh.

Bất chấp ham muốn dữ dội đang sục sôi trong cơ thể, anh áp sát nàng vào mình với sự dịu dàng kiểm soát, để nàng cảm nhận anh. Anh trượt một bàn tay lên hông nàng, xoa bóp theo những vòng tròn ấm áp.

Nàng nhe răng khi cảm nhận cơ thể thon dài của anh bên mình. Bàn tay nhỏ bé chạm vào ngực anh và khám phá một cách tinh tế. “Rafe... em nên chạm vào anh như thế nào?”

Anh mỉm cười và hôn cổ nàng, thưởng thức sự mềm mại và hương thơm nữ tính của cơ thể nàng. “Mọi nơi, em yêu. Theo mọi cách em thích.” Anh nằm yên khi nàng trêu đùa mảng lông mềm mại trước ngực anh.

Nhìn vào mắt anh, nàng để tay mình trượt lên những thớ cơ ở bụng anh, vuốt ve cho đến khi chúng thắt chặt lại. Nàng hơi vụng về khi nắm lấy phần da thịt khuấy động của anh, chiều dài cứng rắn, sống động mượt mà và rộn ràng với nhu cầu nam tính. Nàng ngập ngừng vuốt ve anh. Phản ứng của anh quá bức thiết, đến mức làm anh hỗn hển với khoái cảm mạnh mẽ ngày càng gia tăng. “ Hannah,” anh cố gọi nàng, đưa tay xuống để kéo tay nàng ra. “ Đừng kể hoạch. Lần đến—” anh ngừng lại, đấu tranh để giành kiểm soát— “ em có thể khám phá như em mong muốn, nhưng giờ thì, hãy để anh làm tình với em.”

“ Em đã làm gì không đúng sao? Anh không thích cách em—”

“Anh vô cùng thích. Nhưng nếu anh thích nó hơn nữa, mọi thứ sẽ kết thúc trong ít hơn một phút đấy.” Anh chồm lên trên và đặt những nụ hôn nóng chảy lên khắp cơ thể nàng, nắn nã ở hai bầu ngực nàng giày vò, trêu đùa và cắn nhẹ. Anh hết sức hài lòng trước những đáp ứng mạnh mẽ mà anh cảm nhận nơi nàng, làn da ửng hồng vì kích thích, cách mà nàng nẩy người hướng về anh theo bản năng để tìm đến ngọn nguồn của khoái cảm.

Đẩy nhẹ hai đùi nàng mở ra, anh đặt tay mình giữa chúng, ấn lòng bàn tay vào vùng tam giác loãn xoắn. Rồi anh dịu dàng giữ lấy nàng cho đến khi nàng quặn quai và rên rỉ, thềm muốn nhiều hơn nữa. Trượt xuống phía dưới, Rafe hôn bụng nàng, để lưỡi của mình lần theo những đường tròn tinh tế quanh rốn nàng. Anh chưa bao giờ bị kích thích đến mức này, hoàn toàn mãi mê trước khoái cảm của người khác. Sự thân mật gần như không thể chịu đựng được. Hơi thở của anh nhanh và gay gắt khi anh tìm thấy lối vào cơ thể nàng và trêu đùa quanh nó bằng ngón tay mình.

“ Hannah, em thương yêu,” anh thì thầm, “ thư giãn nào, vì anh.” Anh đẩy ngón tay mình vào trong sức nóng ẩm ướt và khít chặt. Nàng quá tuyệt diệu, anh bật ra tiếng rên rỉ. “Anh phải hôn em ở đây. Anh phải nếm em. Không, đừng sợ... hãy để anh... ôi, Hannah, tình yêu ngọt ngào...” Anh đặt môi mình ngay lên những lọn xoắn, và tìm kiếm một cách đói khát cho đến khi anh tìm thấy đỉnh hồng mượt mà. Mọi giác quan của anh chìm đắm trong khoái cảm nóng bỏng, cơ bắp trên người anh căng lên vì ham muốn. Hương vị của nàng, mặn mà và nữ tính, là một sự kích thích làm anh mất trí. Anh quặn rũ nàng bằng lưỡi, búng và xoay tròn, khoái trá trước những tiếng hét bất lực của nàng. Anh trượt ngón tay mình vào sâu hơn, lần nữa và lần nữa, hướng dẫn nàng nhịp điệu.

Nàng với xuống trong một tiếng khóc nhỏ, tay nàng nắm chặt lấy đầu anh. Với kỹ năng dịu dàng, anh thúc đẩy nàng đạt đến khoái cảm, hưởng thụ sự ấm áp mềm mại và đập rộn ràng của cơ thể nàng. Cả một lúc lâu sau khi sự giải thoát của nàng mờ nhạt dần, anh vẫn ở với nàng, lướt lưỡi mình trên vùng da thịt hồng hào nóng hổi của nàng, đổ dành nàng vào dư vị mơ hồ.

“Rafe,” nàng nói nặng nề, kéo anh lên trên.

Mỉm cười, anh nâng người lên trên nàng, quan sát đôi mắt xanh biếc đờ đẫn của nàng.

“Nữa,” nàng thì thầm, choàng tay ôm quanh lưng anh, giữ anh lại với nàng. “Em muốn gần gũi với anh hơn nữa.”

Thì thầm tên nàng, Rafe hạ mình xuống giữa hai đùi nàng. Sự thỏa mãn nguyên sơ dâng trào lên thành đỉnh điểm trong anh khi anh cảm thấy những nếp gấp mềm mại, hấp dẫn tách ra. Anh đẩy vào trong phần da thịt khít chặt, quá nóng, quá ẩm ướt, và càng vào sâu bao nhiêu, nàng càng siết chặt hơn quanh anh. Anh đâm sâu và giữ yên, cố gắng không làm đau nàng. Không hề giống với cảm giác anh từng có trước đây, khoái cảm vượt xa cả tưởng tượng. Anh ôm đầu nàng trong hai tay và hôn lên miệng nàng, trong khi mọi giác quan của anh tràn ngập trong sự sung sướng mê ly. “Anh xin lỗi, em yêu,” giọng anh run rẩy. “Anh thật sự xin lỗi vì làm đau em.”

Hannah mỉm cười và kéo anh xuống nàng. “Như một kẻ tha hương lầm lũi khi đến một đất nước xa lạ” nàng thì thầm vào tai anh.

Anh rung lên vì cười. “Chúa tôi. Em sẽ không bao giờ để anh quên lá thư đó, phải không?”

“Em không được đọc toàn bộ, nhiều phần của nó bị đốt cháy. Và giờ thì em sẽ không bao giờ được biết tất cả mọi điều anh đã nói.”

“Các đoạn bị mất chắc là về cái này,” anh thì thầm, nhẹ nhàng đẩy vào trong nàng. Cả hai đều thở gấp và giữ yên, say mê cảm giác này. Rafe mỉm cười vào một bên má nàng. “Anh viết khá nhiều về việc này.”

“Kể cho em nghe những điều anh đã viết đi.”

Anh thì thắm vào tai nàng, những ngôn từ của tình yêu và những lời ngợi ca thân mật, và tất cả những thèm khát mà anh cảm thấy. Và với từng từ được thốt ra, anh cảm thấy một điều gì đó nở rộ trong mình, một cảm giác tự do, quyền lực, và dịu dàng khôn tả. Nàng chuyển động cùng anh, chào đón anh vào sâu hơn, và sự mê ly ngây ngất được kết hợp với nàng bùng nổ trong anh, mang anh đến với sự giải thoát kỳ diệu và sâu sắc ngoài sức chịu đựng.

Quả thật... tình yêu khiến mọi thứ khác hẳn.

Rafe ôm nàng trong suốt khoảng thời gian sau đó, tay anh dịu dàng vuốt ve khắp lưng và hông nàng. Có vẻ như anh không thể ngừng chạm vào nàng. Hannah nép vào vòng tay anh, cơ thể nàng nặng nề và thỏa mãn. “Đây là sự thật sao?” nàng thì thầm. “Em cảm thấy như một giấc mơ.”

Cảm giác buồn cười rung lên trong ngực anh. “Mọi thứ sẽ đủ thật vào sáng mai khi anh đưa em về điền trang như một phụ nữ sa ngã. Nếu anh mà chưa nói với Westcliff về dự định kết hôn với em, anh dám nói là anh ta sẽ chào đón anh bằng roi ngựa đấy.”

“Anh không mang em về tối nay ư?” nàng hỏi với sự ngạc nhiên đầy thích thú.

“Không. Vì thứ nhất, anh đã phá hỏng kiểu tóc của em. Thứ hai, anh không có đủ sức lực để rời khỏi chiếc giường này. Và ba là...khả năng rõ ràng là anh vẫn chưa xong chuyện với em đâu.”

“Những lý do rất tốt.” Nàng ngồi dậy và kéo những cái kẹp ngọc trai còn sót lại trên tóc, nghiêng người qua Rafe để đặt chúng lên chiếc bàn bên cạnh. Chộp lấy ngực nàng, anh giữ nàng trên anh và hôn hai vú nàng khi chúng phơi bày trước anh. “Rafe,” nàng phản đối.

Dừng lại, anh ngược nhìn khuôn mặt đỏ ửng của nàng, và cười toe toét. “E then?” anh hỏi dịu dàng và ôm ghì nàng vào vòng tay. Đôi môi anh ép lên trán nàng. “Này nhé, kết hôn với anh sẽ sớm chữa lành điều đó cho em sớm thôi.”

Hannah tựa mặt mình vào ngực anh, và anh cảm thấy nụ cười cong lên trên môi nàng.

“Gì thế?”

“ Đêm đầu tiên chúng ta cùng nhau. Và buổi sáng đầu tiên của chúng ta sẽ là Giáng Sinh.”

Anh vỗ vào cặp mắt nhắm nghiền của nàng. “ Và anh thì đã mở quà mất rồi.”

“ Anh thật dễ tặng quà,” nàng nói, làm anh bật cười.

“ Luôn là thế mà. Bởi vì, Hannah, tình yêu của anh, món quà duy nhất mà anh từng mong muốn” — anh ngừng lại để hôn lên đôi môi mỉm cười của nàng — “ là em.”

EPILOGUE

Vào buổi sáng Giáng Sinh Matthew Swift đi đến nhà phụ, giày và vạt áo choàng của anh phủ đầy tuyết. Anh gõ cửa và kiên nhẫn chờ cho đến khi Rafe đáp lời. Với một nụ cười hài hước, Swift nói với anh vợ mình. “ Tất cả những gì tôi có thể nói là, mọi người đều bàn tán. Nên tốt hơn hết là anh nên kết hôn với cô ấy gấp.”

Điều đó, dĩ nhiên là, Rafe không hề phản đối.

Swift còn nói với anh là bị cảm động bởi tinh thần của ngày lễ Giáng Sinh (cùng với áp lực của cả gia đình), Thomas Bowman đã xem xét lại quyết định tước quyền thừa kế của Rafe, và mong muốn được hòa giải. Sau đó, với những chiếc ly chứa rượu sâm pha hương liệu, thứ thức uống nóng hổi được làm từ trái cây, rượu vang đỏ, và rượu pooctô, những người đàn ông đi đến hiệp định trên.

Nhưng Rafe không đồng ý gia nhập vào doanh nghiệp cha mình, nhận ra rằng những cuộc tranh cãi không nghi ngờ gì sẽ là ngọn nguồn của xung đột trong tương lai giữa họ. Thay vào đó, anh tham gia vào liên doanh đầy lợi nhuận với Simon Hunt và Westcliff, và hướng khả năng của mình vào sản xuất các đầu máy xe lửa. Chuyện này làm giảm bớt gánh nặng trên vai Hunt, điều mà khiến Annabelle rất hạnh phúc, đồng thời cũng cho phép Hannah và Rafe ở lại trên nước Anh, mang đến niềm vui của tất cả.

Trong tương lai sau đó, Thomas Bowman sẽ quên việc Hannah không phải là người con dâu mà ông mong muốn lúc đầu cho Rafe, và tình cảm triu mến tiến triển giữa hai người.

Natalie kết hôn với Lord Travers và họ rất hạnh phúc bên nhau. Cô tâm sự với Hannah rằng khi cô đến với Travers để tìm sự an ủi vào lễ Giáng Sinh, cuối cùng ngài ấy đã hôn cô, và đó là một nụ hôn thật đáng để chờ đợi.

Daisy cuối cùng đã hoàn thành quyển tiểu thuyết, được xuất bản và trở thành một thành công lớn, nếu như không nói là được hoan nghênh cùng cực.

Khoảng cuối năm đó, Evie sinh hạ một bé gái mạnh mẽ có mái tóc rực rỡ như lửa, khiến cho St. Vincent đi đến kết luận rằng số phận của anh là được yêu bởi những người phụ nữ tóc đỏ. Anh hết sức hài lòng vì điều đó.

Hannah và Rafe kết hôn vào cuối tháng giêng, nhưng hai người luôn xem ngày kỷ niệm thật sự của mình là Giáng Sinh, và tổ chức chúc mừng theo đó. Và mỗi Lễ Giáng Sinh, Rafe viết một bức thư tình và đặt dưới gối Hannah.

Samuel Clark mượn một trợ lý thư ký mới, một phụ nữ trẻ thạo việc và đáng yêu. Khi phát hiện hộp sọ có hình dạng toàn những điều tốt lành, anh ta cưới cô ấy ngay lập tức.

Năm 1848, bức tranh điêu khắc của Nữ Hoàng và Hoàng Tử Albert đứng bên cạnh cây Giáng Sinh được phát hành trên *The Illustrated London News*, làm phổ biến phong trào khiến không lâu sau đó, mỗi phòng khách đều được vinh dự có một cây được trang hoàng long lẫy. Sau khi nhìn bức tranh, Lillian có vẻ tự mãn rằng cây Giáng Sinh của nhà nàng cao hơn.

Mái tóc giả của Thomas Bowman, than ôi, không bao giờ được tìm thấy. Nhưng ông cũng có chút ngượng ngoi khi nhận món quà là chiếc nón rất đẹp từ Westcliff trong Ngày Giáng Sinh

AUTHOR'S NOTE (Lisa Kleypas)

Gửi những độc giả thân yêu của tôi,

Tôi đã có những giây phút thật tuyệt khi lại được đi đến thế giới của các cánh-hoa-dán-tường! Viết *A Wallflower Christmas* cho phép tôi có nhiều thời gian hơn bên những nhân vật quen thuộc, mô tả thoáng qua cuộc sống hiện tại của họ, đồng thời cũng gặp gỡ Rafe Bowman, và khai triển câu chuyện của anh ta trong trí tưởng tượng cho phép.

Một trong những điều tôi yêu thích khi viết tiểu thuyết lịch sử lãng mạn là có thể tạo ra những nhân vật vượt-quá-đời-thường với những cảm xúc dữ dội và niềm đam mê máu lửa. Khi tôi bắt đầu thử thách mới và đầy thú vị khi viết về tiểu thuyết lãng mạn đương đại, tôi mong muốn mang đến cảm xúc mãnh liệt như thế đến với cuộc sống hiện đại của chúng ta. Sau cùng thì, con người luôn có những hy vọng, những sợ hãi, ước mơ và khát vọng giống nhau, dù chúng ta được sinh ra ở thời đại nào đi chăng nữa.

Thật sự là một kinh nghiệm bổ ích và đầy đủ khi tạo ra thế giới của gia đình Travis trong bộ ba tác phẩm ở Texas. *Sugar Daddy* là câu chuyện về nàng Cinderella hiện đại, thuật về Liberty Jones, nhân vật nữ mạnh mẽ và kiên cường. Câu chuyện thứ hai của tôi, *Blue-Eyed Devil*, tiếp theo cuộc hành trình của Haven Travis, người lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm và khát vọng khi yêu đối thủ của gia đình mình. Và sắp ra mắt là *Smooth Talking Stranger*, anh chàng đào hoa Jack Travis gặp gỡ định mệnh của đời mình với cô nàng sôi nổi và bướng bỉnh- Ella Varner

Nếu các bạn đã yêu thích loạt tác phẩm Wallflower, tôi hy vọng rằng các bạn sẽ ủng hộ tiểu thuyết lãng mạn đương đại của tôi. Dù cho hero cưỡi ngựa hay xe hơi, dù heroine đứng ở phòng khiêu vũ hay phòng họp, tiểu thuyết lãng mạn cũng vẫn có những nguyên tố cơ bản... cảm xúc, đam mê, thỏa mãn khi nếm trải tình yêu vượt qua tất cả những khó khăn cách trở. Cảm ơn sự cổ vũ và ủng hộ nhiệt tình của các bạn độc giả đã cho phép tôi được chia sẻ những suy nghĩ và mơ ước của mình cùng các bạn.

Chúc mọi người luôn được hạnh phúc.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>